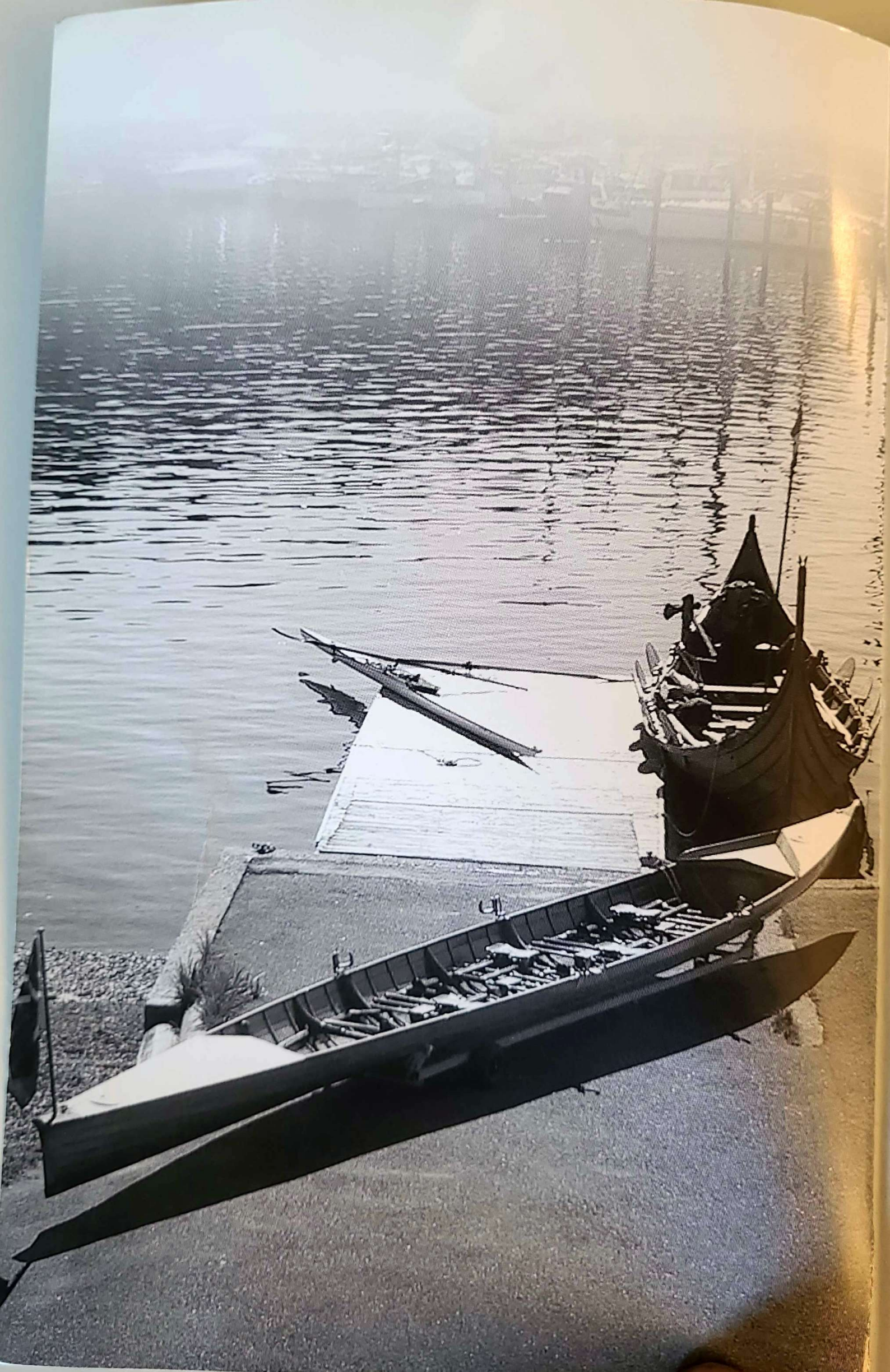

Oslo Kvinnelige Roklubb

1929 – 2004

75 år

Jubileumsbok
Oslo Kvinnelige Roklubb
75 år

*Fra åpningen
i 1998*

Jubileumsbok for OKR 2004

I redaksjonen: Ellen Marie Hansen, Kjersti Storm og Vivi Christensen

Grafisk design: Ellen Marie Hansen

Forsidefoto: Jens Chr. Kolberg

Trykkeri: Arne S. Mørk

Forsidebildet er fra Norgesmesterskapet i 2003 hvor OKR stilte med ren jenteåtter: Sittende i båten: Marianne Lund, (cox), Line Olstad, Elisabeth Knutsen, Hege Liven, Arnhild Støvik, Randi Jacobsen, Christine Pramm, Anne-Line Aaslund og Bodil Egge.

Innhold

6	Forord
7	Klubbens formenn gjennom 75 år
7	Æresmedlemmer
8	Utmærkelser
10	Minneord
13	Hilsninger til OKRs 75-års jubileum
18	Hilsen fra avtroppende formann
19	Formannen har ordet!
20	Fra Lille Herbern via Sjølyst til Maritim
25	Årsberetning 1943
26	Livet i klubben og klubben i livet – noen refleksjoner
29	Kvindesport
30	OKR – En helsemessig gevinst
33	Fra «Sangbok for O.K.R.»
34	Fra dagbøkene til to hollandske jenter
37	Årebladet, OKRs klubbavis
38	OKR i et nøtteskall
40	Mannfolk i OKR
42	Dugnad på godt og vondt
48	Småsildefesten – til ære for de nye
50	Tur- og mosjonsroing og langturroing
58	Weekendtur å la surprise
60	Med kirkebåt og innrigger i Stockholms skjærgård
63	O'Vestland, Vestland
66	Roing i midnattssolens skjær, sommeren 1997
70	Fest-tur på selveste 17. mai
74	Med robåt fra Oslo til Kirkøy på Hvaler
78	Spredte glimt fra OKRs regattahistorie
88	Elite-roer i går – veteran-roer i dag
90	Begynne å ro... – i en alder av 40?
94	Kremen av dommeroppdrag
96	Henley Veteran Regatta 1995
98	En sesong som gutt i OKR
100	Klubbkapping – morsomt og vel så det...
102	Velkommen til Roerlangrennet
104	Sprekke roere inntar Lillehammer
106	Skihelig på Frøshaug
109	«Måneskinnstur» – med hodelykt som eneste lyskilde
111	Ut på tur – aldri sur

Forord

*Ellen Marie
Hansen*

Kjersti Storm

*Vivi
Christensen*

I en jubileumsbok er det ikke overkommelig å dekke alle de interessante og mangeartede hendelser som har funnet sted i OKRs lange liv. Men vi håper at jubileumsboken vil gi et lite innblikk i 75 års virksomhet, og at boken vil åpne for minnenes sluser hos den enkelte leser slik at hun/han kan oppdage nye sider ved sin mangfoldige klubb.

Vi har valgt å konsentrere oss om vesentlige emner, som for eksempel den sportslige sektor, båthus og dugnad, uten å gå i detalj. De tekstlige bidrag vi har fått fra andre eller har hentet fra Årebladet er signert, mens øvrig tekst er forfattet av oss. Bilder sier ofte mer enn ord, noe boken er sterkt preget av. Marianne Lundh og Jens Chr. Kolberg har velvillig stilt sitt rikholdige bildearkiv til vår disposisjon. Dessuten har dagens teknologi muliggjort bruk av gamle bilder, funnet i utklippsbøker, aviser og album.

Vi vil rette en takk til de mange som har skaffet oss bakgrunnsstoff, bilder og tekst. Men først og fremst vil vi gjerne takke alle som gjennom disse 75 år har tatt små og store (åre)tak under OKRs begivenhetsrike ferd frem til i dag.

Oslo, april 2004

Ellen Kjersti Vivi

*Bokkomitéen i heftig
diskusjon på ett av
de mange møtene.*

Klubbens formenn gjennom 75 år

Harriet Hafstøe †
1929-1932

Celina Schou †
1932-1936

Ellen Iversen †
1936-1945

Alfheid Weigner †
1945-1947

Gerda Isaachsen †
1947-1949

Oddbjørg Hvinden †
1949-1955
1958-1964

Astrid Gihbsson †
1955-1958

Ester Hjertø †
1964-1969

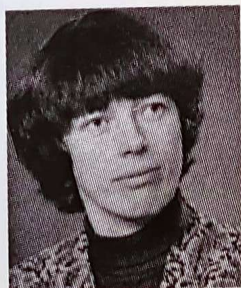
Elenor W. Holter
1969-1971

Anne Marie Skjønhaug
1971-1974

Kari Rosenstrøm
1974-1975

Lisen Bull
1975-1977

Brit Schjetne
1977-1981
1988-1997

Helen Lycke
1981-1985

Åse Elgethun
1985-1987

Kari Bjorvatten
1987-1988

Vivi Christensen
1997-1999

Anne Mari Pedersen
1999-2001

Marianne Lundh
2001-2004

Elsebeth Ruud
2004-

Æresmedlemmer

Harriet Hafstøe †
Klubbens stifter

Gunnar Hvattum †

Johanne Fornæs †

Ellen Iversen †

Liv Wilberg †

Utmerkelser

Oslo
Kvinnelige
Roklubbs
hederstegn

Oslo Kvinnelige Roklubbs
hederstegn:
Harriet Hafstøe (1939)
Celina Schou (1939)
Ellen Iversen (1939)
Astrid Heyerdahl-Berg (1939)
Liv Wilberg (1959)
Oddbjørg Hvinden (1961)
Gunnar Hvattum (1964)
Ester Hjertø (1968)
Viggo Winther (1973)
Brit Schjetne (1979)
Anne Marie Skjønhaug (1979)
Aimée Dethloff (1979)
Inger Kjærnsby (1994)
Tone Pahle Devor (1994)

Norges Roforbunds
medalje for fortjen-
estefull roing

Innehavere av Norges Roforbunds
medalje for fortjenestefull roing:
Bodil Vargdal
Aimée Dethloff
Berit Torstensen
Mary Skjønhaug
Wenche Jacobsen
Lisen Bull
Lisbeth Wesmann
Ellen Marie Hansen
Tone K. Jørgensen
Tone Pahle
Helen Lycke
Anne Aas
Cecilie Fossum
Christine Helle

Den
Gyldne
Åre

Innehavere av Norges Roforbunds
medalje for fortjenestefull coxing:
Liv Wilberg
Aase Elgethun

Innehavere av
Norges Idrettsforbunds 100 års
jubileumspakett med diplom
Liv Wilberg

Innehavere av Oslo Idrettskrets
diplom

Liv Wilberg
Ester Hjertø
Aimée Dethloff
Brit Schjetne

Innehaver av Dansk Forening for
Rosports Hederstegn
Brit Schjetne

Den Gyldne Åre (innstiftet i 1979)
Berit Torstensen (1979)
Elenor Whist Holter (1979)
Inger Kjærnsby (1979)
Ingrid Hansen (1979)
Kari Bjørvatten (1979)
Åse Elgethun (1979)
Lisen Bull (1979)
Margrethe Kristiansen (1979)
Vera Pay (1979)
Eva Kvale (1979)
Astri Bodahl (1979)
Mary Storbråten (1979)
Hans Metelman (NSR) (1979)
Rut Heinze (Lyngby Dameroklub) (1979)
Toril Jensen (1989)
Ragnhild Wahlund (1989)
Helen Lycke (1989)
Cecilie Webb (1989)
Ellen Hansen (1989)
Tone Grøtnes (1989)
Berit Raadim (1989)
Karin Elgethun Loftsgaard (1989)
Unni Larssen (1989)
Tone Pahle Devor (1989)
Ellen Margrethe Willoch (1989)
Bjørge Akre (1994)
Grete Stokke (1997)

Norges Roforbunds Hederstegn:
Brit Schjetne (1986)
Tone Pahle Devor (1999)

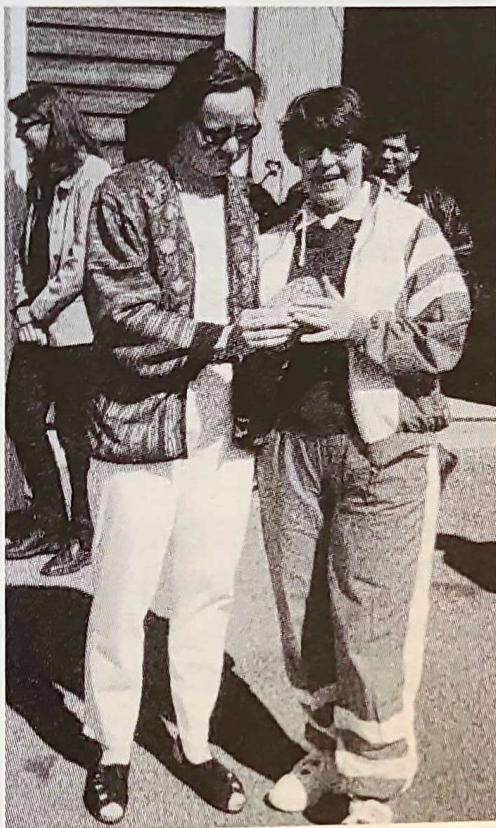
Norges Roforbunds Gullmedalje:
Brit Schjetne (1994)

Sølvvåren (etter 1000 km rodd i én
 sesong, kan kun oppnås én gang)
Tone Pahle Devor (1993)
Grete Stokke (1993)
Marianne Lundh (1998)

Isfjell (etter 10 distanse-gullmerker)
Vera Pay
Åse Elgethun
Bjørge Akre
Turid Saxlund
Toril Jensen
Grete Stokke

Tone Pahle Devor mottar Norges Roforbunds Hederstegn i 1999. Hun ble overrakt hederstegnet på OKRs 70-årsdag av Norges Roforbunds visepresident Rolf Thorsen. Hederstegnet har hun fått for den store innsatsen hun har gjort både for sin egen klubb OKR og for sin innsats i forskjellige verv i Norges Roforbund.

Bjørge Akre har nettopp fått overrakt «Isfjellet», en utmerkelse som tildeles personer som har oppnådd å ro til distanse-gullmerket hele 10 ganger.

Sølvvåren

Distansemerkene i gull, sølv og bronse

OKRs medlemmer Marianne Lundh og Jens Chr. Kolberg ble tildelt hederstegnet «Lukas» på Oslo Idrettskrets årsmøte i 2000. Marianne og Jens ble hedret for sin innsats for rosporten på en rekke områder. Fredrik Lütken i midten.

Minneord

Liv Wilberg

Som «lillesøster» til klubbens stifter ble Liv medlem i 1930. Fra samme år ble hun valgt inn i klubbens styre, og var i 12 år viseformann og i 10 år rosjeff. Hun var den av våre medlemmer som har deltatt flest år på regattabanen; to år som roer og hele 12 år som cox.

På nasjonalt plan var hun i ni år medlem av Norges Roforbunds Dameutvalg. To år i Oslo Idrettskrets Kvinneutvalg, tre år styremedlem i Oslo Rokrets. Videre var hun autorisert starter, tidtaker og måldommer i Oslo Rokrets fra 1948.

Hun fulgte nøye med i klubblivet inntil sin død. For sin mangeårige innsats ble Liv tildelt følgende hedersbevisninger:

Æresmedlem i Oslo Kvinnelige Roklubb (1979)

OKRs hederstegn (1959)

Oslo Idrettskrets diplom (1963)

Norges idrettsforbunds 100 års jubileumsplakett m/diplom (1961)

Norges Roforbunds medalje for fortjenestefull coxing

Liv Wilberg døde i 1983.

Eva Kvale

Eva, populært kalt «Buster», var den siste gjenlevende av klubbens stiftere.

Hun var med som kasserer i klubbens første styre i 1929, et styreverv hun hadde i tre år.

Senere var hun ikke med i klubbens administrasjon, men deltok ivrig i klubblivet.

I de senere år var hun alltid tilstede ved bursdager og jubileer.

Eva «Buster» Kvale døde i 1983.

Ellen Iversen (f. Heftye)

Ellen ble medlem i OKR i 1930. Hun deltok i to år på regattabanen før hun i 1934/35 gikk inn i styret som viseformann.

I 1936 ble hun valgt til formann, og satt som formann i hele ni år. Spesielt kan nevnes de vanskelige krigsårene hvor hun og styret greide å unngå at klubbhuset vårt ble okkupert av tyskerne.

Etter formannsperioden var Ellen med i representantskapet og la ned et betydelig arbeid i forbindelse med byggingen av vårt nåværende klubbhus.

For sin store innsats ble Ellen tildelt klubbens hederstegn i 1939 og utnevnt til æresmedlem i 1979.

Ellen Iversen var ivrig interessert i klubben inntil sin død i 1986.

Mary Storbråten (f. Skjønhaug)

I 1959 ble Mary medlem og allerede året etter begynte hun sin deltagelse på regattabanen. I løpet av seks sesonger var hun med på 18 seire, deriblandt ni Norgesmesterskap. For sin innsats på regattabanen ble hun tildelt Norges Roforbunds medalje for fortjenestefull roing.

På den administrative siden var hun materialsjef i fire år. Videre viserosjef, instruksjonssjef og tur- og mosjonssjef, og i flere sesonger instruktør for nye medlemmer.

Mary hadde alltid et vennlig ord til alle, og sparte seg aldri når det gjaldt å gjøre en innsats for klubben.

Hun ble tildelt Den gyldne åre i 1979.

Mary Storbråten døde i 1987.

Minneord Vera Pay

Vera ble født i 1914, og meldte seg inn i Oslo Kvinnelige Roklubb i 1937. Da hun i 1948 giftet seg og flyttet til Odalen gikk hun over til passivt medlemskap.

I 1971 kom hun tilbake til Oslo og ble igjen aktiv medlem i klubben.

Hun var en ivrig roer på lag i firer innrigger tirsdager og torsdager. Søndagens badeturer gikk lenger ut i Oslofjorden. Særdeles egnede steder var en bukt på Langåra og Kjeholmen.

Da hun ble pensjonist rodde Vera i tillegg mye alene i «Trimmy».

Hun var godt kjent i fjorden og kunne navn på alle øyene. Hun visste hvor skjærene og grunnene var ved høyvann og lavvann.

Hun oppnådde mange distansemerker i forskjellige valører. I 1978 hadde hun 10 gull og fikk glass-statuetten av Norges Roforbund. Hun var medlem av OKRs representantskap fra 1958 til 1964.

Vi hadde mange fine og hyggelige turer sammen helt til hennes død i februar 2001.

Turid Saxlund, Bjørg Akre, Ingrid Hansen og Kari Bjorvatn

Hilsen til Oslo Kvinnelige Roklubb, 75 år i 2004

Det er en utfordring å skulle si noe til en 75 år gammel kvinne som ikke blir platt og hjelpeløst, og som hun ikke har hørt før. Derfor vil jeg i denne hilsen ikke forsøke å trekke lange, historiske linjer og se på det store bildet – jeg vil rett og slett forsøke å si noe om mitt forhold til Oslo Kvinnelige Roklubb, eller OKR, som det kalles til daglig.

De første bildene som dukker opp med «OKR-merkelapp» på er av alle de spennende jentene som rodde, og som dominerte regattabanene i Norge på midten av og mot slutten av 70-tallet, og videre inn på 80-tallet.

I 1976 hadde klubben en OL-deltager (Tone Pahle), dette virket åpenbart inspirerende på mange andre jenter fra klubbens nedslagsfelt – til stor glede for, blant andre, oss gutta fra Horten.

I denne perioden var klubben et sosialt samlingspunkt for roere fra hele Østlandet; krabbefestene var et arrangement det rett og slett ikke gikk an å melde forfall til. Klubbens primus motor i denne, og mange andre perioder, Brit Schjetne, hadde nok hendene fulle med å holde sprelske roere sånn noenlunde på bakken.

Senere slumret klubben i mine øyne noe inn, før nye ildsjeler tok fatt og klubben ble en viktig tur- og mosjonsklubb utover på 90-tallet.

Tur- og mosjonsroingen har dessverre ikke den plass den fortjener i Norge, noe flere av klubbens medlemmer har jobbet hardt for å endre på. Ikke gi opp!

Den virkelig store revolusjonen i klubben har funnet sted i de(t) aller siste år; klubben har åpnet for inntak av mannlige medlemmer! Mens dette åpenbart (og selvfølgelig?) har revitalisert klubben, og den igjen er synlig på regattabanen, blant annet med dameåtter i NM i 2003, lurer jeg på hva barnet nå skal hete?

På vegne av styret i Norges Roforbund og hele ro-Norge vil jeg gjerne gratulere Oslo Kvinnelige Roklubb med 75-årsdagen, og ønske dere aktive, tokjønnede og morsomme år fremover!

Rolf Thorsen
formann Norges Roforbund

OKR – til lykke!

I rosportens første halvt hundrede år,
gutta alene på banen rår.
Det var ikke sunt for jenter å sporte.
Fra klubbene våre; vennligst hold dere borte!

Men jenter med glød lar seg ikke stanse,
driver målbevisst gutta fra skanse til skanse.
«Slipp oss fram, vi vil selv ut og ro!
Og ikke kun sitte på terrassen og glo!»

«En klubb for oss selv vil vi også ha,
i Bestumkilen der passer vi bra.
Her skal vi bygge, og her vil vi bo
og herfra på fjorden skal vi ut og ro!»

Båter stelles med stolthet og flid,
og medlemmer legger ned masser av tid.
Det blinker i messing og skinner i lakk,
mens vårsol og jenter stråler om kapp!

Regattabanen var lenge stengt.
Jenter skulle ro uanstrengt!
Å slite seg ut var ikke sunt,
det skulle kun være gutta forunt!

Deres innsats er gradvis blitt kronet med hell,
dere er fullt ut på høyde med guttene selv.
Med Kongepokaler, i antallet fem,
er ambisjonen lagt videre frem!

Men nå er den siste skanse falt,
OKR tar inn menn, kort fortalt!
Pingvinen på taket, så stram og så stiv,
er erstattet med gutter fulle av liv!

Våre klubber har alltid hatt god kontakt,
vi ønsker å holde relasjonen intakt.
Og håper at klubbene våre består,
i minst femogsytti kommende år!

*Hilsen NSR
Jens Chr. Kolberg
Formann*

Vi gratulerer OKR med jubiléet!

Christiania Roklub

Vårt forhold til OKR har alltid vært nært, fra dere var den klubben hvor vi i unge år kunne treffe roerjenter, hvor vi ble invitert på krabbeaften, turkonkurranser, mix roing og alltid velkomne. OKR har alltid representert et positivt element i Oslo og Norges romiljø. Mange gode roere på høyt nivå har dere klart å få frem på tross av begrensede midler. Dere løfter sammen og har krefter til andre.

Positive var dere også da vi ville åpne CR for kvinner i 1976, etter 99 år som herreklubb!

Vi er glade for, og takker for at dere finnes, gratulerer med de første 75 år!

*Roerhilsen fra Christiania Roklub,
Erling Storm
styreleder*

Hilsen fra Arbeidernes Roklubb

«Vi i Arbeidernes Roklubb ønsker dere til lykke med 75-års jubiléet og takker for mange hyggelige rominner.

*Vennlig hilsen
Edith Aasenuus*

«Lev vel og nobelt»

Jan Søderstrøm er Christianiaroer og formann i Fornebu Sportsklubb. Han er også en av de meget få menn som har vært medlem i kvinneklubben OKR i en årrekke. Da han hørte at OKR skulle utgi en 75-års jubileumsbok sendte han øyeblikkelig denne hilsenen.

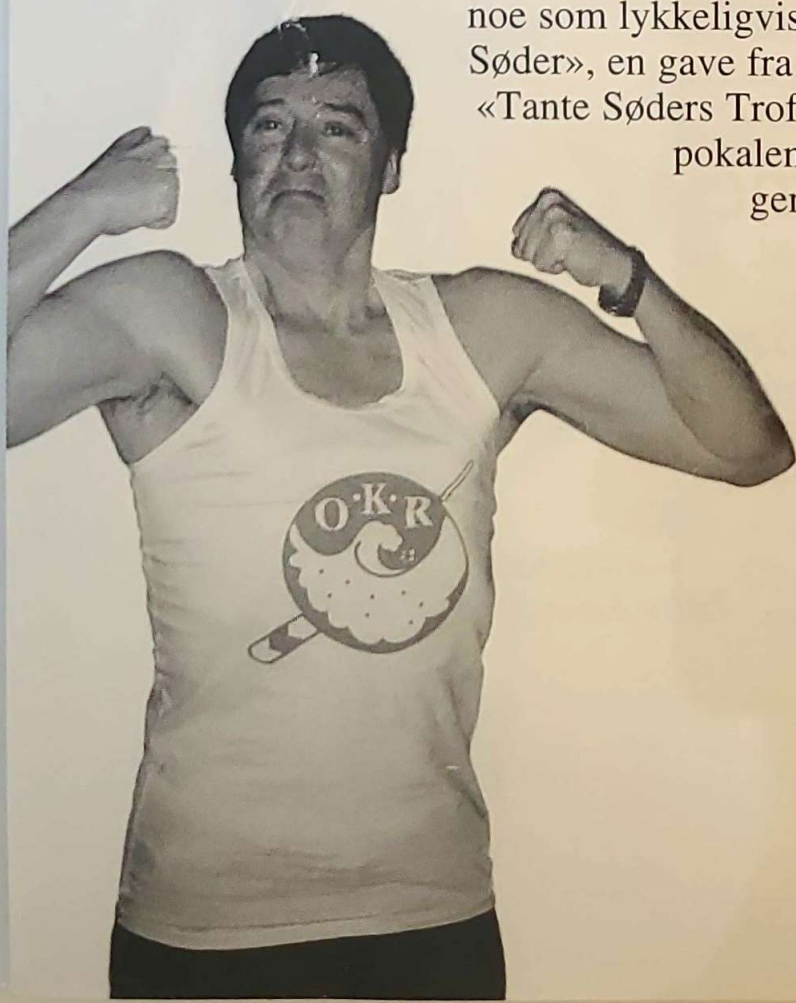
Min tilknytning til OKR kan sammenlignes med en kjærlighetsforhold. Som en av de meget få mannlige medlemmene i over 20 år har min elsk til den koselige og stolte «dameklubben» forsterket seg gjennom «årene». Med sitt idylliske klubbhus beliggende i Bestumkilen har OKR alltid stått for meg som et fristed, et sted for hyggelige samtaler, aksept, fred og ikke minst serveres det Oslos aller beste kaker! Selv om jeg alltid har rodd for CR, fra jeg var 13 år, glemmes aldri de utallige besøk med sculleren, eller lagbåter, på lørdager og søndager i årevis, i all slags vær. Målet var som regel en «kosestund» hos jentene i OKR. En «høydare» spør du meg! Mange sterke og kjære gode minner som ikke ønskes å bli glemt. Det var her vi fra «herreklubben» fikk vår livsbalanse i «dameklubben».

Hadde også gleden av å være klubbens Åtter-trener i to år, noe som lykkeligvis ga to uoffisielle NM-gull i båten «Tante Søder», en gave fra CR. Til glede er den vinner-pokalen fra da; «Tante Sønders Trofé», nå blitt den offisielle NM-Dame Senior pokalen. Tradisjonene og kvaliteten følger generasjonene og romiljøet.

Det er med hjertet fullt av bare gode minner, med respekt og kjærlighet, samt en rotreneres hese røst jeg erklærer; – OKR – jeg vil alltid elske deg, selv om du er 75 år! GRATULERER!!

«Lev vel og nobelt»

Roerhilsen fra
Jan «SØDER»strøm.

NÆRINGSBYGG

OBAS leverer betongelementer som søyler, bjelker, dekker, vegger, fasader og trapper for alle typer yrkesbygg. Vi påtar oss oppdrag fra prosjektering til montering av bygget. OBAS har lang erfaring i å produsere finere fasader med frilagte, pigmenterte og slipte overflater.

Christiania Quartalet, Oslo

Kontorbygg

Arkitekt: Niels Torp AS, Arkitekter MNAL

Hovedentreprenør: Selmer ASA

Betongelementer: Opplandske Betongindustri AS

Dora Pumpestasjon, Trondheim

Pumpestasjon

Arkitekt: Voll Arkitekter AS

Hovedentreprenør: AS Grunnarbeid

Betongelementer: Opplandske Betongindustri AS

Haraldsen Auto, Dokka

Verkstedbygg

Totalentreprenør: Opplandske Betongindustri AS

Betongelementer: Opplandske Betongindustri AS

**OPPLANDSKE
BETONGINDUSTRI AS**

Vest-Torpav. 22, N-2870 Dokka, Norway

Tlf: 61 11 01 99. Fax: 61 11 20 65

E-post: post@opplandske-betong.no

Hilsen fra avtroppende formann

Det er meg en stor glede å skrive en hilsen til OKRs jubileumsbok som avtroppende formann i jubileumsåret. Disse tre årene som formann, de første årene i et nytt årtusen og et nytt århundre, har for OKR vært preget av forandringer. Vi har fått inn menn i klubben, det var egentlig ikke fordi jeg som formann ønsket dette, tvert om kunne jeg ha tenkt å beholde klubbens særpreg, men det falt seg nå slik, at i forbindelse med revisjon av klubbens lover måtte NIFs standardlovgivning følges, og herved åpnet det seg muligheten for å ta menn inn som aktive medlemmer fra 2001. Derneft dukket det opp tanker om vi skulle endre eller beholde navnet, men OKR har vi inntil videre holdt fast ved – og godt er det!

Aktivitet for en sportsklubb er alfa og omega. Takket være blant annet to ildsjeler, Line Olstad og Elisabeth Knutsen, som de siste årene har drevet roskolen, har medlemstallet økt og aktiviteten har vært høy både på regatta- og på tursiden. Vi har også klart å få ned gjennomsnittsalderen på medlemsmassen, selv om vi stadig savner en junioravdeling. Det betyr samtidig at OKR er i ferd med å gå gjennom et nødvendig generasjonsskifte som kan bringe klubben videre inn i det 21. århundre.

Båtenes gjennomsnittsalder er høy, og vi har de siste årene jobbet med å få kjøpt inn nye båter. Det er store investeringer, og støtten er liten, så klubben må selv jobbe for å få inn de pengene som kreves. Det samme forhold gjelder investeringer i huset – for båtene trenger et hus, det samme gjør medlemmene. Det finnes derfor godt med oppgaver også for de fremtidige styrer å ta tak i!

Jeg vil ønske OKR lykke til videre på ferden, med mange glade medlemmer, gode roturer samt fine resultater på regattabanen.

Marianne Lundh

Formannen har ordet!

OKR har nådd en viktig milepæl med sitt 75 års jubileum. Oslo by er en helt annen i dag enn for 75 år siden. Kvinner og menn har helt andre muligheter i dag enn da klubben ble etablert. Det er flott å være medlem i en klubb etablert av pionérer og hvor kultur og natur forenes.

Klubbens logo er en bølge i bevegelse. Klubben beveger seg fremover mot nye tider, men rosporten har også en god stabilitet å tilby i et samfunn hvor endringene skjer hurtig.

- Rosporten gir muligheter for rekreasjon og trening.
- Rosporten gir muligheter for naturopplevelser og kulturbesøk.
- Rosporten gir en spesiell kontakt med naturelementene og fellesskap, hvor lagånd og kameratskap er helt nødvendige elementer for en god roopplevelse.

Klubben er i sitt jubileumsår inne i en ny giv både innen tur- og konkurranseroing. Det er et ungt styre såvel i alder som roerfaring som sitter til rors i OKR. Vi ønsker å videreføre kulturen og tradisjonene. Det er laget en flott jubileumsbok, og første fest ble arrangert allerede i januar. Egen jubileumsregatta vil også bli arrangert.

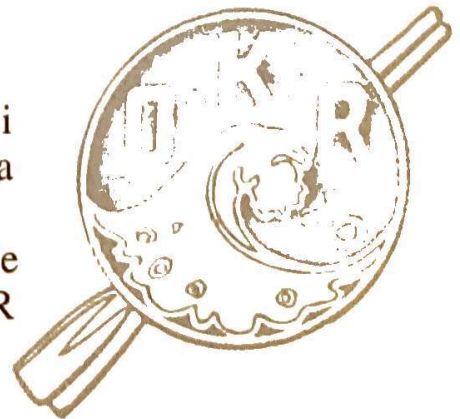
Klubbens økonomi har i de senere år vært god og gir anledning til kjøp av to nye båter, slik at båtparken utvides, og det er båter for enhver smak. Vi håper at samarbeidet på tvers av klubbene fortsetter og utvikles, såvel sosialt som sportslig.

Roing er ikke bare en lokal sport, men du som medlem har også utrolige muligheter til å bli med på tur til utlandet. FISA-turene har lange tradisjoner og stadig flere norske roere deltar.

I fjor gikk turen fra Oxford til London. I år er muligheten Tsjekkia, nærmere bestemt Praha. Masterroere har i år sitt mesterskap i Tyskland. Vennskap på tvers av generasjoner, profesjoner og kontinenter er en av rosportens muligheter.

Det nordiske samarbeid har for mange av klubbens medlemmer vært en berikelse, og vi kan se tilbake på gode roturer i de ulike lands hovedsteder. I år er Norge vertsland, og roere fra hele Norden møtes på Sørlandet i mai.

På vegne av styret ønsker jeg alle medlemmer og besøkende en minnerik og flott jubileumssesong, og mange gode år i OKR fremover.

Elsebeth Ruud

*OKRs første klubbhus
og første båt*

Fra Lille Herbern via Sjølyst til Maritim

*Harriet Hafsøe,
klubbens stifter*

At Oslo Kvinnelige Roklubb kan feire 75 års jubileum er takket være rakryggede, energiske og modige damer. Harriet Hafsøe sto bak stiftelsen av roklubben i 1929. Tross avvisning om å få opprette en dameavdeling i eksisterende roklubber, som kun var forbeholdt menn, annonserte Harriet i Aftenposten etter interesserte dameroere. Det kom 40 svar, og den 12. juni ble klubben stiftet.

Etter mye hardt arbeid fikk OKR en avtale om å leie tomt av Oslo Seilforening på Lille Herbern. Bygging av båthus ble problematisk. Det viste seg at det ikke var mulig å oppføre huset på den tildelte tomt. Etter at den første byggmesteren trakk seg og nye runder med byggeetaten (det syntes like «tungrodd» den gangen, kan vi tilby litt ro-opplæring?) kom

*Klubbhustransport
fra Lille Herbern til
Sjølyst.*

endelig byggingen i gang. Huset ble innviet 17. juni 1930 og den første båten, en firer innrigger, ble døpt Kronprinsesse Märtha. Gaven fra klubbens medlemmer var en formannsklubbe i elfenben med sølvbeslag, den benyttes fortsatt på årsmøtene.

Leiekontrakten med Oslo Seilforening og adkomsten til Lille Herbern var ikke uproblematisk, det ble derfor jobbet iherdig med å skaffe klubben en landfast tomt. Sjølyst skulle bli OKRs nye tilholdssted, og det ble besluttet at båthuset skulle fraktes sjøveien på en lekter. På grunn av vannmangel i Bestumkilen måtte båthuset overvintre på sjøen, der det frøs fast til isen. Våren 1934 ble båthuset trukket på land på Sjølyst, og det ble på nytt liv og roing i OKR. I slutten av trettiårene ble båthuset og garderoben utvidet.

I krigsårene var det lite aktivitet i klubben. Mange roklubber

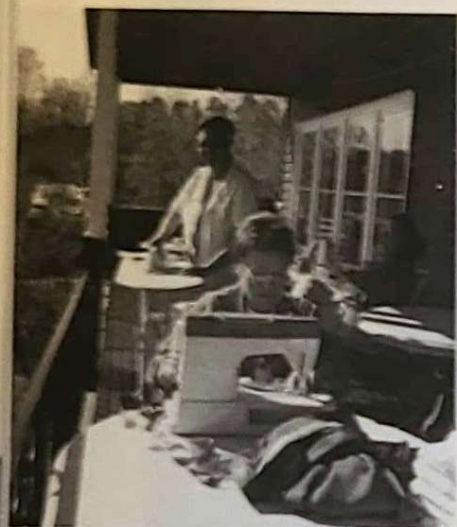
*Sesongen er slutt.
Damene (!) tar
avskjed med klubben
for denne gang.*

*Gave fra klubbens
medlemmer i 1930:
en formannsklubbe i
elfenben med sølv-
beslag som fortsatt
brukes på årsmøter.*

Klubbhuset med påbygg. Sjølyst, innerst i Bestumkilen.

Den flotte verandaen på Maritim blir brukt til mye, sosialt samvær, servering av mat og kaffe og f.eks. dugnadsarbeid som her – syng og stryking. Ettersom verandaen er overbygd blir den brukt uansett vær. Med den flotte utsikten er det et godt sted å slappe av etter en rotur.

ble okkupert til internat for tyske soldater. Dette slapp OKR, muligens påvirket av Ellen Iversens myndige lederskap.

Etter ca 10 gode år for norsk dameroing på Sjølyst måtte OKR i 1956 igjen ut på tomtejakt. Den innerste delen av Bestumkilen skulle fylles ut, slik at det ble langt og vanskelig å få båtene på vannet. En byggekomité med Oddbjørg Hvinden i spissen ble nedsatt. Hun klarte å få tomt på Maritim og det nye klubbhuset ble påbegynt i slutten av 1960 og åpnet 14. mai 1961. Huset ble finansiert av tippemidler mot at Norges Roforbund fikk plass i en egen avdeling av båthallen.

I 70-årene kunne OKRs medlemmer med glede vinke farvel til den gamle bryggen som besto av pongtonger og tunge trelemmer. En ny flytebrygge ble realisert med pengehjelp fra Oslo Kommune, og vi fikk vintervannledning lagt inn til klubben. Drammensveien ble utvidet/ombygget, hvilket resulterte i at tomten mot Drammensveien ble innskrenket med 225 m². Oslo Kajakklubb og OKR fikk på grunn av økende motorbåttrafikk gjennomslag for en robane langs Bygdøylandet.

Oslo Kommune meddelte i 1990 at en turvei rundt Oslofjorden var under planlegging. Veien skulle legges mellom vår brygge og båt-plassen. Vi sendte protest sammen med Oslo Kajakklubb og Ullern Båtforening. Året etter fikk vi beskjed om at det ikke ble anlagt turvei ved vårt hus. Medvirkende årsak til den beslutningen kan også være at Elenor Whist Holter i 1989 sørget for at vår festekontrakt med Oslo Kommune ble forlenget med 80 nye år.

I 90-årene ble bryggen igjen skiftet ut. Klubben fikk også lagt

Slik ser klubbhuset ut i dag.

Vi kan være stolte av den flotte peisestua i klubbhuset. Dette bildet er fra generalforsamlingen i 2000.

ut en sliske/rampe (en slags rullebane) som endelig skulle lette arbeidet med å få innriggerne ut og inn av vannet. Materialet i slisken viste seg å ikke være særlig egnet til å ligge i vannet, og er skiftet ut igjen. Tomten er utvidet der hvor den tidligere «Killingbryggen» lå. Gjerdet er rettet ut til vannlinjen.

Det har i mange år været drevet utleie av klubbhuset for å bidra til klubbens økonomi. I den forbindelse har gulvet i peisestuen og garderoben flere ganger blitt slipt. Det er blitt installert en industrioppvaskmaskin for å tilfredsstille dagens

BÅT NR. 1:
Restene av «Kronprisse Märtha», som var OKRs første båt, henger på veggen i peisestuen i klubbhuset.

*Over ser vi hva
OKR-jentene måtte
strove med før 1972.*

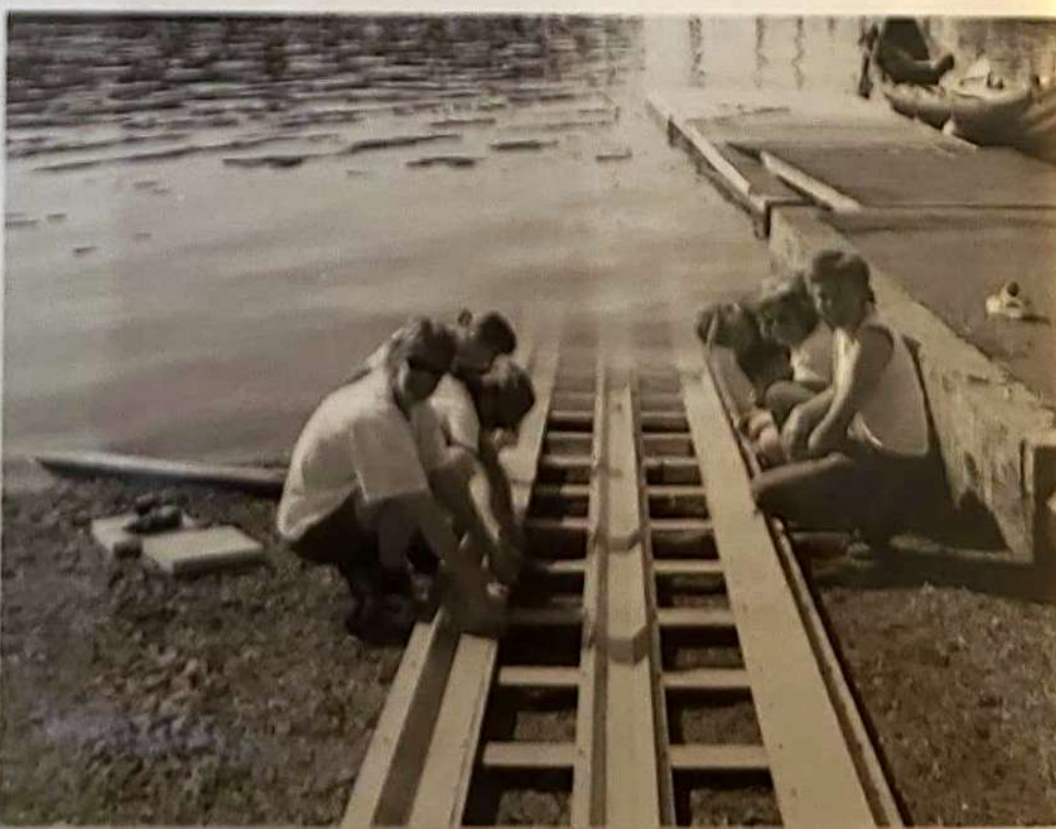
*Denne bryggen
bestod av svære
pangtonger som
måtte tas opp hver
høst, skrapes ren, og
legges ut om våren.
Dette var et slit. Da
vi fikk ny brygge
som kunne ligge ute
hele året, ble rolivet
et annet.*

*Her blir den
nyeste bryggen lagt
på plass. Med
kranbil og hjelpe-
mannskap går det
hele svært bra.*

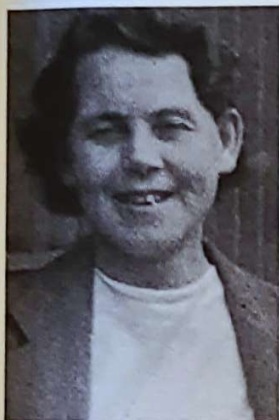
*Og så – siste
tilskudd, en rulle-
bane (sliske) til å
trille innriggere ut
og inn på. Et kjær-
komment tilskudd
for medlemmene.*

krav om renhold. I dag utgjør utleie klubbens største inntektskilde.

Mange skulle ha vært nevnt for utrolig flott innsats vedrørende vedlikehold, utbedring og utleie av klubben vår. Hadde ikke så mange entusiastiske kvinner stått på i alle år, hadde nok mange av oss gått glipp av et trivelig rofellesskap.

Årsberetning 1943

Else Marie Maroni er ansvarlig for denne årsberetningen. Her beskriver hun, på rim, hvordan klubblivet artet seg under krigen. Else Marie var materialsjef under krigen, og viseformann fra 1945 til 1951.

Akk ja, hva skal vi så si i år
Om rosporten og om klubben vår?
At krigen setter sitt preg på livet,
det er jo så soleklart og givet –
og klubben er ingen unntagelse her,
så søkningen var ikke påfallende svær.
Appetitten vokser jo proporsjonalt
med åretakene – det er fatalt,
så svartebørs og ekstrarasjon
er nesten nødvendig for denslags mosjon,
Vel, på generalforsamlingen ble det bestemt,
at styret ut krigstiden blir permanent.
Ellers var det ingen bølger –
ingen bestemmelser som ga noen følger.
Så lot vi klubben hvile i fred
til julen var gått og påsken med.
No'n innbrudd hadde vi utpå våren,
men lite ble tatt, så vi felt' ikke tåren,
men bare sværtet litt så'n i det små
når Vaktelskapet varslet at nå
var låsen brutt og lemmen på gløtt –
Ja, noe galt var det så sannelig stött.
Det bedret sig merkbart da sesongen kom i sving
– da hendte det slett ingen ting.
Vi raket og skyflet og plantet ny hekk,
A.H.B. og Liv luket alt ugresset vekk.
Flåten vår vugget omsider på vann –
båtene bruktes da – dann og wann.
Særlig blev søndagstur populært,
da roddes der virkelig helt regulært.
Begynnerflokk kunde der ikke bli,
det får vi først når krigen er forbi.
12. juni feiret vi klubbens dag
med medbragt niste i koselig lag.
Praten gikk livlig og surren var bra –
når vi vil det, så kan vi kose oss, ja.

Höstoffesten må jo bli bare erstatning
uten «småsild» og Neptun –
det er nå min oppfatning.
Men tiden blir vel igjen engang så
at vi atter besök av Neptun kan få.

Så kom regnet og kulden igjen, og sa stop –
båtene inn og flåten op.
Se, nå er det gjort og klubben sover
og isen dekker snart Bestumkils vover.

I løpet av året har styret vært samlet
6 ganger til møte, og der fått behandlet
klubbens problemer etcetera –
og mener, vi har gjort det så bra
vi kunne for klubbens ve og vel –
sörget for, at der ble skjebelig stell.
Det er ikke store sprell som kan gjøres
hvis skuten vår trygt i havn skal föres
med Liv i klubben fra vår til höst
det stoler vi på, og det er vår tröst.

Vi er optimister vi, dere, og spår
at vi har fredstid alt neste vår.

Else Marie Maroni

I krigsårene var det lite aktivitet i klubben.
Mange roklubber ble okkupert til internat for
tyske soldater. Dette slapp OKR, muligens
påvirket av Ellen Iversens myndige lederskap.
Plakaten over, som ble satt opp på gjerdet i
1943, viser tydelig at OKR-jentene ikke ønsket
tyske inntrengere.

Livet i klubben og klubben i livet - noen refleksjoner

Lisen Roll (t. v.) og Margrethe Kristiansen begynte å ro i 1961. Margrethe var da 21 år, og Lisen 16. Her skriver de om hva klubben betydde for dem i en periode i livet.

Her er jentenes representasjons-antrekk, mellomblå OKR-blazer og hvitt skjørt.

Fra venstre: Joan, Lisen, Margrethe og Irmelin.

To unge damer, pluss/minus 60, satt hverandre stevne en kveld i oktober 2003. Vi hadde fått i oppdrag å skrive til jubileumsboken og leveringsfristen begynte å nærme seg faretruende. Etter en flaske rødvin, mimring om livet i klubben og en uendelige rekke episoder, klarte vi til slutt å samle oss om det som skulle være vårt tema: Hva har det betydd for oss å være medlem av OKR?

Utgangspunktet var en dansk hushjelp, 21 år (Margrethe) og en norsk skoleelev, 16 år (Lisen). Tiden var 1961. Klubbhuset på Maritim var splitter nytt, innviet samme år.

Margrethe hadde bodde i Norge noen år, men stort sett vært sammen med dansker på fritiden. For henne ble OKR møtet med *det norske*. Lisen var en lang, ulenkelig tenårings – usikker på det meste. I den situasjonen vi begge var, tror vi ikke det er mulig å overdrive betydningen av å finne et sted å høre hjemme

– «et sted å være». I OKR fant vi et miljø og et samhold som vi ble del av.

For en 16-åring var dette i utgangspunktet et merkelig sted. Det fantes ingen ungdomsgruppe eller noen spesiell tilrettelegging for ungdom. Forutsetningen var at du kunne svømme og var sterk nok til å bære båt – dvs innrigger. Du ble betraktet som voksen fra starten av. Alle måtte ta sin del av jobben – det var ikke noe å diskutere – ingen mulighet for å slippe unna fordi du var «så ung». Etter første rotur satte Anne Marie over kaffekjelen. Colakjøleren var ikke anskaffet og mineralvann fantes ikke i klubben, så det var bare å lære seg å drikke kaffe – symbolet på voksenhet!

Følelsen av felles ansvar for hus og båter var sterk. Vi forvaltet store verdier og visste at vi måtte klare det selv så langt som mulig. Slik er det vel fremdeles, men vi tror det var utviklende for oss å oppleve dette felles ansvaret så tidlig i livet. Det var også en egen tilfredsstillelse i å være med på å skape forbedringer. Margrethe var for eksempel med på å sette opp gjerdet rundt klubben og Lisen skaffet noen pistrete spirer av noen bjerketrær fra Grimsøya. Disse ble satt ned i pukken på sydsiden av huset. Aldri hadde vi trodd at det skulle kunne bli store trær av det!

Rotrener Viggo Winther omgitt av flotte damer: Joan, Irmelin, Anne Marie, Margrethe og Lisen.

OKRs «pysjer» tar seg godt ut på «smukke piker»!

Etter første år med nybegynnerinstruksjon begynte vi å «ro race» – for det het det nemlig den gangen. Det var gjennom dette at tilknytningen til klubben ble så sterk. Roing er en spesiell konkurranseidrett. Det er ikke nok bare å ha et fulltallig lag, du må ha de samme enkeltpersonene på laget hver gang for å få det til å gå bra. Laget er ikke bedre enn det svakeste leddet. Alle må derfor satse like mye og alle er avhengige av hverandre. Det er en ganske presset situasjon hvor det lett kan oppstå krangel. Det er nesten som et samliv. Vi lærte at krangel og dramatiske raseriutbrudd ikke nødvendigvis betydde slutten på «samlivet». Det fantes en fortsettelse når dramatikken ebbet ut – en nyttig lærdom for mange situasjoner senere i livet.

Etter hvert kom vi inn i styre og stell. Margrethe var rosjeff og hussjef i mange år. Lisen var formann (for det het det også den gangen) i 2 år og satt en periode som medlem av styret i Norges Roforbund. Dette ble en øvelse i ledelse: Planlegging, arbeidsfordeling, økonomistyring, møteledelse. OKR var en arena der vi fikk prøve oss. Innsatsen skapte større selvtillit generelt og i forhold til å snakke i forsamlinger og ta lederansvar i jobbsammenheng.

Noe av det beste vi fikk med oss var likevel nære venner. I dag er vennskap som ble knyttet den gangen fremdeles viktige i våre liv – ja noen av dem oppleves nesten som familie. Vi kjenner hverandre fra gode og kanskje litt mindre heldige sider, men vi stoler på hverandre og har en felles fortid å mimre om. Klubben var stedet vi møttes og bakgrunnen for mange opplevelser. Den ga oss anledning til å gjøre noe sammen. Vi har rett og slett noe å takke OKR for.

*Margrethe Kristiansen
Lisen Roll*

NSR- og OKR-roere i skjønn forening.

Kvindesport

*Bør en kvinne være sart,
Være som et siv paa stranden,
Daane hen i graat saa snart
Hun blir kysset litt av manden?*

*Eller bør hun dyrke sport,
Cykle, løpe, springe, svømme,
Røke, bande, spille kort
Og om mesterskaper drømme?*

*For det første er det det
At naar kvinder staar på hodet,
Vil en yngling let faa se
litt for meget av det gode.*

*Og en yngling kan saa let
Fatte umoralske tanker,
og naar først et ben er set
overskride visse skranker.*

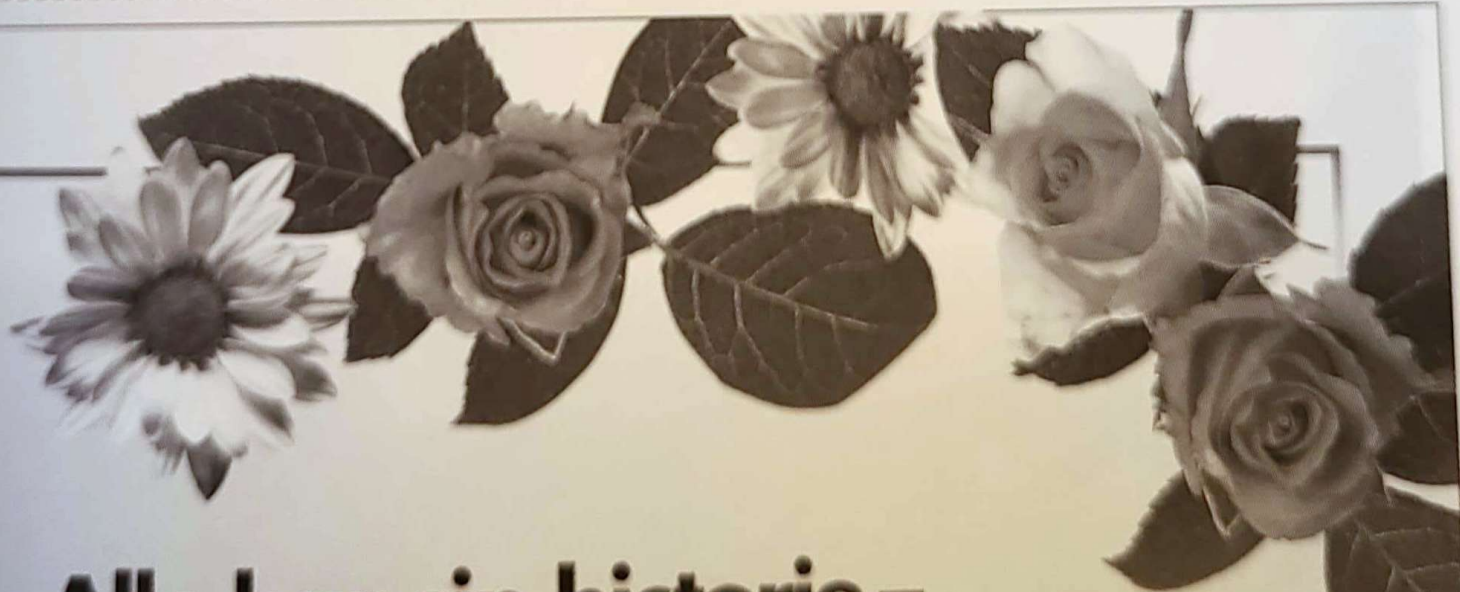
*Om det lykkes eller ei –
Man bør ta seg godt i vare.
Kvinder paa en ynglings vei
Er jo ikke uten fare.*

*For det andet kan man si
At naar sport av kvinder dyrkes,
Vil utvilsomt følgen bli:
Hendes læggemuskler styrkes.*

*Og hvad følger det vil ha,
Det kan alle letvint skjønne,
Vore barn blir bedre da,
Mer sunde, sterke, skjønne.*

*Kun paa det har jeg lagt vegten.
Og til gagn for efterslegten
Skal jeg gifte meg med en
Som har gode laar og ben.*

Rudolf Nilsen

**Alle har sin historie –
de beste kommer på trykk i**

**NORSK
Ukeblad**

OKR – En helsemessig gevinst

For noen år siden fikk jeg en virushjernehinnebetennelse, og de siste årene har for det meste bestått av utredninger og sykehusopphold. Manuell rullestol, krykke og skinner på beinet er blitt nødvendig utstyr. Da jeg ringte til formannen i OKR, Marianne Lundh, i mars 2001 var jeg kjempefustrert. Jeg hadde et veldig savn i livet etter det jeg hadde drevet med tidligere; ukentlige markaturer og joggeturer.

For meg var det veldig fint at inngangen til klubben gikk via et velorganisert rokurs. Det var mye å lære både om roteknikk og om hvordan båtene fungerer. I tillegg har jeg vært heldig med at både Marianne og flere av de andre erfarne roerne har gitt meg en god dytt slik at jeg nå klarer å ro dobbeltrimmy.

Da jeg begynte i klubben var det ikke i mine tanker at jeg noen gang skulle klare meg i de smale greiene.

Selv om mine fysiske forutsetninger er blitt veldig endret, så

Anne-Cathrine Horn meldte seg inn i OKR i 2001 etter at sykdom satte stopp for en del fysiske aktiviteter. Hun fikk for noen år siden kyssepsyke, og deretter hjernehinnebetennelse. Hun mistet førligheten i hele venstre side, og ble alvorlig syk. I rehabiliteringsfasen ble hun oppmerksom på roing, og ringte Norges Roforbund som tipset henne om Oslo Kvinnelige Roklubb. Hun ville prøve ut om roing kunne være noe for henne. Her er hennes historie.

idrett i fokus

VAR SYK - TOK ÅRENE FATT

VÆR AKTIV I SOMMER
SIDE 30

NYTT FRA DUBLIN
SIDE 10-11

LOTTO
WWW.NORSK-TIPPING.NO

**HAR SKAPT
BORDTENNISFEBER
SIDE 8**

FUNKSJONSHEMMET OG INTEGRERT: - DET ER DEILIG Å SNAKKE ROING, IKKE SYKDOM

Av Solveig Espeland Tønnessen

Rehabiliteringsveileder, noe annet ser jeg ikke, sier Anne-Cathrine Horn, men hun går seg bløt til en tur på

ikke over at jeg
hemmet. Mer at
nemme med en
dykkbått. Det sier Anne-
Cathrine Horn, som til tross

for sin funksjonshemming er
en ivrig roer.

På spørsmål om hun
(44) er ikke sykdom det første man
tenner på. Likevel er det ikke så
enorme friske som hun virkelig var

stilig
- Da jeg var 30 år fikk jeg noen
kyssepsyke, og deretter hjernehinne-
betennelse. Jeg mistet førligheten i
helt venstre side, og ble alvorlig syk.
Det var Oslo Kvinnelige Roklubb
Horn (44), og familien som kom
hans kate for å bli som alvordig.

Faksimile fra bladet «idrett i fokus» som gis ut av Norges Funksjonshemmedes Idrettsforbund. AnneCathrine ble intervjuet i nr. 2/2003. «- Det er deilig å snakke roing, ikke sykdom» sier Anne-Cathrine Horn til bladet, og forteller hva roingen har betydning for henne som funksjonshemmet. «- For meg er en tur i båten ren rekreasjon. Man får frisk luft, mosjon og sosiale stimuli på samme tid, innendørstrening kan ikke konkurrere mot dette». Hun er ikke i tvil om at hun vil fortsette med roingen.

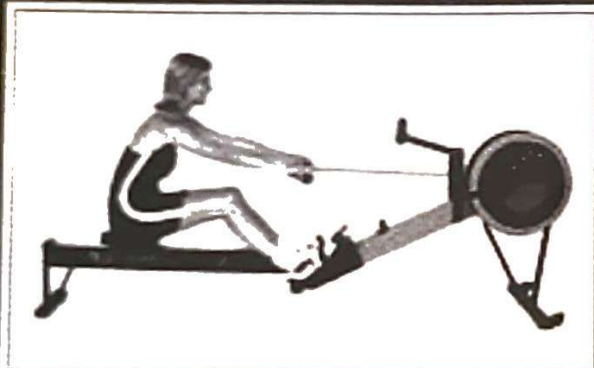
er det å mosjonere i friluft like betydningsfullt nå som før.

Jeg har venninner som trener for kosens skyld, og ungene mine er veldig glade i sjøliv. Det at også jeg får trent nå gjør at jeg har det mye bedre når jeg er sammen med ungene og vennene mine. Det er ikke bare alle andre som får drive idrett, – jeg også. Det føles som en stor seier.

Selv om det med roingen er noe jeg gjør fordi jeg har lyst, så er jeg veldig klar over viktigheten av både trim og frisk luft for at jeg skal fungere best mulig. Roing én gang i uken har gitt meg et press til å disponere kreftene riktig slik at jeg orker å ha glede av neste klubbkveld. Det ville være for flaut hvis formen ble dårligere selvforskyldt.

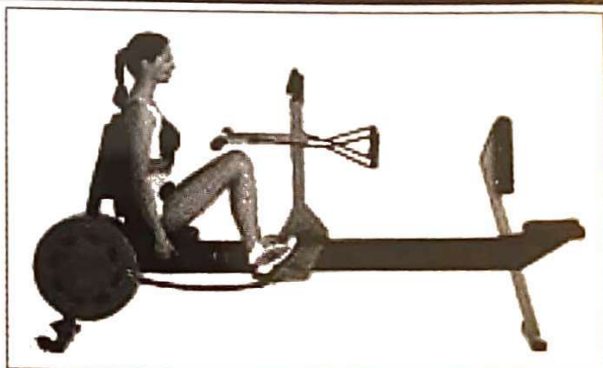
Når en får en smell slik jeg har fått så er en bare nødt til å omstille seg. Jeg har vært både sint og fortvilet over sykdommen som har tatt fra meg markaturene og muligheten til å jobbe. Å bytte treningsform er én ting, men å slutte med friluftsliv ville jeg ikke klare. Jeg føler selv at jeg fungerer mye bedre etter at jeg kom i gang med roingen. Jeg trives på sjøen, og så langt har klubben vært en god opplevelse. Kaffekoppen på bryggen når det er klubbaften ser jeg på som en bonus.

Anne-Cathrine Horn

Bruk Concept 2 Indoor Rower til å trene kondisjon og styrke muskulaturen i beina, armene, magen og ryggen.

Brug C2 til testing og konkurranser.

DYNO: Dynamisk styrketreningsapparat.

Concept2 DYNO virker etter samme prinsipper som C2 Indoor Rower til styrketrening i tre basis øvelser. Bein Press, Benk Press og Ro Trekk.

Du trener dynamisk styrke: Jo større kraft du tilfører, dess mer vekt presser du.

concept 2 NORGE

FOR YTTERLIGERE OPPLYSNINGER:

Svein Nielsen

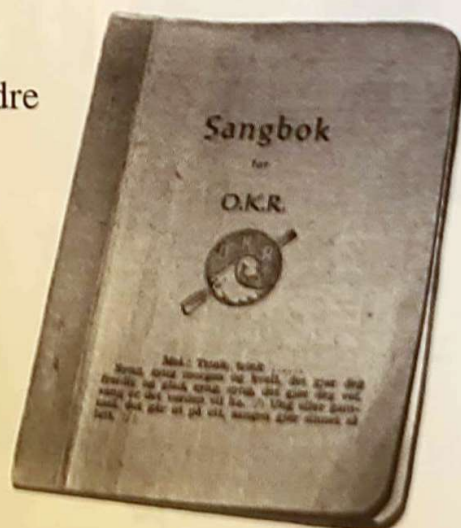
Smestadkroken 69 – 1340 Skui – tlf. 67 13 40 15 – fax 67 13 40 23

www.concept2.no • concept@online.no

Fra «Sangbok for O.K.R.»

Mel: Å kjøre vatten...

1. Å vil du høre og vil du se, hvor der er jenter med humør i, og vil du smile og vil du le, ja leve livet med kulør i. Og er du villig og grei og skvær, så kom og meld deg i O.K.R. Der er det bra, der blir du gla', der er det morosamt å leva.
2. Fra dagens møie og byens larm, du trøstig drar til Bestumkilen. Der steker solen så god og varm, der finner du den beste hvilen. Så drar du ut en tur på bølgen blå, og hvis du vil kan du i vannet gå –, slik er det der, i O.K.R., et lite paradis på jorden.
3. Men det er ikke så liketil, å føre åren ganske riktig. Først er det fremstrekket, så spenn til, og fort fra livet, det er viktig. Skvær åra just på den rette plass, hold end'li klampen til riggern fast. Følg takten, ja, det skal bli bra –, husk å se stroken stivt i nakken.
4. Og vil du også bli med i race, da får du henge i å trene –, hver enda da', ja det er et pes, og du blir bare skinn og benet. Men moro er det, ja det er visst, når strevet lønnes med hell til sist, når alle fem, stolte drar hjem, med seier for seg selv og klubben.
5. Hver søndag drar du på langtur ut, med badedrakt og nisteskrepp. Til sol og vind og til bølgesprut –, se, bedre får du det vel neppe. Ja, gode venner og trenet kropp, det gir deg sunnhet – det løfter opp –, *det målet er, i O.K.R.* –, gjøre det morosamt å leva.

*Sangbok for O.K.R.
Viktig element i
sosiale sammen-
komster den gang
folk sang mer enn
idag. Stappfull av
morsomme OKR-
sanger.*

Fra dagbøkene til TO HOLLANDSKE JENTER

Gerda Noordhoek og Trudie de Bruin var medlemmer i OKR i to år, 1968 og 1969. I alle årene siden har Gerda, Trudie og OKRs Vivi Christensen holdt kontakten. Vivi og Gerda rodde dobbeltsculler sammen i 1969, og da Gerda var på besøk i Norge, sommeren 1999, var hun ute og rodde Celina sammen med Tone Grøtnes, Ellen Hansen og Vivi med Kjersti Storm som cox. Denne, for anledningen sammensatte fireren, besto altså av to «gamle» dobbeltsculere som begge hadde hatt samme trener, nemlig Viggo Winther. Ikke rart at det gikk unna så det suste, selv etter 30 år. Dette hyggelige brevet fra Trudie og Gerda forteller mye om hva en klubb kan bety, ikke minst på det sosiale planet.

Gerda og Trudie på kaien i Amsterdam på reise fot til Norge. Her skulle de arbeide på Rikshospitalet, og de meldte seg inn i OKR for å bli kjent med andre norske utenom jobben.

Vi skriver 25. mai 1968 – to 21-årige damer står i sine fineste klær på kaien i Amsterdam og sier adjø til familie og venner. Trudie de Bruin og Gerda Noordhoek skulle med Fred Olsens «Black Prince» til Norge for å jobbe som fysiokjemikere på Rikshospitalet.

En stor kasse med bagasje og mopeder er sendt i forveien. Det var lett å få arbeidstillatelse på denne tiden. Norge hadde behov for folk i vårt yrke.

«– Og vi – vi søkte det store eventyret – nytt land, nytt språk og allikevel ikke så veldig langt borte.

Spennende, hva...?»

Vi tilbragte noen dager i Kristiansand hvor vi fant ut at norsk var lett å snakke, men umulig å forstå etter vårt 10-timers språkkurs. Men folk vi traff var tålmodige med oss, og veldig hjelpsomme. Men hva gjør man når man står på havnen nede ved Akershus og skal «hjem» med hver sin store kasse og en moped? – Jo, ser veldig fortapt ut, så kommer en snill nordmann med en stor bil, og alt ordner seg.

Og hva gjør man når man står ved veikanten på en søndag et sted mellom Hønefoss og Åmot, med en moped med punktert hjul? – Haiker til nærmeste

Visst var vi «damer»

Førsteplass på Årungen Rostadion i 1969. Gerda og Vivi.

Viggo i kjent stil.

bensinstasjon og får enda en snill nordmann til å starte sin Shelltankvogn og hente mopeden.

Omsider skulle vi endelig få gjøre nytte for oss på laboratoriet. Vi fikk undersøke blodprøver og andre kroppsvæsker. Vi skal spare leserne for disse detaljer, men også det kan være spennende.

Noen uker etter at vi kom til Norge ble vi medlem i OKR for å få litt mosjon, men enda viktigere, for å treffe andre mennesker utenom arbeidet. Vi hadde stort behov for nye kontakter.

Når man drar hardt i årene hjelper det godt mot «vondt i magen», så vi begynte å trene ordentlig hardt.

Regattarøing har lært oss mye om kroppene våre, både fysisk og «mellom ørene». Jeg hadde aldri vært sportslig av meg, nå lærte jeg at det kunne være gøy å flytte grenser – å føle at man kan «dø» av tretthet, men oppleve at man overlever likevel.

Vi begynte å trene på Idrettshøyskolen med guttene fra Ormsund Roklubb. I helgene ble det skigåing om vinteren for å bygge opp kondisjonen. Når man ikke har hatt sjansen, som norske barn, til å lære seg å gå på ski, så trenger man ganske mye krefter for å følge med Vivi Christensen og de andre. Tenk hvor sterke vi må ha vært for 30 år siden... (Men Holmenkollløpet klarte jeg ikke: Jeg ble diskvalifisert på grunn av at jeg fant en «snarvei».)

Sommeren 1969 ble det mye trening og roing. Hver dag på vannet, med Viggo (Winther) i følgebåten. Alle som kjente Viggo vet hvordan han kunne banne, det traff oss utlendinger

Gerda og Vivi slapper av på regattabanen i 1969.

Trudie t.v. med sine lagkamerater Karin Glemming og Vibeke Blom foran, og Inger Næss (bak t.h.) utenfor klubbhuset i Bestumkilen.

ikke så mye, men han fikk oss til å sette opp farten.

Det var regattaer nesten hver uke. Trudie i firer, Gerda i dobbeltsculler. Dobbeltsculleren ble alltid nummer to. Det fantes bare to dobbeltscullere i Norge på denne tiden, og de andre, Anine Gjessing og Wenche Jacobsen, var alltid sterkere enn oss, – i Norgesmesterskapet også.

Fireren som Trudie rodde sammen med Karin Glemming, Vibeke Blom og Inger Næss var mer en festbåt; Gerda og Vivi trente, og vi gikk på nattklubb, sier Trudie, – men gøy var det.

Vi hadde fine reiser, fikk rodd i Sverige (Halmstad), Danmark (Bagsværd) og Trondheim. På denne måten fikk vi sett litt av landet også.

Det har vist seg at perioden i roklubbene, i Norges OKR og etterpå i Amsterdam, ble en viktig periode i våre liv. Roingen har formet oss på mange måter. Ved siden av selve sporten opplevde vi kameratskap og vennskap som enda eksisterer.

Våre beste venner, til og med ektemenn har vi truffet i roklubben.

Nå, 30 år senere, og lenge etter at vi har vært i en robåt har vi enda gode minner fra tiden i OKR.

Gerda Noordhoek og Trudie de Bruin

Årebladet, OKRs klubbavis

Det aller første Åreblad så dagens lys sent på 70-tallet. Men det ble med den ene utgaven. Ettersommeren 1997 gjorde klubbens styre et nytt forsøk, nå med stor suksess. Ellen Marie Hansen, den gang sekretær i styret, påtok seg oppgaven med å samle stoff, finne bilder og sette det hele sammen til en innholdsrik, informativ og leseverdig klubbavis. Etter hvert har Marianne Lundh og Ellen jobbet sammen om klubbavisen; Marianne har vært ansvarlig for stoffet samt skaffet bilder, mens Ellen har hatt ansvar for layout og produksjon.

Siden førsteutgaven i 1997 har avisen stort sett kommet ut med tre nummer i året.

Når en nyutgitt avis legges frem i peisestuen er det for én gangs skyld stille i forsamlingen, medlemmene leser! Om små og store hendelser i klubben, om resultater, dugnad og turer, og mye annet. Det eneste faste innslaget er formannens spalte. Like viktig som tekst og bilder er layout, og her er Ellen uovertruffen. Ellen og Marianne har lagt ned masse tid og krefter på klubbavisen. Uten deres innsats ville vi ikke hatt tilgang på all den informasjon og hygge den flotte klubbavisen vår gir!

Klubbavisen «Årebladet» har kommet ut ca. tre ganger i året siden 1997.

ÅREBLADET
Klubbavis for Oslo Kommune Rødtuba * Nr. 1 1997

OKRs styre 1997

OKR MED NY KLUBBAVIS!
Styret i OKR prøver mest dette å dra igang med. Kvinnene, vi håper vi skal få til fra utgavene i året.

VINTERTRENING
Hus du lytt til å holde deg i form til neste vinter?

OKR

Program for høsten 97:

Sest 1997
2008
2009
2010
2011
2012
2013
2014
2015
2016
2017
2018
2019
2020
2021
2022
2023
2024
2025
2026
2027
2028
2029
2030
2031
2032
2033
2034
2035
2036
2037
2038
2039
2040
2041
2042
2043
2044
2045
2046
2047
2048
2049
2050
2051
2052
2053
2054
2055
2056
2057
2058
2059
2060
2061
2062
2063
2064
2065
2066
2067
2068
2069
2070
2071
2072
2073
2074
2075
2076
2077
2078
2079
2080
2081
2082
2083
2084
2085
2086
2087
2088
2089
2090
2091
2092
2093
2094
2095
2096
2097
2098
2099
2100

OKR i et nøtteskall!

ROING

- Første kvinnelige roklubb i Norge
- Første *norske* kvinnelige deltakere på internasjonale regattaer
- Første *norske* kvinnelige roklubb som arrangerte internasjonal regatta i Norge
- Første *norske* kvinnelige regattasjef, måldommer, nasjonal dommer og internasjonal dommer
- Første *norske* kvinnelige roklubb med deltakelse i EM
- Har hatt deltagere med i både VM og OL
- OKR har vunnet Kongepokalen i NM fem ganger
- Mange seire og gode resultater på regattabanen i inn- og utland opp gjennom tidene, også i Veteran-VM

DUGNAD

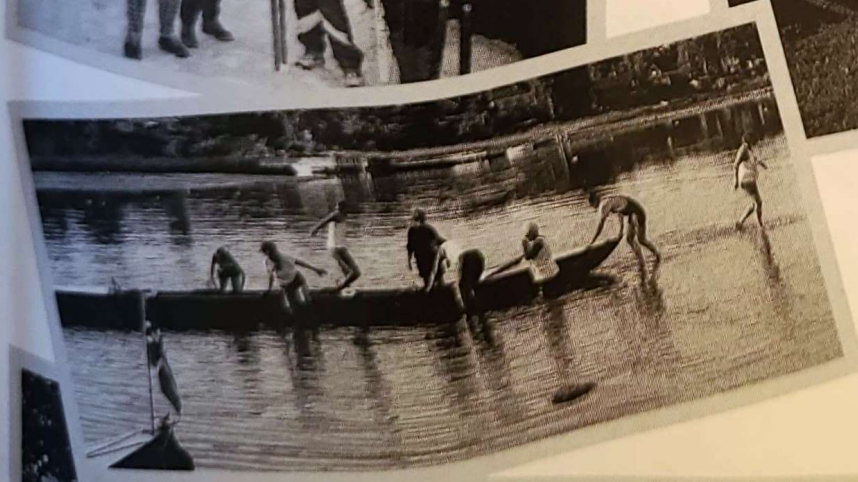
Veldig gode på:

- Reparasjon og vedlikehold av båtmateriell og brygge
- Vedlikehold av klubbhus, ute og inne
- Båstabling på tilhenger
- Instruksjon, inne og ute – også i snøvær
- Pølsesalg i Holmenkollbakken

DETTE KAN VI OGSÅ!

- Sildefest
- Lutefisk
- Kjøkkentjeneste
- Borddekking og kakebord
- Kveldsturer til Lille Herbern
- Ilandstigning
- Sykling i Marka
- Skiturer i Marka
- Korsang ved «Rustne rostruper»
- Soling

Mannfolk i OKR

Så måtte det skje... Marianne Lundh skrev i sin leder i Årebladet nr. 2/2001: «Norsk rosports siste kvinnelige bastion har falt! Oslo Kvinnelige Roklubb, stiftet i 1929, har i 2001 tatt inn sine første aktive mannlige medlemmer. Utviklingen i samfunnet går i retning av likestilling, med kjønnskvalitering osv. I henhold til diverse lover kan ikke OKR lenger utelukke menn fra å bli medlemmer i klubben».

Det skrives historie i OKR...

Marianne Lundh, Leder i OKR

Norsk rosports siste kvinnelige bastion har falt!

Oslo Kvinnelige Roklubb, stiftet i 1929, har i 2001 tatt inn sine første aktive mannlige medlemmer.

Utviklingen i samfunnet går i retning av likestilling, med kjønnskvalitering osv. I henhold til diverse lover kan ikke OKR utelukke menn fra å bli medlemmer i klubben. Vi har i OKR imidlertid holdt stand lenge: det er 16 år siden den siste rene herreklubb ble åpnet for kvinnelige medlemmer!

Og samtidig var spørsmålet: var det noe problem? - For mange menn kunne ha lyst til å være medlemmer av en kvinnelig roklubb! Det viste seg å være noen ting på brynet. For årsmøtet i februar hadde vi fått den første mannen inn i klubben. For åpningen var neste kommet til - og i forbindelse med årsmøtet hadde vi fått enda en mann som aktiv medlem.

Faksimile:
Årebladet nr.
2/2001

Riktignok hadde vi hatt en liten «tjuvstart». I Årebladet nr. 2/1999 sto det å lese følgende i en annonse på førstesiden:

Mannfolk i OKR

Styret meddeler at det åpnes for «Herre-roing» på tirsdager, fredager, lørdager og søndager sammen med et medlem av OKR. Det forutsettes at de har deltatt på opplæring.

Det har aldri vært slik at hankjønn ikke har vært velkomne i OKR. På den tiden hvor NSR, Christiania og Ormsund var rene gutteklubber sto OKR-jentene for arrangementer som tiltrakk horder av mannlige roere. Hvem husker ikke 60- og 70-årenes krabbefester for eksempel? Noen ganske få menn har også stått på OKRs medlemsliste i en årrekke, riktignok som «passive» medlemmer uten anledning til å bruke båtmateriell.

Joda, vi har alltid vært glad i menn, men det var greiest at de bare var på besøk. Styre og stell ville vi helst ordne med selv.

I 2001 var det 16 år siden siste rene herreklubb ble åpnet for kvinnelige roere, så vi holdt stand lenge.

Men da temaet ble bragt på bane var det opptil flere som lurte på om det var noen menn i det hele tatt som kunne tenke seg å bli medlem av en kvinnelig roklubb.

Joda, det var noen, og på generalforsamlingen i 2002 ble det for første gang valgt et styre bestående av både kvinner og menn.

Mannlige roere i klubben medførte selvfølgelig en del praktiske problemer. Herretoalett fantes, men hva med garde-

robe og dusj til gutta? I en klubb med begrenset økonomi er dette et problem vi ennå ikke har løst, men i praksis ser det ikke ut til å avstedkomme de helt store konfliktene ennå. Medlemmene er flinke til å ta hensyn til hverandre.

Et annet problem er at OKRs konkurransebåter ikke er beregnet for menn med en vekt på 80-90 kilo og mer. Ved fremtidige båtkjøp må dette selvfølgelig tas hensyn til.

Og så var det dette med klubbnavnet da... Når gutta stiller til start på regattabanen er det ikke til å unngå at det blir litt fnising når et gutte-navn blir lest opp i høyttaleren etterfulgt av Oslo Kvinnelige Roklubb. Blir vi nødt til å skifte navn?

Og som en kuriositet: Oslo Kvinnelige Roklubb har nå muligheten til å vinne Norges Roforbunds distansepokal for damer – og for herrer!

Marianne avsluttet sin historiske leder i Årebladet nr. 2/2001 med følgende oppfordring: «...Det kommer nok til å oppstå noen problemer underveis, men jeg håper vi kan løse disse i fellesskap, og i god tone. Skal OKR overleve på lang sikt må vi innstille oss på endringer, og være glade for at vi får fornyelse gjennom de unge medlemmene som kommer til. Det er viktig å være inkluderende og vise nye medlemmer til rette i klubblivet samtidig som vi lytter til deres idéer...»

Faksimile:
Aftenposten
12. juni 2001

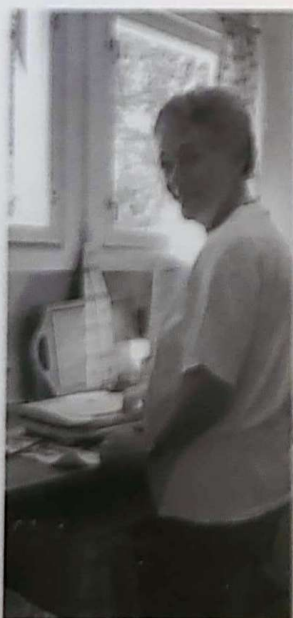

Det aller første styret med mannlige medlemmer: Bak fra venstre: Geir Aarvik (sekretær), Rune Pedersen (nestformann), Arnhild Hansen (kasserer), Line Olstad (instruksjonssjef), Tomas Ralfs, (klubb-sjef), Marianne Lundh (formann), Elisabeth Knutsen (også instruksjons-sjef)

«Slisken», som brukes til å frakte innriggere på vannet, krever stor dugnadsinnsats fra medlemmene både vår og høst.

Dugnad på godt og vondt

Her stekes det vafler til klubbaften.

En klubb som vår er helt avhengig av medlemmenes dugnadsinnsats for å kunne ivareta – og vedlikeholde – båtmateriell, klubbhus og uteareal. Hvert år blir det nedlagt en mengde dugnadstimer i klubben. OKR er kjent for å ha god standard på båtmateriell til tross for at mange av båtene er riktig gamle, og et pent og velstelt hus.

Våren er den beste tiden for dugnad, og det største vedlikeholdet gjøres da. Sola krabber høyere på himmelen og vinteren slipper taket. Folk er sugne på å komme seg ut på vannet.

Høstdugnaden benyttes for det meste til å gjøre rent, rydde bort og henge opp båter under taket for å gjøre plass for vinteropplag av biler.

Det virker som om de fleste aktive medlemmene ser på dugnaden som noe som hører med til rosporten. Skal man ro må man også ta del i vedlikeholdet. For mange er dugnad en viktig

del av det sosiale klubblivet. Den skaper samhold, og gir en et «forhold» til klubbhus og båtmateriell. Ikke minst er det mange som for første gang stifter bekjentskap med baufil og annet nyttig verktøy, med reparasjon av skjører, med båt-trimming og annen verdifull kunnskap.

Men selvfølgelig vil det alltid være medlemmer som aldri møter opp og tar sin del av jobben, noe som bidrar til at det av og til faller mye på noen få. Det er også veldig væravhengig om medlemmene stiller opp. Er det fint vær er det alltid noen som finner veien til klubben for å jobbe. På disse og de neste to sidene ser vi beviset på at det finnes mange flinke folk med forskjellige talenter i klubben vår, og at det følger mye hygge med en dugnadsdag...

Det kommer godt med at man er fjellklatrer, slik som damen på stigen...

Joda, blomster hører med – og dekoratører finnes også.

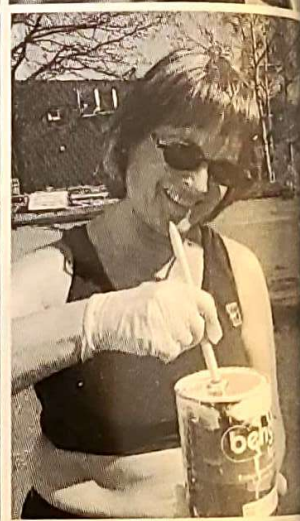

Kraftfulle hammerslag!

Det blir lagt ned en masse arbeidstimer på kjøkkenet hvert år.

DUGNAD

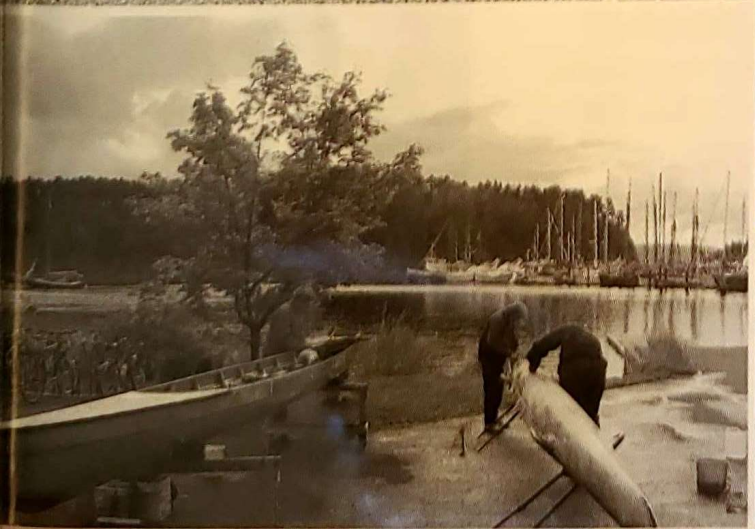
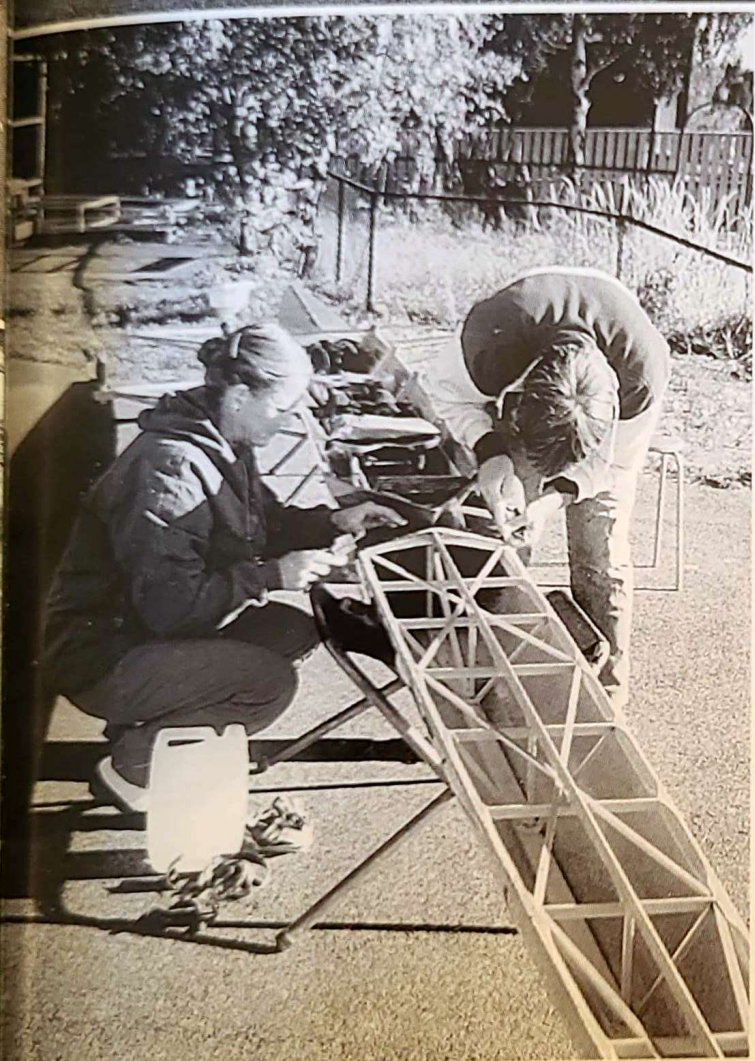

Vi kunne fylt en hel bok alene med dugnadsbilder. Dette er et tilfeldig utvalg for å vise at det er en mengde forskjellige oppgaver å ta fatt på, at det er fantastisk flinke medlemmer i OKR, og at det er mye hygge og ikke bare strev forbundet med dugnaden.

DUGNAD

Øverst til venstre:
Kong Neptun blir
tatt imot på brygga
av formannen.
Øverst til høyre: De
«gamle» medlem-
mene feirer de nye.
Under serveres og
nytes full middag
med spekesild,
poteter og alt som
hører med.

Småsildfesten – til ære for de nye

Hver høst kommer Kong Neptun til klubben for å kåre årets nybegynnere, «småsildene», til «fetsild». Men før Kong Neptun kommer sørger klubbkomitéen for å servere et fantastisk sildemåltid med tilbehør.

En alltid smilende Kong Neptun

Neptun

Fra mitt våte, grønne rike
er jeg stegel opp
med en tangstas uten like
om min smekre kropp
for å hilse bølgenes venner
som i stimer står,
helt fra Bestumkålens strendet,
når det går mot vår!

Fra mitt svale dystre rike
jeg iblant ser opp.
Fetsild stimer uten like
drar i sluttet tropp.
Deres fart er blitt en myte,
deres finner slår
taktfast – men at de kan gyte,
også jeg forstår.

For snart høres plask i vannet
bump og dump og drønn.
(Slikt gir fristelser blant annet
til en havets sønn!)

Fagre småsild bølger lager
svinser med sin kropp,
«Er det fisker dere jager?»
roper jeg da opp.

Innet svar, men snart glir finnen
gjennom sjøen stilt,
utlært er nu småsild-kvinnen,
derfor er det gildi
å få den yngel kære
her i fakkelskinn
til en fetsild con amore –
nummer én – gli inn !!!

Annie

(Sakset fra OKRs 25 års bok)

Kong Neptun, slik han pleier å åpenbare seg på klubbens småsildfester år etter år...

Tur- og mosjonsroing og langturroing

Mosjonsroing har alltid hatt et solid ankerfeste i OKR. Drivkraften er ønske om mosjon i frisk sjøluft, med de konsekvenser dette har for kondisjon, holdning og spenstighet. Båtparken vår vitner også om at de fleste av klubbens medlemmer har meldt seg inn fordi de liker roing som aktivitet, men uten å måtte drive den form for trening som konkurranseroing krever.

Langturroing er mosjonsroing utover det vanlige roområdet, altså over en lengre distanse enn klubbens medlemmer ror til daglig. Tilværelsen på sjøen blir en annen og mer avvekslende enn turene inn og ut av Bestumkilen, rundt Killingen, til Bygdøy eller Dyna fyr, for ikke å snakke om over Lysakeren,

*Siv Karlsen (stroke)
drar kraftig i åren
og Ingunn Risa
(tréer) holder takten
på vei ut fjorden.*

det kjedeligste «havstrekk» i indre Oslofjord. Roerne er i kontakt med vær og vind, og når de etter dagens anstrengelser slår opp teltet på en leirplass ved kysten, på strandbredden eller på en liten skogkledd ås med fritt skue over sjøen forstår man lett at denne sport kanskje er den mest allsidige og givende av alle. Den åpner veien til flotte og avvekslende inntrykk, til de store opplevelser! En langtur må ikke nødvendigvis være en overnattingstur, badeturer til for eksempel Langåra kvalifiserer like godt som roturer på de sunnmørske fjorder.

Propaganda for langturroing burde i og for seg være overflødig. Et blikk på Norgeskartet skulle overbevise selv landkrabber om at vi er svært begunstiget både med hensyn til rofarvann, natur og muligheter for kombinasjonsturer, for eksempel roing og fjellvandring.

OKR har lange og gode tradisjoner innenfor langturroing. Interessen for denne type roing har riktignok gått i bølgedaler,

*Det gjelder å holde
båtene fast når
sluser skal forseres.*

men det har alltid vært noen ildsjeler som har bidratt til at klubben ofte har vært representert på både norske og internasjonale fellesturer. Enda større betydning har nok «den harde kjerne» i klubben hatt for de tradisjonelle badeturer, med og uten bading, for turløp i hjemlige farvann og for individuelt arrangerte turer både i Oslofjorden og andre, norske og fremmede, farvann.

Men ingen langtur uten et skikkelig langtursbåt! Det er et ubestridelig faktum at OKR har en gammel, men usedvanlig velholdt langtursbåtpark. Våre klinkbygde innriggere med dekk er meget gode sjøbåter. «Seniorita» fra 1950, «Liv» fra 1961, «Oddbjørg» fra 1964 og «Esther» fra 1966. Systematisk vedlikehold, god dugnadsånd og idealistiske ildsjeler har æren for at disse båtene fortsatt er sjødyktige. Bare synd at den beste RObåten av dem alle, italienske «Viking» fra 1938, ikke lenger er i robar tilstand. Siden 2001 har den parårete båten «Mille» vært hyppig anvendt som turbåt, en meget praktisk og populær sådan. Den er fleksibel, har god sjødyktighet og krever lite vedlikehold.

Etter først å gi et historisk tilbakeblikk vil vi sette fokus på noen av de langtursaktiviteter som har funnet sted de siste 25 år.

Klubbens første deltagelse på langtur i utenlandsk farvann fant sted i 1935. Fra 10-årsboken saksess: «Vi var lett kjennelige på våre hvite kjoler og blå klubbjakker og det syntes nok også

de tyske damer som ikke betenkte seg et øieblikk der de kom mot oss med blomster i våre farver og ga oss en hjertelig velkomst. Det er ingen sak å reise til utlandet når man er roer.» Allerede tre år senere, i 1938, deltok åtte av våre roere i en internasjonal langtur på Main, men ifølge referatet «med altfor lite roing.»

Det ble arrangert mange overnattingsturer fra klubben, og med et innhold som dagens roere kjenner seg godt igjen i. Felles for beskrivelsene er en ekte glede over fellesskapet, roingen, naturopplevelsene og ikke å forglemme maten og kaffen! En roer i OKR ville fornekte både klubben og seg selv hvis ikke mat og drikke var blitt nevnt. Men ikke alt ved dagens langturroing er som i gamle dager. Den gang tok de også med seg grammofon og plater, riktignok ikke for bruk i båten, men når de kom frem til badestedet. For oss som har sett, om ikke opplevd en sveivegrammofon er det aldeles utrolig at en slik svær kasse fikk plass i en båt der det også skulle ombordbringes termos, mat, gensere, bukser, badedrakter og puter.

Klubbens medlemmer i de neste 30 år var meget aktive på langtursfronten, noe også innkjøp av langtursbåter bærer preg av. Fra en krigs- og rasjoneringspreget ferietur i Oslofjorden i 1941 saks fra 25-årsboken: «Telt hadde vi ikke med, for vi hadde beregnet å ligge på hotell, men da vi ikke visste om vi kunne få værelse, men måtte nøye oss med en gang eller lignende, måtte soveposer med. Men standsmessig måtte vi

... lurte på om de har det like hyggelig på Color Line?

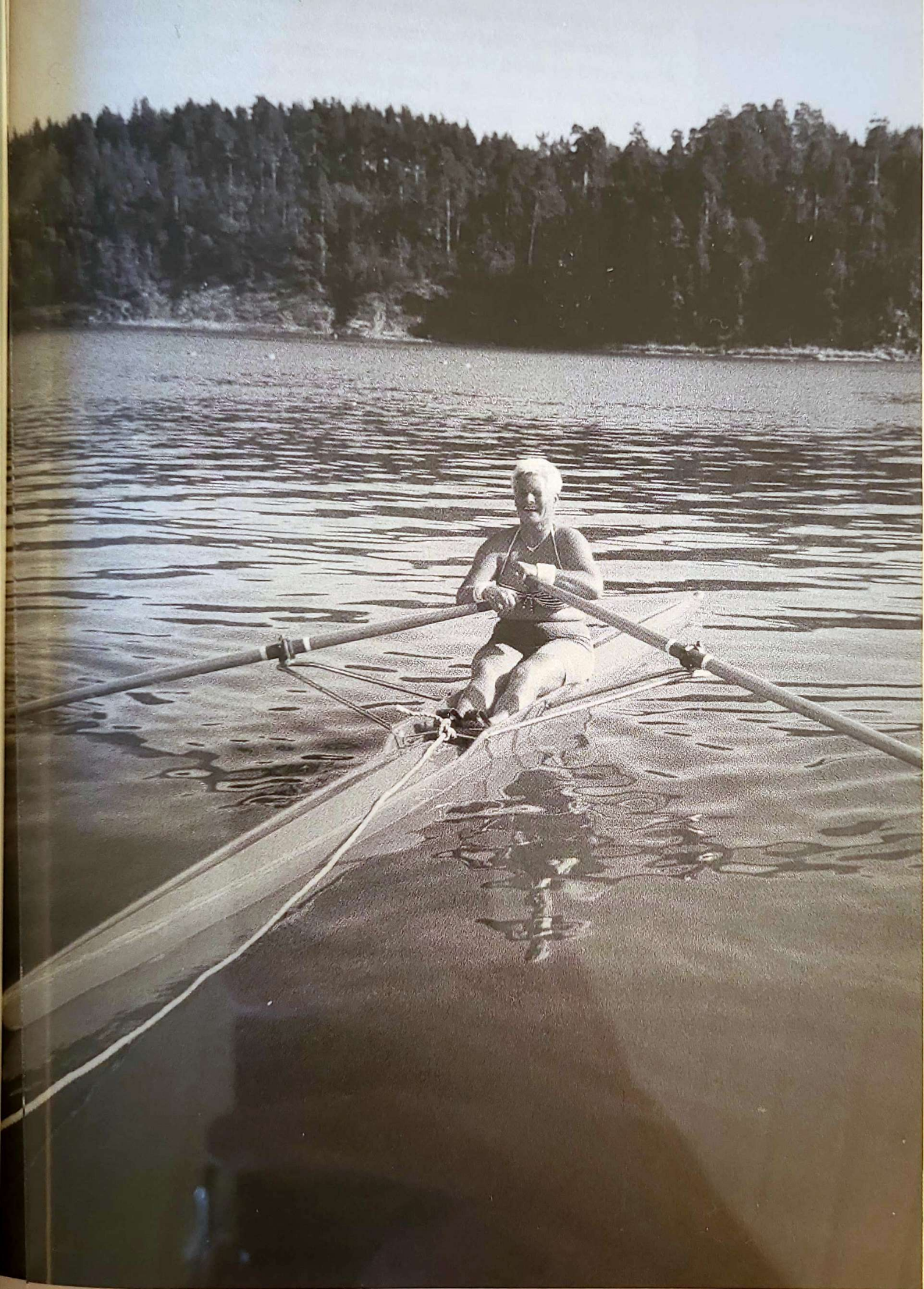

Et helt vanlig syn ved bryggen i OKR.

opptre i land, så klubbkjole og blazer hørte med til utstyret. Foruten selvfølgelig skaffetøy, kokekar, melk, øl, brus og selters samt svømmebelter, dregg, vannkagge og en «halvliter» til å øse båten med». For øvrig en tur både med solskinn, regn, sterk vind og søkkvått treningstøy, igjen helt gjenkjennelig og etter de beste tradisjoner for alle oss som har bedrevet denne herlige sport!

Av de mange turer og opplevelser fra disse årene er kanskje turen til Stockholm i 1951 en av de flotteste, og mest dramatiske. Den gang var «Seniorita» klubbens eneste spesialbygde og virkelig representative turbåt, og den fikk sin første ordentlige utfordring på de svenske kanaler og innsjøer denne sommeren. Turen startet i Otteid, like ved svenskegrensen, og etter passering av 32 sluser og tre store innsjøer: Vänern, Hjälmaren og Mälaren, kom roerne til Stockholm. 42 mil rodistanse, med ca fire mil om dagen. Til tross for innlandsroing var det til tider farlig farvann med fyrlykter, koster og staker som markerte leden. For å si det med roerne, da de rodde over Hjälmaren: «Dette var en nifs tur. Himmelen var

Høyre side: Det er aldri for sent å prøve noe nytt. Her har Aud Pettersen tatt skrittet fullt ut og prøver seg i sculler.

*Her er Tone Pahl
Dresser på vei ned
fjellsiden i en kombi-
nasjonsvegatta i
Ålesund 2003.
Ålesund Maratton.*

merk og truende, og sjøfuglene skrek og flakset over oss. Sjøen gikk grøn og stor og øket etter hvert. Vi hadde vanskelig for å se stadene, og draftet vi fikk i Örebro Kanotforening kom vel med. Kompasset ble også flittig brukt. Vi rodde hardt og brukte all vår konsentrasjon for å holde bølgene utenfor båtene, og det greide vi på én bølge nær. Alle var lykkelige da vi var vel i land på Valøen uten å havarere.»

På tampen av disse 30 årene, på slutten av 60-tallet, hadde OKR stor glede av sitt naboskap med Oslo Kajakklubb. OKR var i noen år med på kajakklubbens sommerleireopplegg, hvorav én ved Lyngør og to i Blindleia. Meget vellykket samarbeid! Dessuten pinseturer til Håøya, med Langåra som første stopp.

70-tallet er kjennetegnet av at noen, og ofte de samme medlemmer deltok på fellesturer, og også tok initiativ til langturer i egen regi. Vi rodde i langturløpet på Farrisvannet, deltok i langturer på Sørlandet, arrangerte kanalturer i Holland, 17. maitur på Sunnmøre og langturopplegg i Danmark. I 1977 gikk FISAs langtur av stabelen i Oslofjorden, med norske klubber som arrangør. Et aktivt tiår for noen medlemmer, men symptomatisk står følgende å lese i Tur- og mosjonssjefens rapport fra 1979/1980: «For de fleste klubber har det vist seg å være et problem å aktivisere mosjonister, og å beholde medlemmer når de slutter som aktive raceroere. Et godt mosjonstilbud til denne kategori roere vil være med på å styrke både miljøet i klubben og roidretten som sådan. Dette er bakgrunnen for at styret i OKR høsten 1979 ble utvidet med en Tur- og mosjonssjef....Hovedproblemet ligger følgelig i at mange av OKRs mosjonister er «aktive» medlemmer, men passive roere.» Er det noen som kjenner seg igjen i dette utsagnet, og denne utfordringen?

Dette bringer oss over på de siste 25 år av klubbens historie.

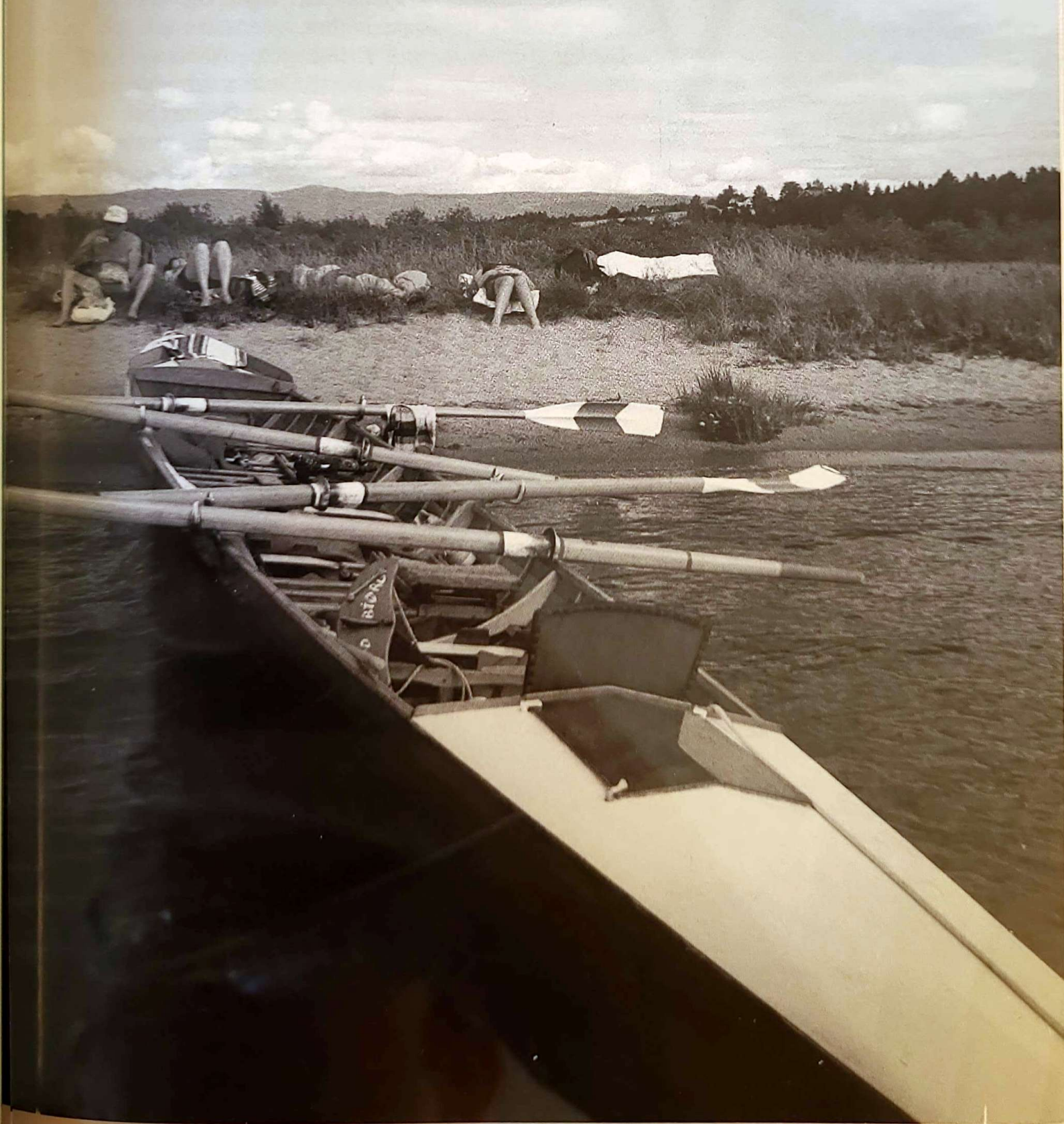
På 80-tallet ble det jobbet aktivt for å få opp interessen for mosjonsroing. Ettersom interessen for å ro race dalte var mosjonsroing et trekkplaster for å få nye medlemmer, og ikke minst for å beholde de som allerede var medlemmer. Dessuten ble det opprettet et eget utvalg i Norges Roforbund med sikte på å sørge for at mosjonsroing skulle få sin naturlige plass i forbundets aktiviteter. Hvilke tiltak som har bidratt til hva er ikke godt å si, men sikkert er det i alle fall at mange, riktig mange av OKRs medlemmer bokstavelig talt rodde til gull. Det er motiverende å lese distansemerkestatistikken utover 80- og 90-tallet. Distansemerkene formelig hagler! I 1996 fikk Grete Stokke Norges Roforbunds tur- og mosjonspokal til odel og eie etter 3 napp i den.

OKR har alltid satset sterkt på tur- og mosjonsroing, både den form for roing vi tradisjonelt forbinder med turroing, men også

med innslag av konkurranse. Svært mange av klubbens roere har deltatt i slike løp, noen lag bitt av konkurransebasillen, andre med et langt mer avslappet forhold til basillen. Av deltagelse i denne kategori konkurranser kan nevnes Barmen Rundt i Risør, Hisøy Rundt i Arendal, Grensemaraton i Halden, Telemarksmaraton, fra Skien til Notodden, Geita Rundt, Ulvøya Rundt, Bleikøya Rundt og ARO-Mila. For ikke å glemme våre egne klubbmesterskap, der innsatsen ofte kan være omvendt proporsjonal med roteknikken!

På de neste sidene beskrives mer utførlig et knippe av de langturer klubbens medlemmer har deltatt i de siste tiår.

*Alle er godt
«parkert».*

Weekendtur à la surprise

Weekend-tur à la surprise...

Slik led oppslaget i klubben for helgen 8-10 august 1997. Det ble gjetet på mange plasser, men først ved litt hjelp ble riktig destinasjon funnet. Tyrifjord/Steinsfjord. Marianne Lundh var primus motor for denne turen.

Båten gjøres klar ved Utvika Camping.

Vi har nå med TUTU-hengeren muligheter for å transportere båter til spennende steder, også der hvor det ikke finnes roklubber. Fredag aften lastet vi «Oddbjørg» og NSRs «Lütjen-Pommel» og kjørte til Utvika camping hvor vi hadde leid en utmerket hytte. Lørdag morgen startet dagen med litt oppvarming med Cha-Cha-Cha i stuen, hvorefter båtene ble satt på vannet. Det blåste ganske kraftig, og det var noen bølger på Tyrifjorden, derfor ble dagens tur lagt inn i Steinsfjorden med vinden i ryggen – og håpet om at vinden ville legge seg. Solen strålte og det var veldig varmt, badetermometer var medbrakt og viste 24 – 25 grader. Vi passerte den gamle steinbroen ved Sundvollen og kom inn i Steinsfjorden med de mange små øyene. Helt nede i bunnen la vi båtene for anker og spiste nisten på et lite svaberg. Bades skulle der jo også, og da fant vi ut at bunnen vrirlet

med kreps! Vi hadde jo sett teinene overalt i fjorden, men at man likefrem kunne ta krepsene med fingrene hadde vi jo ikke tenkt.

Tilbaketuren ble litt våt, vinden hadde nemlig ikke lagt seg, så vi stred oss fremover, hadde et stopp for å se på Halfdan Svarte haugen ved Stein gård og dernest ved Sundøya Kro, hvor vi fortjent kastet oss over kalde halvlitere.

Jeg tror vi alle var godt fornøyde med de tilbakelagte 27 km, og nøt den overdådige forrett, kreps av egen fangst, med etterfølgende grillmat.

Nå er det jo sikkert ikke lovlig – å krepse mener jeg – men det smakte herlig, især da jeg hadde vært på «dilltur» i Stein gårds kjøkkenhage!

Søndag var vannet som et speil. Hengeren ble kjørt til Storelva et sted, så vi ikke måtte returnere til campingplassen. Og så var det avsted ut over Tyrifjorden, forbi Bønsnes med de gyldne kornåkrer, langs en fin, fin sandstrand og så herlig badevann som man nok sjelden finner: sandbunn, ikke en stein.

Vi badet, spiste niste og slappet av i dette eldorado, vannet var 27 grader og luften vel 30.

De siste kilometrene gikk på elva, som slynger seg gjennom landskapet. Elva er bred, visse steder litt grunn, men det går fint an å ro.

Jeg synes vi hadde en veldig hyggelig weekend med bra roing og sier takk til Ingunn Risa, Elsebeth Ruud og Siv Karlsen fordi dere ville være med.

Marianne Lundh

Sandstrand og sandbunn flere titalls meter ut i vannet ved Storelva – selv en danske kunne føle seg hjemme.

Med kirkebåt og innrigger i Stockholms Skjærgård

Nordiska Roddförbundets långtur er etterhvert blitt en tradisjon. Denne turen som Kjersti Storm skriver om her, ble arrangert Kristihimmelfartshelgen i 2001, og var den femte i rekken av langturer.

Til årets langtur stilte tre roende svensker, kun mannlige sådanne, én humørfyllt finsk kvinnelig roer, 14 medlemmer fra norske roklubber, hvorav åtte fra OKR. Resten dansker, anslagsvis 23, med klar overvekt av kvinner i sin beste alder, i likhet med det kvinnelige norske innslag. Dessuten rormann Lasse i kirkebåt, med dekksgutt Anders (flere detaljer senere).

Vi møttes onsdag kveld 23. mai i Akademiska Roddföreningen i Stockholm. Åsa Ericsson, meget flink primus motor, organisator, sjåfør og altnuligkvinne, orienterte om opplegg og neste dags tur. Hardt underlag til tross – enkelte av oss sov på betonggulv i båthallen – fikk de fleste en god natts søvn.

Torsdag morgen var været litt guffent, men vi la ut med det mest nødtørftige i plastsekken, mens øvrig bagasje ble transportert med bil. Vi rodde innrigger og kirkebåt, ca 25 km daglig. De svenske innriggerne hadde uten tvil sett bedre dager, og én «sank» ved brygga. De danske derimot var i eksemplarisk stand.

Kirkebåten krever et eget avsnitt. Tenk deg en meget forstørret utgave av en smekker klinkbygget robåt – forstørrelsen veier 1 tonn, er 15 meter lang, har 14 svære årer og plass til 14 roere på brede tofter. I baugen er det god plass til mange kirkegjengere, og i akterenden står rormannen med roråren; en litt kortere åre med meget bredt og stort åreblad.

«Vår» kirkebåt kom fra en roklubb i Hälsingland, et område nord for Stockholm. Rormannen Lasse var kledd i tilnærmet sommerlig vikingdrakt, han hadde såpass langt hår at det flagret i vinden, og ga sine beskjeder med en rolig og naturlig autoritet. Når vind og vær tillot det overtok den tette og lune dekksgutt Anders roråren, mens Lasse spilte trekkspill.

Tenk deg videre en stille kanal, eller litt opprørt sjø, sol, vind, enkelte haglskurer, grønnfarger i alle nyanser, stilfullt restaurerte slott, gamle fornemme bolighus, svære boligblokker med flott utsikt, pensjonister på tur langs kanalen, nudistbad og alle de andre synsinntrykk Stockholm har å by på. Vi kunne betrakte alt dette, pluss mye mer, som hverken lar seg feste på

skrivepapir eller fotopapir, men som slitter igjen etter disse tre praktfulle dagene i Stockholms skjærgård.

Så over til det mer prosaiske. Torsdag rodde vi blant annet på nordsiden av Lidingö, og etter lunch ble vi vist rundt på Bogesund slott. Torsdag kveld ankom vi Vaxholm, der vi overnattet på en skole. Deilig mykt gulv! Middagen ble servert på stedets rådhus, og etter at Eddie og Bosse – to trivelige

Wenche Kristiansen, Hilde Storm-Nielsen, Kjersti Storm, Toril Jensen og Grete Kjær, alle fra OKR, sitter fjellstøtt på tofta i kirkebåten.

(Foto: Jens Chr. Kolberg)

svensker – med sin lokalkunnskap hadde vist endel av oss rundt på idylliske Vaxholm, falt alle til ro.

Fredag gikk turen til Stockholm Roddförening, beliggende ved Djurgårdskanalen, ikke langt fra Vasamuseet. Etter meget interessant omvisning på sistnevnte hadde svenskene dekket opp i roklubben med iransk mat – *knallgodt*.

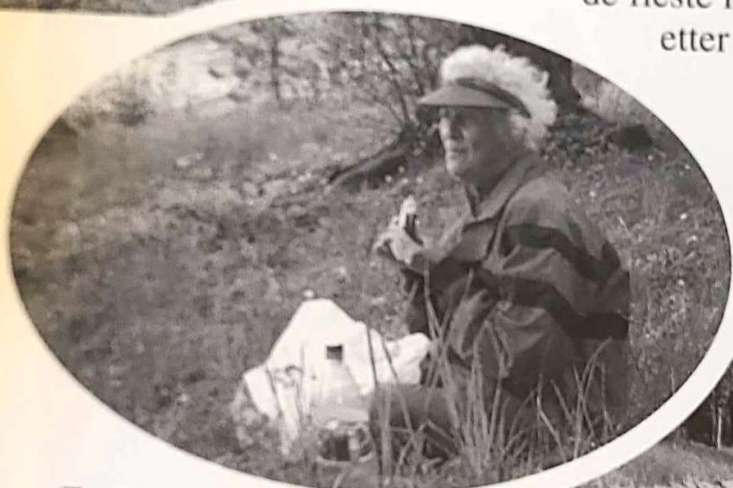
Lørdag sto roorientering i Stockholm og Mälaren for tur. Vi rodde ut Djurgårdskanalen, rundt Djurgården, forbi Skeppsholmen og gjennom slusen som skiller Mälaren og sjøområdene. Derfra ren paraderoing gjennom kanaler og mer åpne områder, rundt større og mindre øyer og holmer med endestasjon Hammarby Roddförening. Fantastisk rodag!

Lørdag kveld inntok vi festmiddag i roklubben. God mat og godt drikke, med Jens Chr. Kolberg som konferansier, og vår finske roer som takk-for-maten-taler, på finsk, med meget talende bevegelser. Åsa fikk velfortjente takkeord.

Søndag ble alle de danske båtene satt på tilhenger, med erdfaringsmessig presisjon. Et par båter ble satt på vannet, men de fleste roerne foretrakk å vende nesen hjemover etter frokost.

En tur som absolutt frister til gjentakelse!

Kjersti Storm

Toril inntar lunchen.

Øverst: Vått og kaldt – men det hindrer ikke Vivi å ta seg en liten lur etter lunchen. Kjersti, som står bak, er noe mer skeptisk.

Her var det smalt! Noen soler seg, og noen må jobbe – men går båten rett fram tro?

O' Vestland, Vestland

I forbindelse med mitt og Jens Kolbergs engasjement i Norges Roforbunds Breddekomité ble det i juli arrangert en langtur på Vestlandet for ni tyskere; sju ukjente roere fra Berlin samt to rovenner fra Darmstadt.

Roforbundets henger ble lastet med Seniorita, en toer innrigger fra NSR samt en toer innrigger fra Dansk Forening for Rosport og Jens' gamle trimsculler av tre.

Turen var lagt fra Stavanger, Terje Viken Roklubb, inn i Lysefjorden, hvor det skulle overnattes på et gammelt kraftverk i Flørli, og videre inn til Lysebotn. Her var planen å sette båtene på fergen tilbake til Stavanger.

Men det ble ikke så! Første dag gikk vi i nødhavn på grunn av for høye bølger på Høgsfjorden. Den skulle krysses for å komme inn i Lysefjorden, så vi overnattet på jordet til en bonde i Lauvik på «feil» side av Høgsfjorden. Neste dag rodde vi så inn til Flørli – men fant ikke noe egnet sted å komme i land. Tyskerne var erfarne roere, så vi rodde likegodt videre i regnværet inn til Lysebotn (43km) og slo opp teltene med utsikt til foss og fjord, det var nydelig!

Neste dag var det blitt solskinn og vi fikk en fantastisk flott tur tilbake forbi Kjerag og Prekestolen, tilbake til Lauvik. Her ble det lastet båter på henger som Egil Rossavik fra Breddekomitéen hadde kjørt ut til oss. Så gikk turen nordpå, med besøk på Utstein Kloster, over Bømlo og Stord til Tysnes. Her rodde

*Flotte, velholdte
Osolvere på rad og
rekke i Årbakka.*

vi sammen med 40 andre (nasjonale) båter rundt øya, med start fredag kveld og slutt søndag ettermiddag. Arrangøren hadde utrolig flaks, for det hadde tordnet i 24 timer uavbrutt – men det tok slutt da vi skulle starte! Turen har vært arrangert syv ganger før, og vi hadde det beste været av alle turer. Det var et fantastisk skue med alle båtene på vannet, her var alt fra Oselver rodd av en, to eller tre personer, færing, åttringer, tibøring, en venjabåt fra Baroniet Rosendal. De var alle veldig interessert i de der «konkurransébåter» vi stilte med! Så søndag hadde vi fem forskjellige roere med på skift i Seniorita for at de skulle få prøve rullesleider. Så til neste år er nok alle Oselverne utstyrt med rullesleider!

Tilbake til startstedet søndag ettermiddag var det bare å få båtene på henger, si farvel og begynne turen tilbake over fjellet til Oslo. Og selv om vi tok det med ro, så var vi enige om at det er godt vi ikke er konkurranseroere som annenhver helg skal dra på henger fram og tilbake øst-vest eller vest-øst!

Til tross for at det ikke er spesielt morsomt å ligge i telt i regnvær, ha våte sko og deravfølgende våte tær uavbrutt i tre dager – så var det en deilig tur.

Marianne Lundh

*Høyre side:
Lysefjorden i sin
fulle lengde.*

*Før starten samles
de 45 båtene ved
Årbakka. De tyske
guttene gjør seg klar
i «Seniorita».*

Roing i midnattssolens skjær, sommeren 1997

Gjennom de internasjonale langturer i FISAs regi har min sambo og rokamerat Jens Kolberg og jeg møtt mange hyggelige roere fra forskjellige land. Mange stilte spørsmål om dette fantastiske fenomen midnattssol: lange dager hvor solen ikke går ned i det hele tatt! Tenk hvor lenge man kunne ro på én dag da! Slik oppsto idéen om å få til en rotur nord for Polarsirkelen.

Her skulle det skaffes båter, transport og overnatting – og ikke minst måtte vi finne et egnet sted. Den nordligste roklubb i Norge ligger i Namsos – og da er det fortsatt langt igjen til Polarsirkelen! Kartet ble saumfart, og Bodø ble utpekt som et aktuelt senter. Hertil kjørte det tog og det var flyplass. Etter et par langhelger med leiebil og kano hadde vi sjekket ut fjorden ved Fauske ned til Rognan, men den ble for kjedelig, ingen øyer og skjær. Så gikk turen nordpå til Salten og Innhavet innenfor Engeløy og Hamarøy. Her fant vi det området som vi ville være

TUTU-hengeren lastes i sin fulle høyde: tre etasjer og totalt seks innriggere. Samtidig gjøres det på balanseøvelser!

Kalde tær ved starten fra Innhøvet.

stolte av å vise frem til utenlandske roere. Naturen der oppe er fantastisk med sine kontraster, fargene er så intense at man nesten får vondt i øynene; det blåeste, blå og klare vann hvor man kunne se koraller og sjøanemoner; det grønne gress; blomster i alle regnbuens farger vokste frodig overalt; idyll med hvit sandstrand i en liten bukt og rundt neste odde er man tett på de nakne fjellsider. Vanntemperaturen kan man derimot ikke skryte av!

Vi lånte båter fra Arbeidernes Roklubb, Christiania, Veritas, NSR samt «Seniorita» og «Oddbjørg», de to langtursbåtene i OKR.

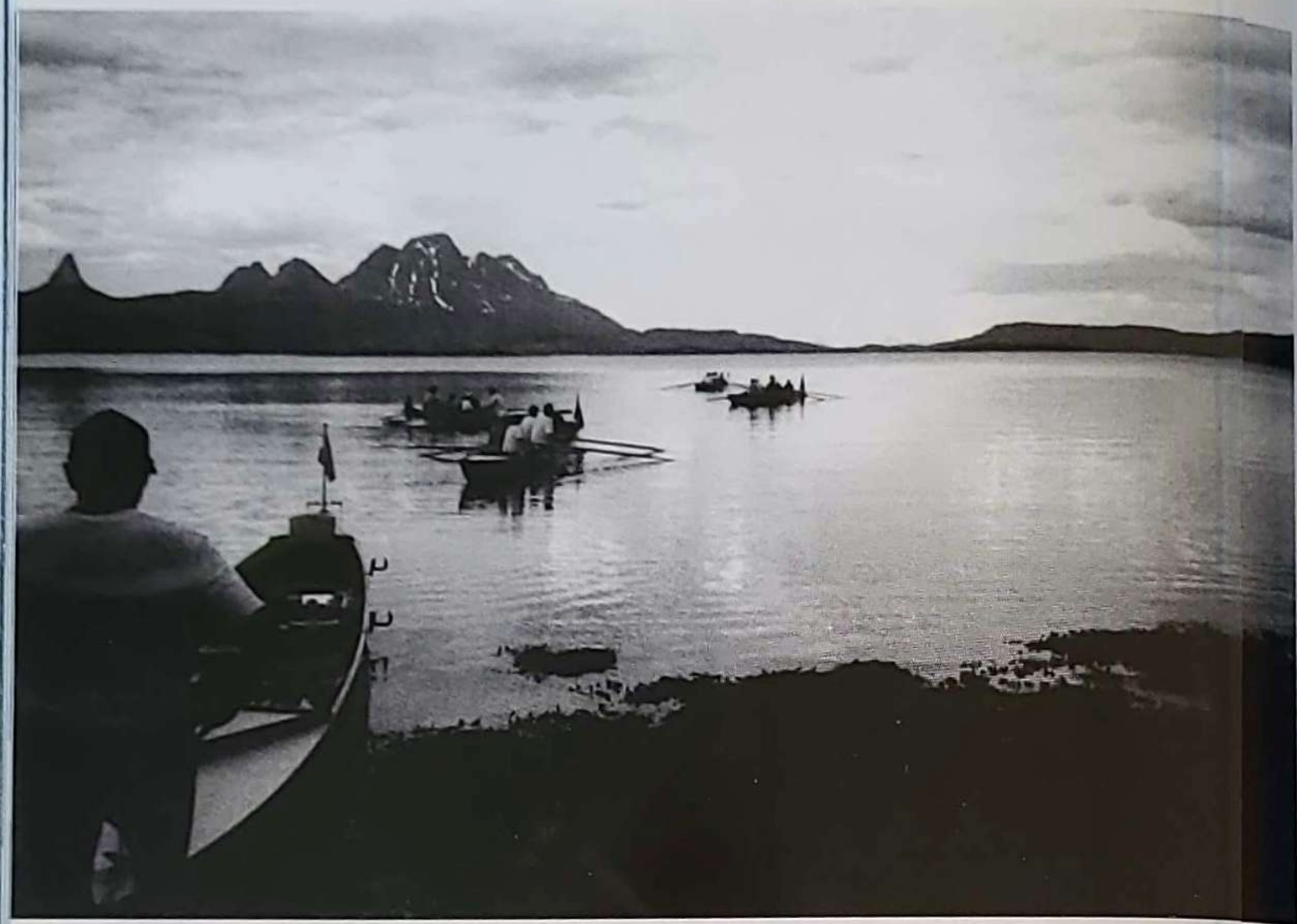
Fra OKR deltok også Lisbeth Skov og Åse Elgethun.

Så var det transporten av seks firer innriggere samt en dobbeltrimsculler. Det ble undersøkt muligheter med militærfly, tog og kystskip, men det ble for dyrt og vanskelig med hensyn til å lagre båtene sikkert under transporten. Så Jens jobbet da i stedet i flere hundre timer for å få satt CRs gamle avskiltede henger i topp stand, han fikk også laget nye innriggerstativer, og 10 dager før avgang ble hengeren endelig godkjent av Biltilsynet.

Transport i området bød også på en utfordring. Dette ble løst ved at Dansk Forening for Rosport ble invitert til å lage en tur parallelt med oss. De kjørte henger med 6 båter samt buss fra Danmark. Denne bussen ble så brukt til intern transport i Salten, til/fra båter og overnattingssted. Samtidig lånte vi to seter i en dansk båt for å få plasser nok. Andre nordmenn og utlendinger måtte delta for fullt på den danske tur fordi vi ikke hadde plass til flere.

Marianne og Jens, to av Norges fremste pådrivere for mosjons- og langturroing.

*Med Hamarøyskiftet
i bakgrunnen glir
båtene sakte inn mot
strand.*

Ut på ettermiddagen 28. juni 1997 møttes alle 56 roere fra 10 nasjoner på flyplassen i Bodø og kjørte de 20 milene nordpå til Innhavet camping. Det var strålende solskinn, varmt og nydelig, men likevel med snø på toppene rundt oss. Så da vi hadde spist aftensmat kunne ikke roerne vente til dagen etter, båtene ble tatt av hengeren og alle 13 båter ble satt på vannet i skjæret av midnattssol, og midnatt – sol, det var det rent bokstavelig, for klokken var rundt 24. De første åretakene ble tatt i det klare vannet som etter hvert ble farget gyllent og oransje av solen.

Neste morgen var vi så heldige at en liten flokk reinsdyr gikk over bekken ved campingplassen. Det trodde amerikanerne at vi hadde regissert! Senere på turen så vi også havørn, niser og elg.

Etter et par dager på Innhavet flyttet vi ut på Tranøy Fyr på vestsiden av Hamarøy. Her ble en del av natten tilbrakt med å se på dette forunderlige syn når solen skulle ha gått ned bak Lofotveggen, men så bare spratt den opp igjen innen den nådde så langt.

Hamarøy kan man naturligvis ikke være på uten å besøke Knut Hamsuns hus. Vi var også alle invitert til mottakelse i bygdehuset av ordfører og rådmann, begge damer, med taler, fiolinspill og stor stas.

Etter et par dager med fint vær ble det overskyet, kaldt og det

*På vei over
Saltfjellet passerte vi
Polarsirkelen.*

blåste litt. Vi skulle ro til Skutvik med piknik underveis på en av de fine små øyer med den hviteste strand man kan tenke seg. Øya ble fort kalt Pingvinøya, for alle gikk rundt med bittesmå skritt og slo floke for å holde varmen! Da var det godt med varm te og kakao på kroa i Skutvik. Neste dag skulle vi ro på tvers av fjorden sørover til Engeløy. Men da blåste det hvite topper på bølgene ute på fjorden, og vi måtte utsette roingen til senere på dagen. Heldigvis bedret været seg etter hvert, og de siste dagene var det igjen solskinn – liketil det øyeblikk vi satte båtene på hengeren, da begynte det å regne. På Engeløy overnattet vi på flatseng i gymsalen på skolen. Det fantes ikke campingplass med hytter, ei heller pensjonat eller hoteller. Kro var der dog, og de sørget for utmerket hvalgryte en av dagene. Jeg hadde tilstrebet å la de utenlandske roere få smake de gode norske råvarer: steinbit, laks, reker, lam, reinsdyr og altså hval. En tidligere FISA-tur i Norge huskes nemlig av mange for fiskeboller i rød, hvit og gul saus!

Tidevannets hastighet og forskjellen på flo og fjære er en faktor som det må tas høyde for i dette området. Jens hadde studert tidevannstabellen og laget beregninger over forsinkelser i forhold til Bodø. Her var det om å gjøre og være på rett sted til rett tid. Ett sted skulle båtene passere et smalt sund, hvor det akkurat var plass til én båt om gangen, og det var nødvendig å ro gjennom i løpet av den timen hvor vannet står sånn omtrent stille når strømmen snur. Et annet smalt sted ble et 1,5 meters fossefall ved flo forandret til en smul kanal som ga tilgang til en liten innsjø; kom man på feil tid her så måtte båtene bæres over land.

Dessverre fikk jeg som arrangør kun anledning til å være på vannet den aller første kvelden, men da var det jo rent faktisk roing i midnattssolens skjær.

Marianne Lundh

*Et høyst uvanlig syn
i havnebassenget i
Oslo.*

Fest-tur på selveste 17. mai

I 1998 inviterte OKR til «Fest-rotur» til Aker Brygge og videre til Arbeidernes Roklubb på Hovedøya, regi Marianne Lundh.

Det var et morsomt initiativ, og det var tilsammen 14 personer fra flere roklubber som tenkte at dette kunne bli moro. Båtene ble pyntet med flagg og bjerkeløv, og flere av deltakerne hadde pyntet seg med hatt og 17. maisløyfe. Til og med blå blazer med tilhørende hvite bukser var tatt fram for anledningen.

Fire båter dro avgårde, og ettersom dette viste seg å bli én av de varmeste dagene den sommeren, ble det virkelig «fest».

Stemningen var stor og båtene vakte mye oppmerksomhet da de kom roende inn i havnebassenget til hornmusikk og hurrarop. Etter endt paradering gikk turen til Hovedøya hvor det ble inntatt en velsmakende lunch før turen gikk hjemover ut på ettermiddagen en gang.

Det ser ikke ut til at Einar Storm er helt enig i at antrekket til Kåre Hansen egner seg for roing.

Her er OKRs firer på vei ut fjorden med Kjersti Storm, Einar Storm, Marianne Lundh og Ada Spæren (fra CR) coxet av Vivi Christensen som også er fotograf.

Et praktfullt skue.

Med stråhatt, bjerkeløv og flagg vakte disse båtene ganske mye oppsikt da de kom roende inn i havnebassenget.

Nå er det ikke første gangen OKR-roere feirer 17. mai på denne måten. I OKRs 10-årsbok sakses følgende poetiske beskrivelse, signert Lisa:

*En 17de mai mens byen var smykket
til fest i sin skjønneste prakt,
mens tusener stod langs gatene trykket,
som stuvet tett ned i en trakt,
og stolte foreldre med gutter og jenter,
med øine som stirrer og venter
drog gjennom alle byens kaféer,
og rødrossen hujet og samlet troféer,
da sa vi farvel til den jublende by,
og drog over speilblanke sjø,
himmelen var helt uten en sky,
da vi rodde i land på en ø.
Her vilde vi feire frihetens dag,
under det rød- blå- og hvite flagg,
vi knasket og hadde no godt å spise,
og glemte sorgne hjemme,
her kunde vi virkelig friheten prise,
en frihet vi aldri må glemme.
Da aftenen kom så blev det litt stritt,
for sjøen gikk kledd i kjole og hvitt.*

*Her er de spreke
OKR-jentene
17. mai. Årstallet
vites ikke, men
ettersom det er
sakset fra 10-års-
boken må bildet
være tatt en gang før
1939.*

Med robåt fra Oslo til Kirkøy på Hvaler

Ellen Marie Hansen er gammel

race-roer i OKR og gift med Kåre. Hun rodde dobbeltsouler på 1970-tallet sammen med Tone Grønnes, og de har siden rodd sammen hver sommer.

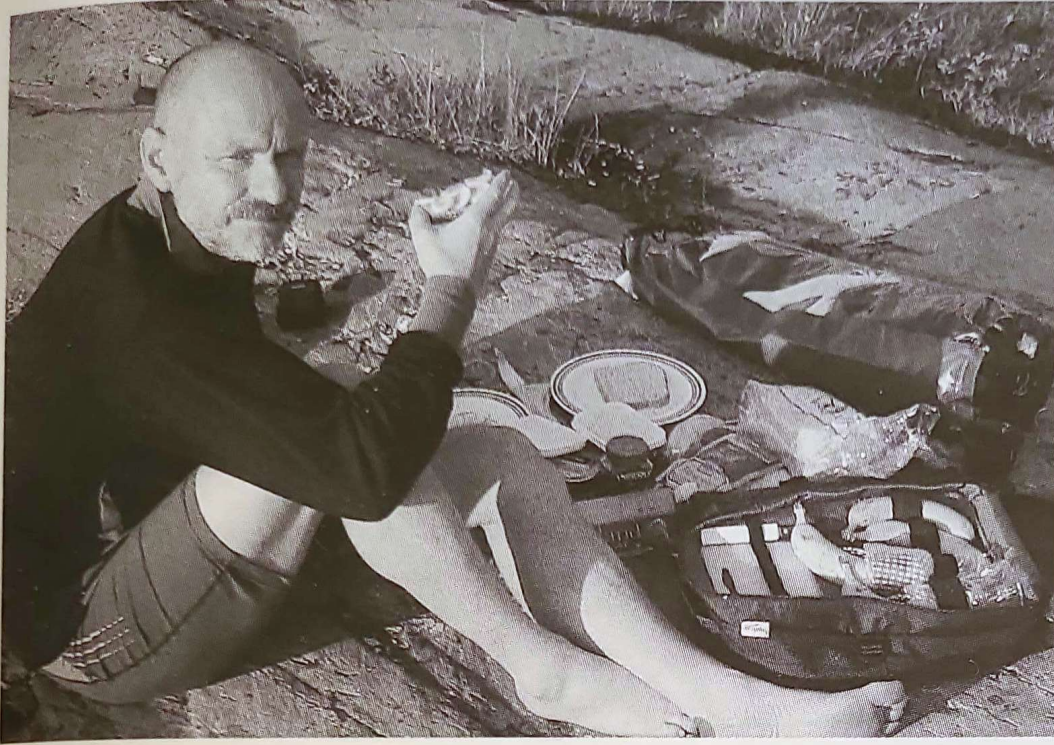
Kåre Hansen ble så tent på roing etter turen til Hvaler at han meldte seg frivillig inn i OKR da han kom hjem. Ikke dårlig ettersom han stort sett har sittet på verandaen og pratet med damene i 30 år.

I ferien i år (2002) hadde vi planlagt en ukes hyttetur til Kirkøy på Hvaler. Vi har vært der mange ganger, men alltid ankommet pr. bil. Denne gangen bestemte vi oss for å bruke robåt.

Etter mye planlegging og innkjøp av diverse utstyr, vanntette sekker til å pakke utstyr i osv., la vi ut fra klubben kl. åtte om morgenen tirsdag 30. juli med konebåten «Maud». Været var praktfullt, helt flatt vann og lite båttrafikk så tidlig. Vi rodde rett ut Lysaker'n, forbi Geita, og krysset skipsleden på skrå med retning Ildjernet. Nesten ikke en båt var å se.

Første strandhugg gjorde vi på Steilene. Da hadde jeg rodd i ca. halvannen time, og det var på tide å bytte plass. Det var godt å få riste litt på rumpa både for roer og cox.

Da vi hadde passert Drøbak og nærmet oss Ellestranda (klokken var ca. halv fem) bunkret det seg noen mørke skyer foran oss. Det endte med et kraftig skybrudd av det slaget der regndråpene spretter 30 cm opp igjen etter at de har truffet

Frokosten i Son smakte herlig. Det var om å gjøre å få i seg godt med mat og væske. Nå sto Mossekanalen for tur.

vannflata. Det var ikke annet å gjøre enn å ro opp på første og beste sandstrand og bli der til det hele var over. Det feide over oss i ca.10 minutter. Horisonten lysnet igjen, og vi fortsatte i solskinn – resten av turen.

Vi hadde kanskje regnet med å komme til Hvitsten første dagen, men utpå ettermiddagen fikk vi en fin bris nordfra som hjalp oss helt til Son.

Klokken halv sju rodde vi i land på en liten øy som ligger helt i innseilingen til Son.

Vi hadde med et lite tunnelltelt som vi satte opp, og nyinnkjøpte gummimadrasser for anledningen.

Deretter rodde vi til fastlandet for å gå på restaurant og spise middag. Vi ble anbefalt en restaurant som heter Café Oliven av hyggelige innfødte (som også lot oss få parkere båten hos dem). Det var et meget godt valg, og anbefales videre. Det eneste rare med restauranten var at den gynget så fælt.

Etter dette særdeles gode måltid rodde vi over til øya «vår» igjen og inntok gummimadrassene med én gang. Jeg orket ikke engang å ta hull på

Det var alltid en rolig vik vi kunne gå inn i når vi skulle bytte plass, spise eller bare ta oss en hvil.

Å drikke nok vann er viktig på en slik tur. Men av og til skeiet vi ut med litt cola.

min innkjøpte toliters rødvinspapp (enda vi hadde med stetteglass i plast).

Neste dag kom vi oss avgårde ved 10-tiden. Nå sto Mossekanalen for tur, og det var en praktfull start på dagen. Strandhugg og bad på Jeløya. Vi fant ut at økter på ca. en time var veldig bra. Da var roeren lei av å ro, og coxen moden for å bevege på beina.

Da vi kom ut i åpent lende utenfor Moss blåste det fra øst. Fralandsvind var noe av det bedre vi kunne håpe på. Vi hadde flere hyggelige

strandhugg nedover langs kysten hvor vi spiste, badet eller bare strakk litt på kroppen, for så å bytte plass i båten.

Nedenfor Larkollen, fra Engholmen til Engelsviken, måtte vi krysse et ganske åpent område. Vinden blåste sterkt fra øst, og vi valgte å ro slik at vi hadde bølgene rett forfra. Avdriften var så stor likevel at vi samtidig drev nedover den veien vi skulle.

Ved 19-tiden rodde vi inn i en vik på Hankø. Vi tenkte vi skulle stikke innom våre venner Kari (OKR-medlem) og Gunnar. Kanskje det slumpet at de hadde ferie. Det hadde de ikke, men derimot ble vi invitert til å overnatte i annekset til riksmeklingsmann Reidar Webster, som også inviterte oss på en ankerdram før vi gikk på Seilerkroa for å spise middag. Vil gjerne takke Webster og hans kone for at de reddet meg fra en natt til på gummimadrass.

Til tross for at vi la oss ganske sent den kvelden var vi på vannet klokken halv syv om morgenen. Vi skulle over en ganske åpen strekning over mot Strømtangen på Onsøy og videre til Tangen på Kråkerøy, og var avhengig av så stille vann som mulig hvis vi skulle unngå å ro den lange omveien langs land.

Sjøen lå speilblank og det var en utrolig flott naturopplevelse. Det var bare oss, fuglene og et par yrkesfiskere som var ute så tidlig på morgenen.

Det blåste opp litt ut over dagen, men fremdeles fra øst, og ikke verre enn at «Maud» tok bølgene med glans. Vi rodde på «innsiden» av Hvalerøyene til Tangen. Der rodde vi under bilvegen og videre strake veien over siste åpne strekning til «Utengskjæra», hvor vi gikk i land og dekket «bord» med duk og greier. Klokken var 13.00, og det var kanskje litt i tidligste

Her sitter Kåre og staker ut kursen videre.

Det ble en velfortjent feiring med ost og rødvin midt på lyse dagen da vi kom fram. Tørt, gammelt brød og nesten rennende solmoden ost – joda, det smakte herlig det. Særlig sammen med rødvin som hadde gått i linjefart med «Maud» helt fra Oslo.

laget for rødvin, men neimen om jeg skulle ro med en kartong vin helt fra Oslo til Hvaler uten å få smakt på den. Dermed ble det lunch med tørt brød, nesten flytende, solmoden ost, og rødvin som hadde gått i linjefart med «Maud» helt fra Oslo. Herlig!

Vi hadde 500 meter igjen til bestemmelsesstedet på Kirkøya hvor vi skulle være på hytte påfølgende uke sammen med datter, svigersønn og ganske nyfødt barnebarn.

Tusen takk til vår snille svigersønn Stian som kjørte oss til brygga i OKR før vi dro, og som kjørte bilen vår med henger ned til hytta slik at vi kunne få med oss båten hjem.

Det hører med til historien at de siste 500 metrene gikk fint til tross for et par glass vin innabords.

Vi hadde en fantastisk hyggelig tur uten uhell av noe slag. Ingen dårlige rygger, bare noen vannblemmer, men skihansker gjorde susen. – Og det frister så absolutt til gjentagelse.

Så, etter en ukes hytteferie med innlagte roturer var det dessverre tid for å vende nesen hjem- over. – Og Maud tålte turen på hengeren fint.

*Ellen Marie
Hansen*

Spredte glimt fra OKRs regattahistorie

OKRs første innsats på regattabanen artet seg som konkurranse i stilroing innbyrdes mellom to lag fra OKR. Der var ingen andre kvinnelige roere å konkurrere med, og deltagelsen var også nærmest ment som en propaganda for dameroing.

Et fellestrekk for stilroing var at man satte opp nøyaktige regler for hvordan hver enkelt detalj i et rotak skulle utføres. Også for holdning og bevegelser som ikke hadde den fjerneste innflytelse for båtens fremdrift! Det ensartede i alle bevegelser understreket helheten og ga et inntrykk av skjønnhet.

Men allerede etter et par år forsøkte OKR seg med *kapproing med begrenset takt*. Begrenset takt er konkurranseroing med en maksimalhastighet som er fastsatt ved et bestemt antall åretak i minuttet. Dette var en populær roform i Danmark, og bladet Vannsport her hjemme slo fast: «Å se to lag fra den kvinnelige roklubb ro såkalt stilroing mot hverandre i innrigger er vi i år heldigvis blitt spart for.»

OKRs lag som vant stilroingskonkurransen i innrigger over 800 meter, juli 1932.

Landets første kvinnelige regattasjef, Liv Wilberg, en ener i regattaarrangement.

Stilroingen holdt imidlertid stand, og så sent som da OKR arrangerte internasjonal roregatta i 1954 ble det innbudt til to løp i stilroing, men som alltid utelukkende for damer. Til sammen fire lag stilte i disse to løpene, hvorav OKR med ett.

Etter hvert overtok den såkalte *naturlige rometode*. Det mest revolusjonerende ved denne metoden var forståelsen av den enkelte roers individualitet i båten. Hun skulle ikke presses inn i et fast mønster som kanskje ikke passet til hennes fysikk og evner. Det grunnleggende var naturligvis fortsatt å søke å oppnå den mest fullkomne ensartethet i innsats, vannarbeid, fremkjørsel og avslutning, og derved nå fullkommen rytme med maksimal innsats. Det nye var at man ville oppnå dette gjennom individuelt arbeid med den enkelte roer fremfor et fast skjema for hele laget.

Den første konkurranse mot en annen klubb fant sted i 1934, i Den internationale Københavns Regatta på Bagsværd. OKR stilte med to lag, og de stakk likegodt av gårde med 1. og 2. premie! I 1936 fikk OKR konkurranse av innenlandske roere, siden Fredrikstad og Hamar nå hadde fått egne dameroklubber. 1. premiene nærmest haglet, til og med da OKR samme år for første gang deltok i konkurranse i utrigger. Om dette løpet sto det på trykk, skrevet av en mannlig roer: «*Senere har jeg sett dere ro mange race og sandelig var jeg imponert da dere i 1936 første gang startet i utrigger på Bagsværd sø, frekt tok ledelsen, ledet, ledet og ledet inntil – ja ingen trodde de skulde holde, men takket være en rent utrolig energi holdt det til mål tross mangelfull teknikk. Det friske racet var norske jenter verdig og et godt eksempel på pågangsmot.*»

Under krigen deltok OKR naturlig nok ikke i konkurranse-roing, men de påfølgende år var klubben godt representert på norske regattabaner, med tidvis deltakelse i NM.

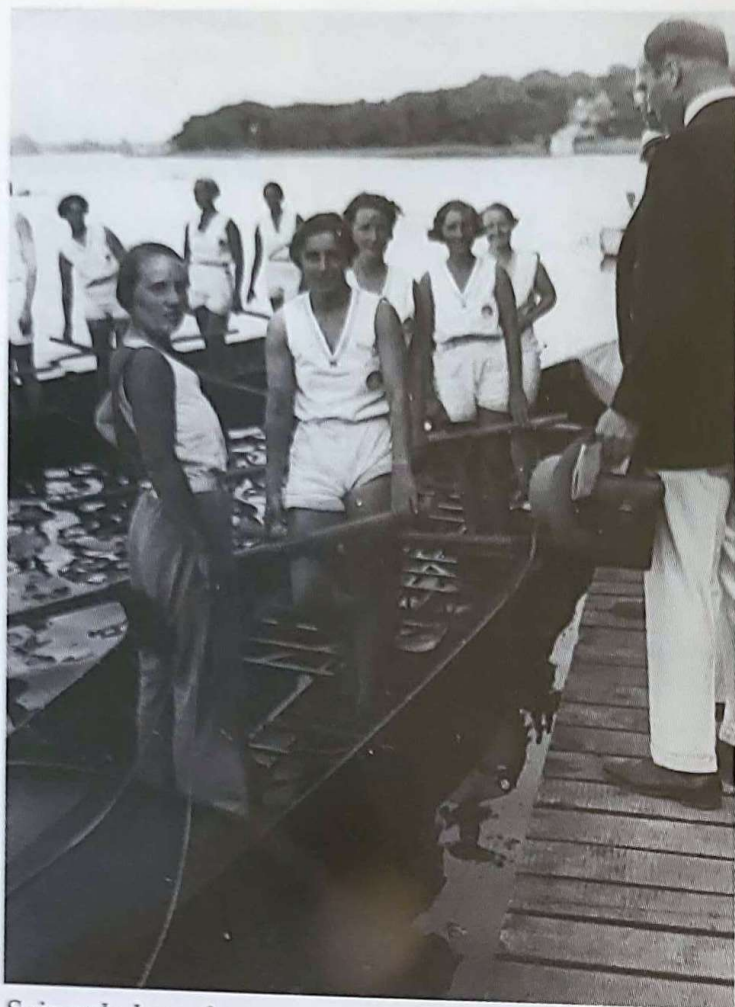
Kvinnene vil ikke nøye seg med stilroing

En flammende protest av Liv Wilberg

Ved en lapnis er dette lille intervju fra kvinneleiren på Utøya blitt liggende over:

Til tross for at Norges Roforbund ikke hadde noen representant på Utøya, — så var våre kvinnelige roere sterkt representert som av Liv Wilberg, fra Oslo kvinnelige roklubb. — Hun hadde lest Arabus betraktninger om roerestskapet, og neida på rokameraters vegne en flammende protest mot dette mannfolksy-

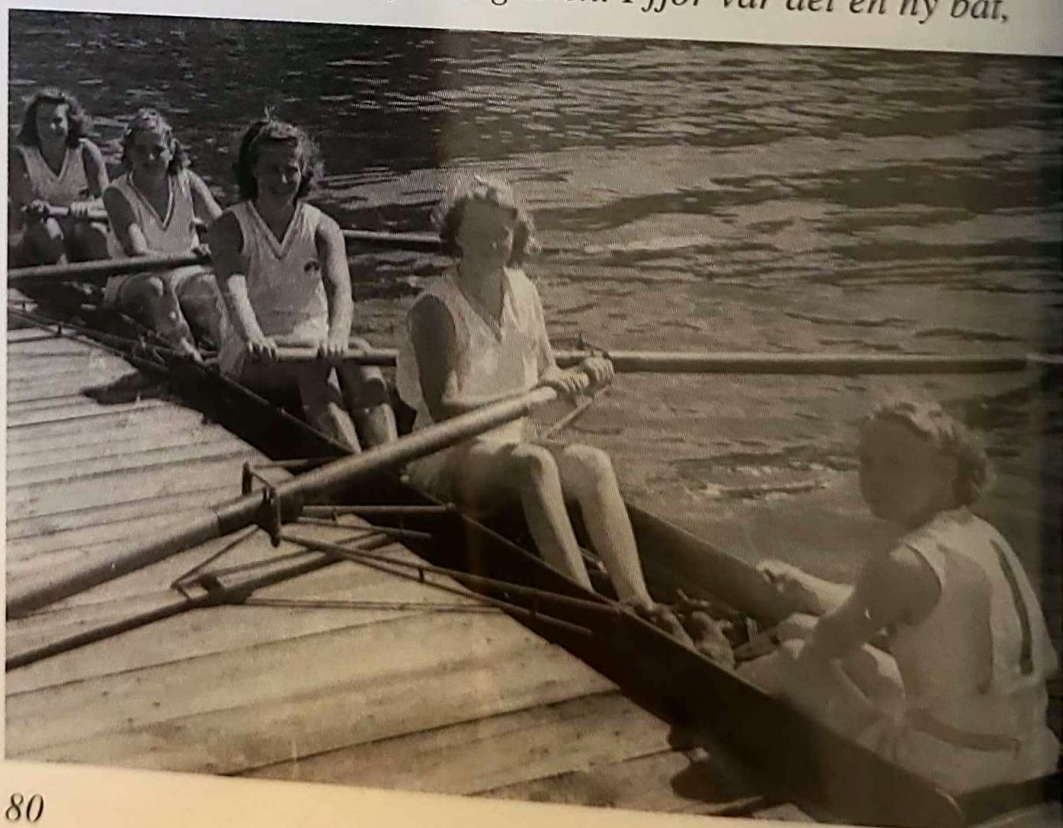
Faksimile fra Aftenposten 8. august 1946. Liv Wilberg skrev denne flammende protesten på vegne av sine kvinnelige medroere mot det mannlige syn på at konkurranseroing ikke passer for det «svake» kjønn.

Seirende lag på
Bagsværd Sø mai
1934

Som en del av 25-årsfeiringen arrangerte klubben i juli 1954 en internasjonal regatta på Kjørbobanen. Dette var et økonomisk løft for klubben. Generalforsamlingen, avholdt høsten 1953, vedtok å betale inntil kr 500 av et eventuelt underskudd, og Harriet Hafsøe tilbød seg å betale resten! Liv Wilberg, den selvsagte regattasjef, anmodet racerroerne «om å gå inn for treningen med liv og sjel». Resultatmessig var ikke regattaen den store suksess, men i Aftenposten sto det å lese: «Det var et helt igjennom prikkfritt arrangement Liv Wilberg og hennes medarbeidere hadde fått i stand, og i dag kan de puste ut i trygg forvissning om at de kvinnelige roere er minst like gode arrangører som sine mannlige kolleger.» Det ble til og med et lite overskudd!

Nærmest som en kuriositet, men en viktig sådan, kan nevnes at OKR satte sin første åtter på vannet ved åpningen i 1954. Både Morgenposten og Dagbladet skrev om begivenheten, og i sistnevnte sto blant annet: «Damene i Bestumkilen har nesten hvert eneste år en eller annen overraskelse å by på under den tradisjonelle åpningshøytideligheten. I fjor var det en ny båt,

På vei til start.

denne gang var det en gammel åtter som var restaurert og som damene nu skal forsøke seg i.» Åtteren deltok ikke i noen regatta; det første åtterløpet for damer ble ikke avholdt på Kjørbo før i 1973. Den gamle åtteren var da en saga blott. OKR måtte låne båt, og skrapte sammen alt som fantes av trenet og utrenet mannskap og stilte til start. Vi konkurrerte mot Sandefjord og Bærum, og tapte med glans. Men OKR gir seg ikke så lett! I 2003, 30 år siden forrige start, stilte OKR med jenteåtter i NM, tok en 5. plass, og Christiania hadde et lag etter.

Deltagelse på regattabanen i årene 1954 til 1968 var meget god både når det gjelder bredden og resultater. Det ble startet i

Båt på strak arm!

OKRs firer stilte til start på Bagsværd Sø i København i 1962. De fikk andreplass i konkurransen. Fra venstre: Inger Eide Kristiansen, Berit Finstad, Wenche Jacobsen, Ellen Hjort Engebretsen og Mary Skjønhaug. De deltok også i Hortensregatten samme år og vant både firer utrigger og innrigger.

Elisabeth Sørensen ble junior Nordisk mester i Sorø i 1972.

Aimée Dethloff var rosje og trener i en årrekke.

164 regattaer, herav 75 førsteplasser. Hele 17 norgesmesterskapsdiplomer henger i klubben fra denne perioden. Den største bragd var vel nappet i Haakon J. Wallemns minnepokal i 1962. Denne fikk klubben som beste klubb sammenlagt i junior- og senior-NM.

På 70-tallet var klubben likeledes sterkt representert på mange regattabaner, både nasjonalt og internasjonalt. Pokalskapet ble nærmest fylt til randen dette tiåret!

Sesongen -72 vil stå igjen som en av de store i klubbens historie, sett med konkurranseøyne. Junior nordisk mesterskap ble arrangert for første gang, og OKR gikk av med seieren i sculler. Med flere seire og fine plasseringer, både ute og hjemme, i ulike båttyper, var det kanskje dobbeltfireren vår som utmerket seg mest. Den deltok blant annet i EM i Øst-Tyskland i 1972 (i praksis det samme som VM, navnebyttet kom i 1974). Deltagelsen var et gjennombrudd for norsk dameroing. Det var ingen norske jenter som hadde fått delta i så store mesterskap tidligere, og det var en ren tilfeldighet som gjorde at man kom på tanken å sende et norsk lag. Tilfeldigheten besto ikke i dobbeltfirerens resultatmessige plasseringer. Disse var grundig dokumentert, blant annet etter seier på Bagsværd sø over et dansk lag som skulle representere Danmark. Nei, tilfeldigheten besto i at en svensk roer bemerket det besynderlige i at Norges beste dobbeltfirer ikke skulle sendes til Øst-Tyskland! Vi kan altså i utgangspunktet takke en svenske for starten på norsk deltakelse internasjonalt. Men æren for det hele tilskrives selvsagt iherdig, pågående og sterk innsats fra OKRs rosje Aimée Dethloff, og ikke minst systematisk, energisk og krevende trening fra jentene i båten. Etter OKRs gjennombrudd på den internasjonale roarena har Norge hatt damer med i de fleste store internasjonale regattaer!

Før første gang i historien:

Dameroere til EM

Tok initiativet selv og overtalte Roforbundet

Av ALLAN KASSEL

For første gang i historien har Norge representert i EM i dameroing. Det er en stor seier for OKR, som har tatt initiativet selv og overtalt Roforbundet til å sende et norsk lag til Øst-Tyskland i august. Laget består av Aimée Dethloff, som har vært rosje og trener i en årrekke, og tre andre jenter.

Det er en stor seier for OKR, som har tatt initiativet selv og overtalt Roforbundet til å sende et norsk lag til Øst-Tyskland i august. Laget består av Aimée Dethloff, som har vært rosje og trener i en årrekke, og tre andre jenter.

Det er en stor seier for OKR, som har tatt initiativet selv og overtalt Roforbundet til å sende et norsk lag til Øst-Tyskland i august. Laget består av Aimée Dethloff, som har vært rosje og trener i en årrekke, og tre andre jenter.

Faksimile fra Dagbladet august 1972

OKR stilte med dobbeltsculler i EM i Moskva i -73, deltok på kombinert lag i VM -74 og -75, og i OL i Montreal i -76.

1979, 50-årsjubileumsåret, var et «gullår» for OKR, både på det konkurransemessige og administrative plan. For første gang arrangerer en dameklubb et Norgesmesterskap i roing. Regattakomiteén består av ni kvinner fra OKR, en NM-komiteé som nok er unik i idretts-Norge. Brit Schjetne leder det hele. Arbeiderbladet

slår stort opp med overskriften: «Bare kvinner bak NM i roing.» Dagbladet følger godt opp med «Damenes store rohelg på Årungen.» Avisen skriver videre: «Oslo Kvinnelige Roklubb er ikke snauere enn at de markerer sitt 50-årsjubileum med et tre retters festmåltid. I morgen innledes med seniormester-

skapet som forrett, seinere på dagen kommer Norgesmesterskapet som en solid hovedrett. Rohelga på Årungen avsluttes med jubileumsregatta søndag, da alle VM-båtene er på plass.» For første gang i historien skal også jentene kjempe om en egen Kongepokal. Den gikk for øvrig til Trondhjems Roklubb etter kjempeløp i dobbeltsculler. NM i singlesculler ble et rent klubboppgjør mellom roere fra OKR. Helen Lycke befestet sin stilling som landets ledende scullerroer. Hele fem sekunder hadde hun å gå på til neste båt.

Jubileumssesongen var den beste racesesong i klubbens historie. 21 jenter deltok på regattabanen, og klubben stilte til start i 76 ulike løp. Resultatet var oppsiktsvekkende, med 40 seire, 29 andreplasser og 20 tredjeplasser. OKR vant dette året overlegent Damenens poengpokal med 250 poeng.

Interessen for konkurranseroing dabbet av utover 80-tallet. Dette har mange årsaker, og den viktigste er kanskje at klubber som Christiania og NSR etter hvert også hadde tatt opp kvinnelige medlemmer. OKRs økonomi var ikke god nok til å satse sterkt på konkurranseidrett, blant annet på trenersiden. Romateriellet burde også delvis fornyes.

I 1989 anskaffet klubben en lettvekt singlesculler, Gazelle. Det skulle vise seg at dette både var en

Norges tropp under innmarsjen i EM i Sovjet 1973. Fra høyre: Rosjef Vivi Christensen, lagleder Aina Dethloff, Ellen Hansen og Tone Jørgensen som rodde dobbeltsculler. Ingen er vel i tvil om hva som står på skiltet?

Christine Helle tok flere medaljer og Kongepokaler i Gazelle.

Tone Pahle Devor deltok i OL i 1976, og har siden hentet hjem flere gullmedaljer i VeteranVM, alene og sammen med Grete Stokke.

regningssvarende anskaffelse og et godt navn. I 1991 vant Christine Helle Kongepokalen i NM singlesculler lettvekt. Det samme gjentok seg i 1992, i tillegg til at hun deltok i lettvekt VM.

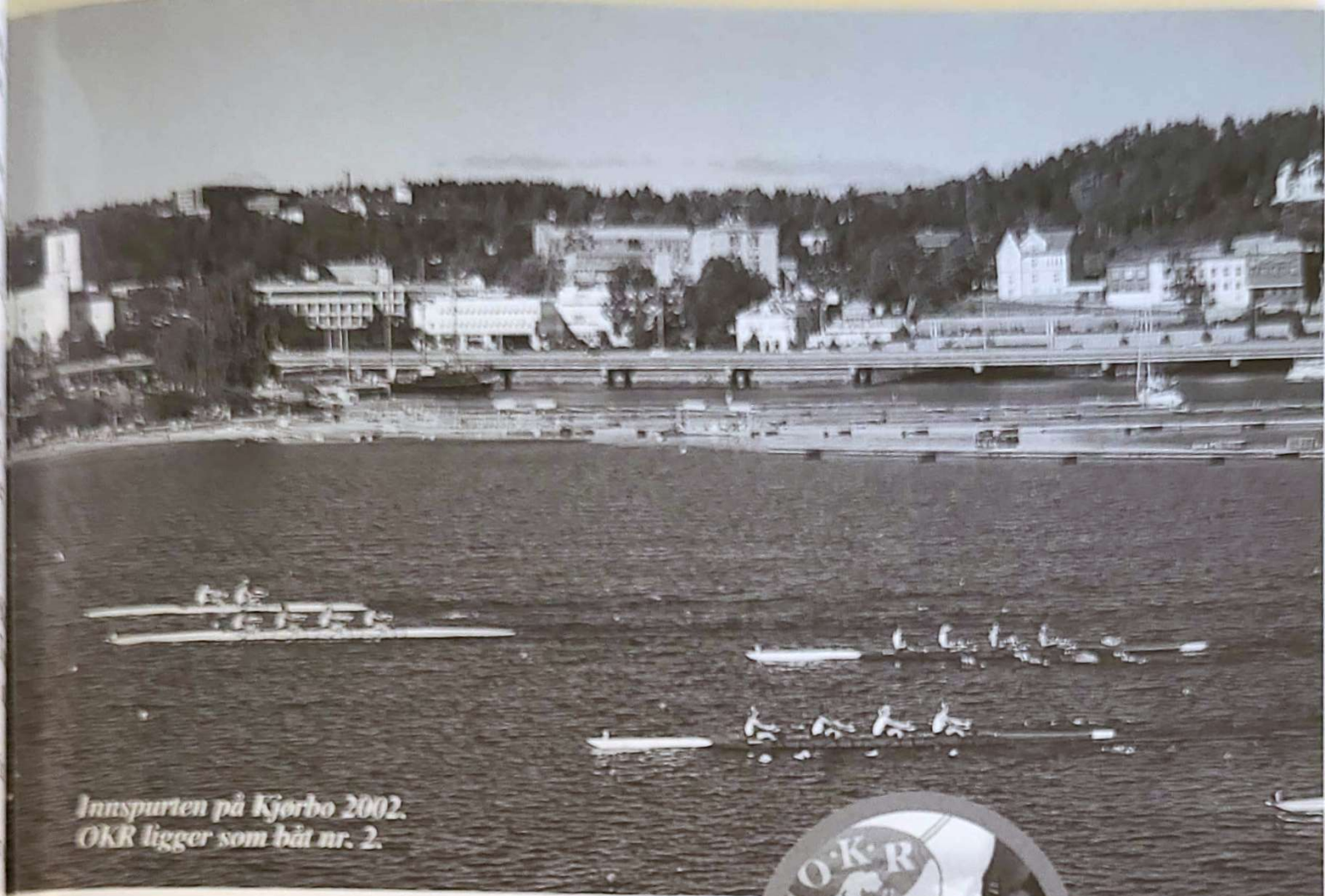
De siste 10 år har på regattasiden vært dominert av deltagelse i veteranløp. Dette er en naturlig utvikling i en klubb der gjennomsnittsalderen er relativt høy. Men som all annen konkurranseidrett krever også veterandeltagelse hard og krevende trening. Nivået er høyt! Derfor er det ekstra gledelig at OKR har tatt flere gull i Veteran-VM. Tone Pahle Devor og Grete Stokke har stått for de største bragdene, men nye roere har etter hvert gjort seg sterkt gjeldende. I veteranVM i Vichy i

2003 deltok OKR i singlesculler, dobbeltsculler, dobbeltfirer og firer, pluss mix åtter sammen med deltakere fra andre land. OKR tok gull i dobbeltfirer og dobbeltsculler, og ble nummer fem i singlesculler. Imponerende!

Til høyre og under: OKRs jentefirer og to deltagere i sculler for menn i regattaen på Tunevann i 2002.

*Innspurten på Kjørbo 2002.
OKR ligger som båt nr. 2.*

*Uff da, det
går ut over
hendene, men
det må vi tåle.*

*Jenteåtterer som
stilte i NM 2003.*

*Gullfireren etter
seieren i veteranVM
i Vichy 2003. Ingen
tvil om hvem som
har vunnet her.*

*Til høyre: Geir
Aarvik, to deltagere
fra Moss Roklubh,
Hege Liven og Rune
Pedersen.
Sittende fra venstre:
Arnhild Støvik, Line
Olstad, Anne-Line
Aaslund og
Elisabeth Knutsen.*

*Fornøyde jenter:
Hege Liven,
Arnhild Støvik,
Elisabeth Knutsen
og Line Olstad har
nettopp mottatt
medaljene sine.*

*I OKRs regattahistorie de siste
30 årene har robassenget på Norges
Idrettshøyskole inngått som en del av
treningen i vinterhalvåret.
Trekloveret i «båten» er Geir Aarvik,
Line Olstad og Anna-Liisa Vehviläinen.*

Eliteroer i går – veteranroer i dag

Tone Pahle Devor var race-roer for OKR på 70-tallet. Hun rodde bl. a. sculler for Norge i Olympiske Leker i 1996.

S pørsmålene har gjennom årene kommet fra mange hold og med like mange innfallsvinkler: «Er det et tilbakeskritt å bli veteranroer, er det en tidligere topproers desperate forsøk på å klamre seg fast til årene for fortsatt å vise at man kan bevege kroppen litt raskere, litt høyere eller litt lengre enn andre på tross av oppståtte hindringer i form av større livvidde, åreknuter og nødvendigheten av å arbeide?»

Nei, det er ikke det. Fritjof Nansen sa; *«Der idrett slutter begynner sport.»*

Veteran- og turroing står så mye nærmere det idretten skal være, nemlig en glede ved selve det å drive idrett uten påvirkning av trenere, ledere, sponsorer etc.

De fleste som har drevet toppidrett vet at man kommer til et punkt der hverdagen er styrt av omgivelsene med det å seire som eneste mål. Den sosiale omgangskretsen forsvinner, dine venner er kun dem du trener med og konkurrerer mot, med andre ord ikke et avslappet vennskap, men et forhold som i seg selv er preget av konkurranse. De andre vennene blir borte.

Hva preger da veteranroingen? Sentralt står ordene selvstendighet og frihet. Du bestemmer selv når og hvor meget du skal trene, men du vet at du må trene.

Mange tidligere konkurranseroere liker fortsatt å trene, liker å presse kroppen litt, føle litt på endorfinene. Ofte føler man avsmak for eget kroppslig forfall.

Roing er da en unik idrett. Den tilbyr mosjon og trening for alle aldre på alle nivåer. Her kan en gammel roer (27 år er veterangrensen nedad) få ut litt energi og samtidig nå noen mål.

Men veteranroing med Masters som mål krever innsats året rundt. Samtidig blir det en form for psykoterapi, en måte å lette litt på trykket i en travel hverdag.

«Mamma blir snill av å ro» sto det i en avisartikkel for noen år siden. Nok noe overdrevet, men samtidig, frustrasjonene i dagliglivet kanaliseres ut.

***Fritjof Nansen sa:
«Der idrett slutter
begynner sport.»***

Opplevelsen av å få lov til å delta i Masters deles så gjerne med flere. Fellesskapet, aldersfordelingen med de eldste over 90, gleden, innsatsen.

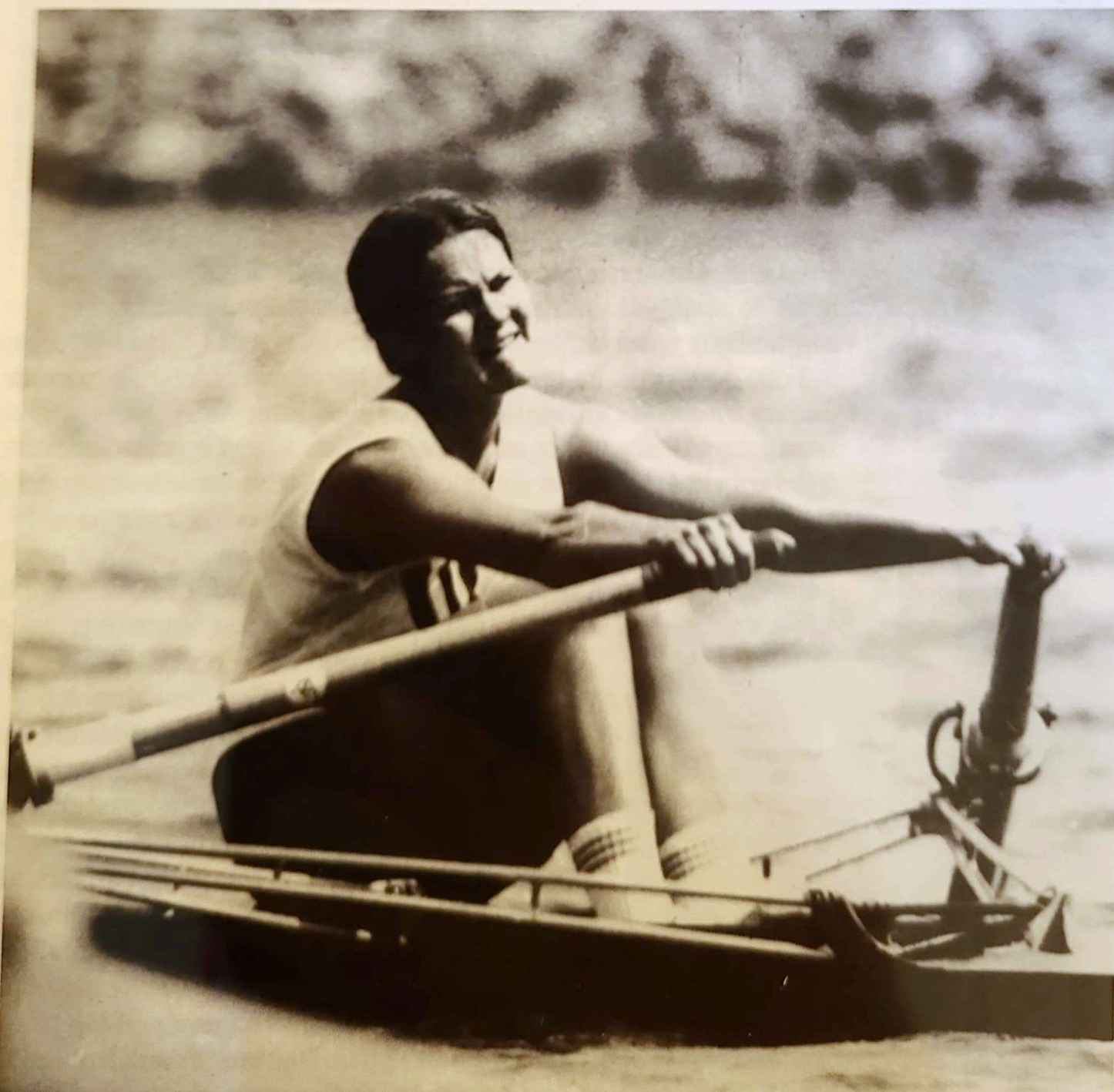
Det sosiale bør også nevnes. Reisene til utlandet på egen bekostning uten forpliktelser, muséer, konserter, venner og gleden av å gjøre det godt en gang iblant, eller ihverfall muligheten til å gjøre det bedre neste år. Treningsferien etter Masters, hvor rastløsheten setter sitt spor før endelig i båt igjen.

Hva preger så veteranene mest; Det må være gleden over å få lov til å trene i uoverskuelig fremtid. Sekundærgevinsten bedre helse er en god «bivirkning» å ta med seg.

Treningen og gleden over å gjøre noe man liker gir mulighet til lettere å overkomme de slag livet gir i form av sykdom og skader.

Tone Pahle Devor

*Tone Pahle Devor
rodde singlesculler
for Norge i OL i
Montreal i 1976.*

Begynne å ro...

– i en alder av 40?

– og fortsatt holde på etter fylte 50!!

A

ret var 1990. Mine håpefulle gutter Sondre og Eirik, hadde rukket å bli 8 og 10 år. Tone (Pahle Devor) kom med stadige drypp hele vinteren om at roing er gøy, har du prøvd? Du skal kjenne hvordan det er å gli fremover og nyte naturen på denne måten. I tillegg hvordan adrenalinkicket slår under konkurranse. Akkurat som om ikke jeg visste det fra før. Jeg som ikke tåler å bli forbigått på gaten uten å ta opp konkurransen.

Våren 1991 kom, og første dugnadshelg var et faktum. Tone hadde lurt meg med, sikkert med en eller annen utfordring (vondt for å stå i mot slikt). Da var det gjort...

Den første våren og sommeren tilbrakte jeg i innrigger sammen med sju andre nye. Noen har fortsatt, med forskjellig intensitet. Husker at jeg syntes det var gøy, men den helt store følelsen manglet. Etter sommerferien var det over i dobbel- og singletrimmy. Nå begynte det å ligne noe.

Tone som nå stilte med tre døtre i barnehavealderen, syntes at tiden var inne for en tur i dobbeltsculler. Etter første turen sommeren 1992 var det ingen vei tilbake. Ellers rodde vi mest trekvarter'n Celina den sommeren. Teknikken forbedret seg stadig. Regatta på Telemarkskanalen over to dager to år på rad i Celina ga mersmak. Du verden som jeg gruet meg og hvor inn i hampen sliten jeg var begge gangene. Gøy var det likevel, kjempegøy!

Teknikken var vond å få i orden. Etter påtrykk ble jeg så dyttet avgårde i singelen Huk for å få banket balanse og teknikk inn i den stae kroppen min. Denne sommeren badet jeg mye! Etterhvert kjente jeg bunnforholdene godt langs hele Bygdølandet. Mange T-skjorter ble vridd opp og tatt på igjen i strandkanten. Etterfulgt av velvalgte gloser som ikke står i noen ordbok. En dag kom jeg tørr hjem. Det var skjønt!

Samme høsten satte vi sammen et lag til Ulvøya rundt. Ellen Hansen, Tone Grøtnes, Tone og Elisabeth Sørensen skulle sitte i

Grete Stokke begynte
å ro i 1991.
Da var hun 40 år.

båten, foruten jeg. Det var godt, men samtidig skremmende å bli satt sammen med disse som hadde rodd på landslagsnivå. Ville jeg holde mål? Det var morsomt å sitte i en båt hvor alle hadde samme takt.

Sesongen 1992 var over. Sondre, eldstemann, hadde startet sin rokarriere i Christiania. Mye vennskapelig mobbing på hjemmeplanet ble det etterhvert.

Flere av oss ble enige om å trene denne vinteren, men de fleste falt fra. Vi konsentrerte oss om romaskinen foruten noen skiturer hver for oss. OKRs Gjessing- romaskin ble tillatt plassert hjemme hos Tone. På den måten passet vi barn samtidig som vi trente.

Vi kom på vannet våren -93 også. Tone synes at vi skulle ha Masters (= veteran VM) i Wien i september som mål for sesongen. Hun snakket om dette allerede tidlig på vinteren. Om jeg helt trodde på dette i starten husker jeg ikke, men konkurranseinstinktet mitt er som nevnt lett å vekke. Om jeg visste hva jeg gikk til, så er svaret nei. Vi trente stadig mer, spesielt etter sommerferien. For å få til dette fikk vi god hjelp av noen av klubbens medlemmer som ofte passet barn. – Mye sjø og vind opplevde vi. Alt virket nytteløst, ingenting stemte. Skal vi trekke oss? – Å nei, den var for billig!

Nervøsiteten min økte kraftig den siste tiden før avreise. Da Tone Grøtnes kom dagen før for å ønske god tur og lykke til,

Se på de hendene da...

(f.v.), Merete Boldt fra Danmark, Grete, Tone og Helga Kalk Fedler fra Tyskland studerer hendene sine etter Ålesund Marathon 2003.

Stell og vask av båten er en viktig del av roidretten.

ville jeg helst glemme hele greia. At hun tok seg tid til å komme innom, betydde mye.

Vel fremme i vakre Wien fikk vi lastet av og rigget opp Victoria. På vannet gikk det heller dårlig. Deprimerende! Tiden var knapp, Tone måtte på vannet i singlesculler også. Det gikk ikke noe særlig bedre med henne alene heller. Vi bodde bra, det var da noe. Søvn ble det likevel lite med natt til lørdag, nervene var avgjort i ulage.

Lørdag viste Donau seg alt annet enn flat. Skulle vi få uttelling for uværet vi hadde trent i hele ettersommeren? Følelsen i båten på vei til start var svært god. Ingen av oss sa så mye, plutselig satt båten.

Vi la opp til start. Opplever jeg virkelig dette? Starten var sann passe. Vi lå på fjerde eller femte inntil halvkjørt løp. Da plukket vi plutselig noen båter og lå på annen. Da jeg fisket ved 750 m, hadde vi høyest fart. Tone kom med et par velvalgte gloser, vi var i gang igjen. All fart var ikke borte. Svimeslåtte passerte vi mål. Hvem hadde vunnet? Noen på land hylte at det hadde vi. Fotofinish skulle avgjøre. Fy så vondt det gjorde i hele kroppen. Så kom det over høyttaleren at vi hadde vunnet! Følelsen kan ikke beskrives, den er bare der langt inne i sjelen. En følelse av ydmykhet og takk. En følelse som gir giv videre. Det var rart å komme hjem etter Wien. Luften gikk fullstendig ut av ballongen

Treningen ble mer strukturert vinteren -93/-94. Vi tørket mye tøy i vinden fra romaskinen mens vi trente denne vinteren. Flere skiturer ble lagt inn for å bedre kondisen. Barna våre var blitt større og greide seg mer selv.

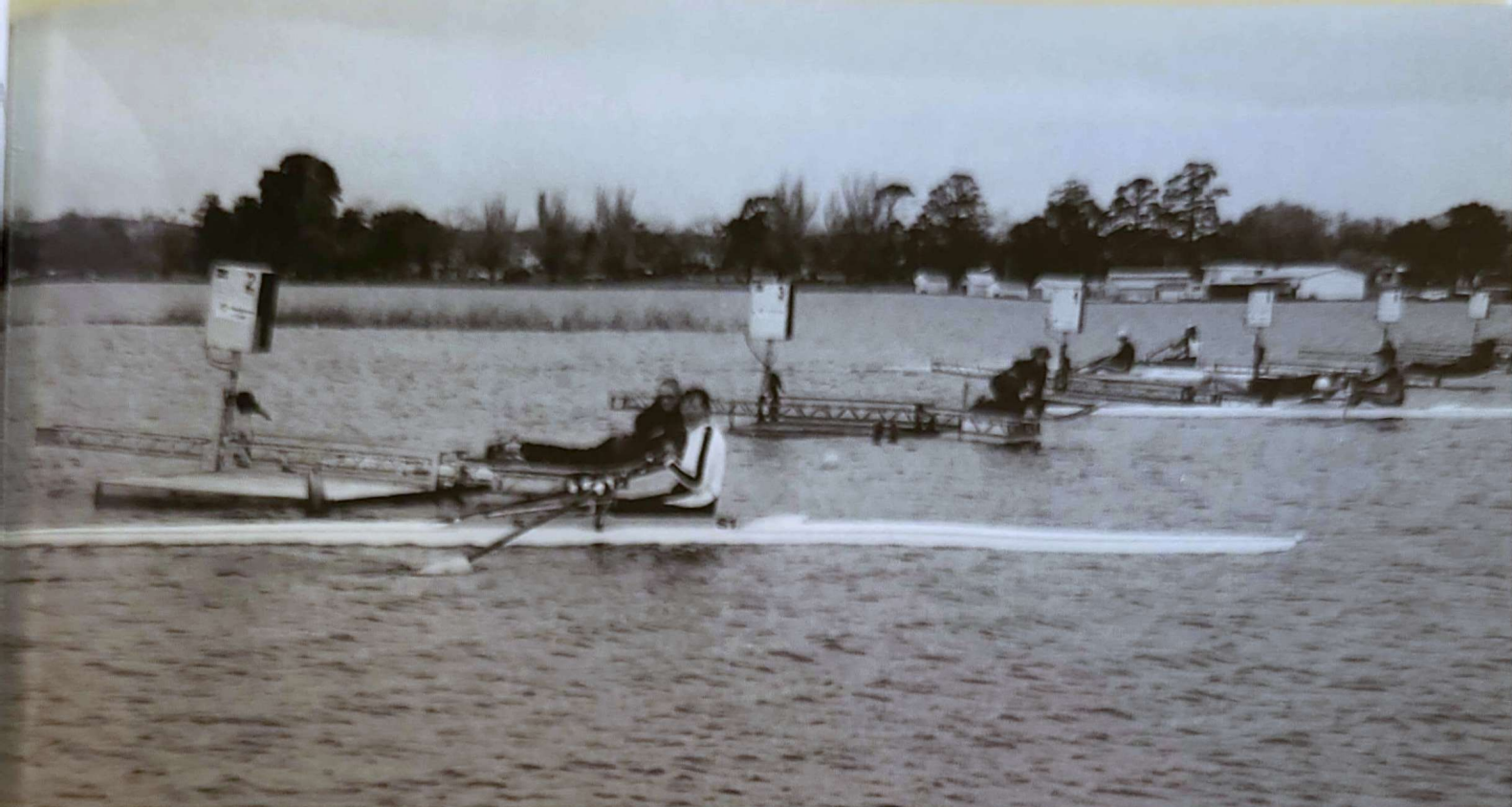
Skikkelig forandring i treningsopplegget ble det høsten -96. Hvor kunne vi hente noe? Mer kondis! Løping har aldri vært noen livrett, men det ga resultater også på vekten min. Da vi kom på vannet våren -97 passet vi bedre til båten. Denne sesongen føyde seg for øvrig inn som den forrige.

Mange har stilt spørsmålet: Hvordan holde koken? For min del har jeg hele tiden flyttet grenser og nådd nye mål. Å nå mål etter jevnt, planmessig og hardt arbeid gir løft videre. Kontakten med naturen hele året er for meg svært viktig. I kombinasjon med roing eller skitur er det nær psykoterapi.

Med roingen har jeg etter hvert fått venner over hele verden. Samtidig med denne livsstilen har jeg fått reise viden rundt og opplevd mye verdifullt.

Sondre og Eirik er voksne nå. Sondre har trappet ned roingen for å konsentrere seg om sine studier. Eirik har startet som trener for de yngste roerne i Christiania.

Variasjonene mellom årstidene merkes godt gjennom roingen. Likeså dyrelivet. Det være seg måker eller ender som nær halshugges av årene, eller ørret som nesten hopper opp i båten.

Under landtrening møtes hare eller kanskje en liten mus. Best er det når man under joggetur i Marka sklir og går på hodet i en gjørmete myr. Kan man ha det bedre?

Grete legger opp til start i Melbourne i oktober 2002.

Grete Stokke

Tetra Paks visjon er at vi forplikter oss til å gjøre næringsmidler sikre og tilgjengelige – verden over.

Vi er en totalleverandør som er involvert i utviklingen av skreddersydde konsepter tilpasset den enkelte kundes behov.

Vi tilbyr markedsanalyser, logistikk, konsept og pakkeløsninger i nært samarbeide med den enkelte kunde.

Tetra Pak
protects what's good[®]

Tetra Pak AS
Postboks 115 Skøyen, 0212 Oslo
Telefon 22 12 85 00 · Telefax 22 43 87 14
www.tetrapak.com

Kremen av dommeroppdrag – dommer under Henley Womens Regatta

Som nasjonal dommer, og senere internasjonal dommer, er jeg så heldig å komme mange spennende steder i verden. Små, lokale regattaer er ofte svært hyggelige med nærkontakt med publikum og roere. Større regattaer som går over flere dager er ofte preget av mer stress og jag. Her er det ikke rom for å gjøre feil, konsekvensene blir for store.

I 2001 ble jeg bedt om å være FISAs Spotter. Det vil si at jeg var plassert på en av de tre TV-katamaranene under alle semifinaler og finaleløp i World Cup og VM og var nærmest å regne som de aktives forlengede arm i forhold til fjernsynskameraene. Det er mye utstyr på en TV-katamaran og trykkbølgen som kommer kan være til stort ubehag for roerne. Det var min jobb å påse at roerne ikke ble utsatt for unødige forstyrrelser, samtidig som jeg hadde direkte kommunikasjon med producer slik at han kunne velge riktig kamera hvis interessante situasjoner oppsto.

I 2002 var jeg heldig og opplevde å være dommer under World Cup i Hazewinkel i Belgia.

Vinklingen ble da noe annerledes. Nå var jeg plassert bak roerne og hadde ansvar for å sikre like muligheter og sikkerhet for den enkelte robåten. Det viste seg å være en viktig jobb da det oppsto en situasjon med en kollisjon mellom en firer i oppvarming og en følgebåt. Jeg var veldig nær da det skjedde

og ble med i redningsarbeidet. En person måtte på sykehus, de andre gikk det fysisk bra med, men mange var oppskaket. Her kunne det bli snakk om erstatning for både personskade og materiellskade. Det ble også en form for avhør etterpå for å prøve å avgjøre skyldspørsmål.

I 2003 ble jeg bedt om å være dommer i JuniorVM – prøveOL i Athen. Absolutt en ære å få lov til å være med her. Noe også gjennomsnittsalderen på dommerne viste.

Dette ble en regatta som krevde sin kvinne da værgudene viste seg fra sin aller verste side fra dag én. Regattaen ble utsatt, den ble forkortet til 1000 meter og start-tidspunktet ble forandret til klokken 07.00 for å gjøre roforholdene best

Tone Pahle Devor.

mulige for alle. Det er helt utrolig at det lot seg gjøre å avholde en regatta under de omstendighetene som rådet. Ifølge grekerne selv lå årsaken i at robanen var gravet ut på et hellig sted og at gudene nå viste sin vrede.

Jeg har aldri sett så mange brukne årer i noen regatta.

Dommerne var aktivt med i redningen av havarerte åttre. Men finaler ble det og dagen etter regattaen viste gudene sin virkelige vrede med et tordenvær uten like. Kanskje noe å tenke på før OL neste år?

I overskriften nevnte jeg Henley Womens Regatta. Dette er en regatta hvor jeg ble invitert til å dømme. Regattaen ble opprinnelig laget som et alternativ til The Royal Henley Regatta hvor kvinner den gang ikke fikk delta. Den er arrangert av kvinner, flertallet av dommerne er kvinner og deltagerne er utelukkende kvinner fra skolelag til elitelag. Ellers er den bygget opp som The Royal Regatta med to og to lag som starter mot hverandre.

Dommerens oppgave er noe annerledes enn jeg er vant til. Dommeren er ute på vannet i en av de gamle, elegante trebåtene. Båtføreren ser på båten som sitt personlige ansvar og benytter ethvert ledig øyeblikk til å pusse og polere den. I følgebåten kan det være inntil 11 personer som ønsker å se på løpet, og alle dommeravgjørelser er gjenstand for kommentarer. Dommeren starter selv løpet etter å ha mottatt et startkort med deltagerens navn på. Dette kortet avleveres etter løpet med dommerens kommentarer om hvem som vant løpet påskrevet.

Dommernes antrekk i resten av verden er blå blazer, grått skjørt og lyseblå skjorte. I Henley er antrekket blå blazer, hvitt skjørt og hvit bluse. Hele regattaen bærer preg av stil. På land er det gladjazzband som underholder publikum – og deltagerne. Roerne er så nær land at kommentarer fra publikum høres godt. Publikum er en egen historie. Her er det picnickurver, jordbær og champagne.

Regattaen er økende i antall starter, spesielt fordi det kommer mange oversjøiske lag som blir værende til The Royal Henley Regatta uken etter. Det er lange dager for dommerne. Jeg var heldig, det regnet ikke, hetebølgen var ikke av de verste og det var ingen vind.

Dette er en regatta for fremtiden, noe det enorme tilskuertallet også viser.

Tone er her deltager ved dommerseminaret i Vichy 2003.

Tone Pahle Devor

Med totalt beste tid i kvinnenenes dobbeltsculler var målet mer enn nådd...

Henley Veteran Regatta 1995

Fortjent hvil mellom to økter. Neste løp er dobbeltfirer.

Vi kom til Henley en julkveld og ble møtt av et spektakulært fyrverkeri. Henley Water Festival hadde foregått hele uken siden helgen før, samtidig med The Royal Henley Regatta. Vi kom for å ro! Både torsdag og fredag benyttet vi til å bli kjent med regattabanen, og lett trening.

Fantastiske omgivelser, fauna og flora. Temple Island hvor starten er, er en idyll i seg selv.

To og to båter ror mot hverandre etter utslagsmetoden som ellers i Henley. Banen er avgrenset på hver side med tømmerstokker i lenker. Ganske så spennende når man ror.

Regattadagen opprant med idéelt føre for oss – motvind. Ingen andre Femals i vår aldersklasse 43 - 50 år var påmeldt. Dette medførte at vi ble plassert i klassen for kvinner 36 - 43 år med handicap for våre konkurrenter. Gjorde vi jobben vår, kunne det bli tre løp denne dagen.

Først møtte vi Dart Totnes, fra Syd-England et sted. Vi startet fra Bucks station. Starteren benyttet anledningen til å nevne for Dart Totnes: «We all know who is the favourite» idet hun

trodde at «bloody foreigners» ikke kunne språket. Dumt av henne, adrenalinet bare økte.

Vi hadde absolutt en god start, men de andre dro likevel godt innpå. Vi greide å svare. Det var det! Deretter dro vi bare ifra og var mer enn handicapet før i mål. Herlig følelse på tross av stive lår og legger.

Finalen var nådd. Ett lag hadde trukket seg, uvisst av hvilken grunn. Noen timer senere møtte vi et kombinasjonslag fra Kingston og Bedford med senior A-roere. De startet i Bucks, mens vi fikk Berks station denne gang. De så ut til å være farlig spreke. De fikk et sekund til i handicap for sin unge alder.

– Vi sto på fra GO! Starten var alt annet enn god. Allerede etter 250 m var bena vonde og de andre ség innpå. Ti harde! Vi holdt dem. Nye ti ved 500 m gjorde susen. Da var det gjort! De ble lengre og lengre etter. God margin i mål viste at avstanden var større enn handicapet nok en gang. Med totalt beste tid i kvinnenes dobbeltsculler var målet mer enn nådd. Trening i all slags vær og vind hadde gitt resultater. Melkesyre i slike stunder er bare et lite problem.

Regattaen ble arrangert profesjonelt og prikkfritt. Uten pauser eller forsinkelser var det start hvert tredje minutt fra kl. 08.00 til 18.00. Med Henleys atmosfære i tillegg anbefales regattaen varmt. Henley er virkelig roingens Mekka.

– Så også i 2003. Åtte år har gått og regattaen holdes over to dager nå. Med stor takknemlighet har jeg igjen fått oppleve Henleys spesielle atmosfære. Å få ro der igjen var om mulig enda større enn første gangen. Denne gangen i en kombinasjonsåtter og en kombinasjonsdobbeltfirer. Når man vinner blir gleden og opplevelsen enda større.

At det er gått åtte år siden forrige gang er utrolig, men roing gir meg fremdeles stor glede og er blitt en livsstil.

Grete Stokke

To glade vinnere

Tone og Grete på full fart mot seier i dobbeltsculler, Henley 1995.

En sesong som gutt i OKR

Geir Aarvik ble medlem i OKR i 2001. Han skrev denne lille beretningen til Årebladet 3/01 om hvordan det var å være gutt i OKR.

Da OKR, etter å ha eksistert i 73 år, bestemte seg for også å ta inn mannlige medlemmer, dro Line Andresen og Elisabeth Knutsen i gang en aldri så liten rekrutteringskampanje på Colosseum Treningssenter for å få med seg noen av innendørsroerne ut på vannet.

I slutten av mai møtte vi opp på brygga i OKR, litt spente og nysgjerrige, for å lære oss å ro utendørs. Etter et teorikurs sto vi der da, på bryggekannten, med hodet fylt av nye ord vi ikke visste eksisterte, og syntes at scullerne så uforskammet smale ut.

Etter noen turer i innriggere og trimmier måtte scullerne imidlertid prøves. Det endte med noen høyst ufrivillige turer i vannet, men temperaturen var relativt bra så det tok ikke motet fra oss.

Denne sommeren har vi vært mye på sjøen, vi har deltatt i Østlandsregattaen, rodd regatta på Tunevannet, deltatt i åtter på Götaelva og i oktober er det havregatta i Frankrike. Dette er det OKR som gir oss muligheten til.

Vi har blitt mottatt på en utrolig bra måte og setter stor pris på det gode miljøet i klubben, noe som gjør at vi virkelig får lyst til å være med videre. Vi gleder oss allerede til neste sesong!

Geir Aarvik

En godt fornøyd trio venter på medaljer for sine prestasjoner i Tunevannsregattaen i 2001. Fra venstre: Geir Aarvik, Arnhild Støvik og Tomas Ralfs.

*Etter noen turer
i innrigger og
trimmy måtte
sculleren imidlertid
prøves. Det endte
med noen høyst
ufrivillige bad, men
temperaturen var
overkommelig, så
det tok ikke motet
fra oss. Her er det
Tomas Ralfs sin tur
til å gå over ende.*

1. Det stormfulle laget i Seniorita.
2. Kristian og franske Dominique fra Avignon.
3. Forman i NSR men også OKR medlem: Jens Chr. Kolberg i sin nydelige trimsculler.
4. Og så var det grilling etterpå!
5. Store smil over hele banen hos Celina-laget allerede før de vant!
6. Erling på vei ut til første runde.
7. Glade roere, fra venstre: Ilona Løvseth, Anne Line Aaslund, Elisabeth Knutsen, Hege Liven og Randi Jacobsen

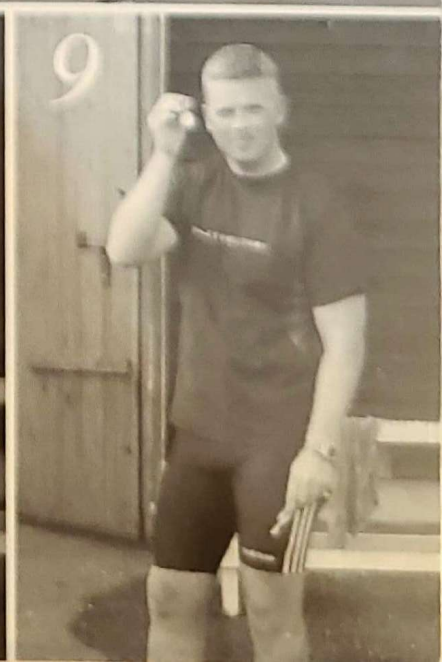
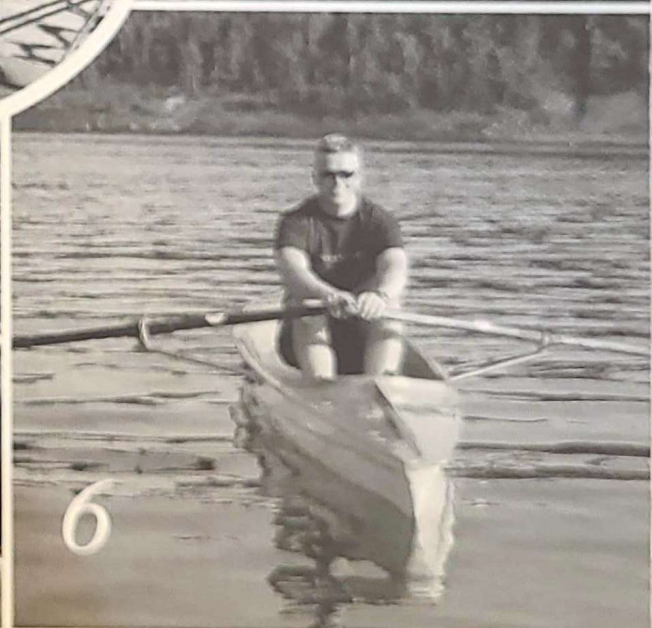
Klubbkapproing – morsomt og vel så det...

Dette knippe med bilder er fra klubbkapproingen i 2002. Fem forskjellige båttyper stilte til start – og hva gjør man da? Jo, man ror på idealtid mot seg selv, to ganger rundt Killingen, noterer tiden for hver omgang og de som ror nærmest sin egen tid andre gangen vinner. Line Olstad var starter og dommer. Faktisk klarte «Celina»-laget med Randi Jacobsen, Hege Liven, Anne Line Aaslund, Ilona Løvseth og Elisabeth Knutsen å ha en differanse på bare to sekunder! og vant gullet foran Erling Olstad som i singletrimmy hadde fem sekunders forskjell på sine omganger. På bronseplassen med 38 sekunders forskjell kom «Seniorita» stormende inn med Alf Storm, Kjersti Storm, Vibeke Storm, Ragnhild Wahlund og Marianne Lundh. Jens Chr. Kolberg rodde sin trimsculler og fikk en differanse på 1 min. og 8 sek., mens Kristian Nielsen og Dominique i dobbeltsculler hadde en differanse på 1 min. 20 sek. Etter at båtene var blitt vasket og båtplassen ryddet, ble det grilling og hyggelig samvær i det flotte varme været.

8. Enda flere glade roere: Alf Storm, Vibeke Storm, Ragnhild Wahlund, Marianne Lundh og Kjersti Storm
9. Helt til høyre: Den fornøyde sølv-vinner Erling Olstad.

Velkommen til Roerlangrennet

*Grete Stokke og
Marianne Lundh
deler ut startnumre
til arrangementet i
2003.*

Roerlangrennet startet opp i 1931 som en 15 manns lagkonkurranse mellom Christiania Roklub, Ormsund Roklub og NSR. I 1968 kom også kajakk-padlerne med i rennet.

Padlerne løp i fem år av med alle medaljene, så fra 1973 og fram til 1998 ble det ikke arrangert Roerlangrenn.

I 1998 påtok Oslo Rokrets ved Grete Stokke seg oppgaven med å gjeninnstifte rennet. De første årene ble det Biathlon med innendørsroing og løp, da det ikke var snø i løypene.

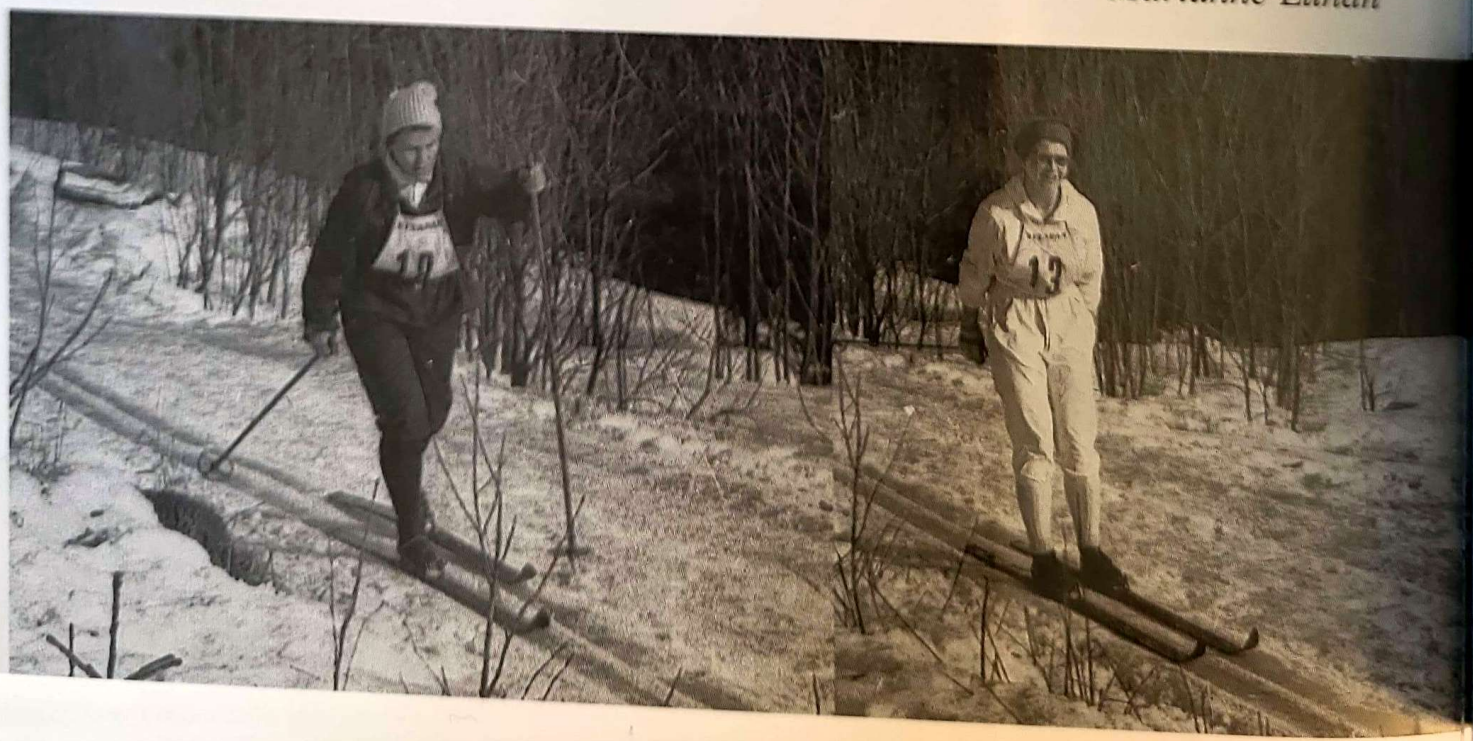
Oslo Rokrets, nå med Marianne Lundh som arrangør, satset fra 2002 på snø i Sørkedalen, dog med en snøkanon i bak-hånden. Med den er det sikret snø i 5 km løypen om det trengs. Roerlangrennet ble da også i 2003 gjennomført som skirenn med 50 deltakere.

Det har vært bred deltakelse til skirennen fra mange klubber, da Norges Roforbund har tatt inn Roerlangrennet som en del av treningsopplegget for elitegruppen, for U23 og Juniorgruppen.

Storstuen i Sørkedalens Samfunnshus er etter rennet rammen om hyggelig sammenkomst med premieoverrekkelse. Det er premier til vinnerne i alle klasser, og ut fra idéen om at det viktigste i all idrett jo bare er å delta, samt ønsket om maksimal deltakelse, er det satt opp en vandrepokal som går til den klubben som har flest deltakere. Pokalen gikk i 2002 til NSR med 17 deltakere og 2003 til CR med 19 deltakere.

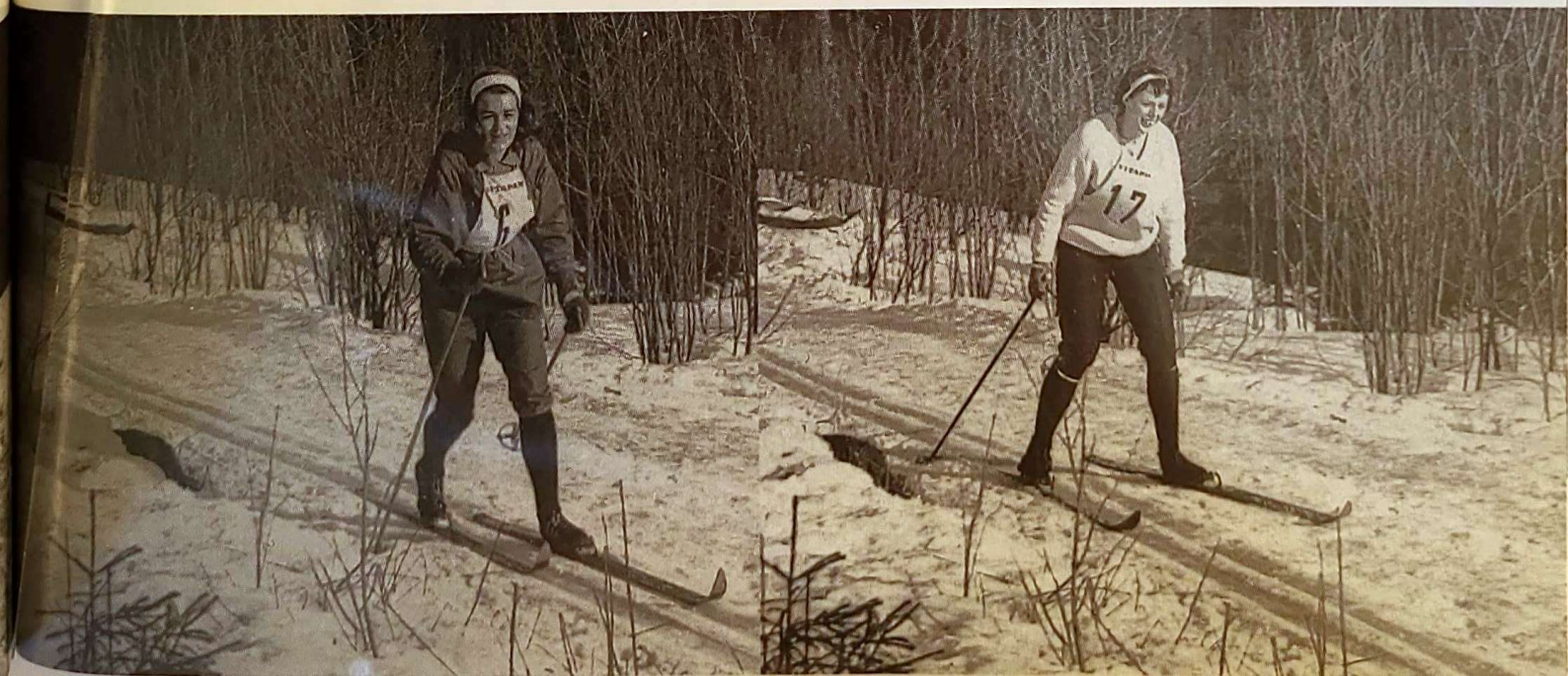
Marianne Lundh

*Frisk innsjutt i roerlangrennet 1965.
Fra venstre:
Helga Espe, Berit
Torstensen,
Margrethe Kristiansen og Lisen Roll.*

*Eva Sparre
Brustad fra
NSR og Anne-
Line Aaslund
fra OKR før
starten i
Roerlang-
rennet 2003.
To glade
deltagere...*

De eneste titakene i OKR strekker seg langt utover i tid. Det er kjedelig i klubben vår som arrangerer overnattingsturer til Kviteseid, hytteturer med innlagt ski- og badestamp, ski- og sykkelturner gjennom Nordmarka med innlagt overnatting, sadelturer og mye mer. Hygge og godt vennskap er fellesnevner for disse aktivitetene.

Spreke roere inntar Lillehammer

Kan OKR-damer fremdeles gå på ski? Det ville vi finne ut, og meldte oss derfor på Inga Låmi, 14. mars 1998. To små hytter var leid, og 13 damer var påmeldt til Inga Låmi, jenterennet med historisk sus.

Første stopp var Birkebeinerstadion ved Lillehammer, hvor vi hentet startnummer og enkelte benyttet anledningen til å handle skibekledning. Oppe ved Nordseter lå hyttene vi skulle bo i, og de var riktig koselige og komfortable. Vi sov riktignok i to hytter, men vi benket oss i den ene i forbindelse med måltider og alt sosialt samvær. Første kvelden ble det laget en stor suppegryte, og vi hygget oss med vin, sang

og lystig prat. Kvelden ble også brukt til å lage pappåreblad med den velkjente blå stripen. Disse festet vi til stavene for å markere oss under skirennnet.

Morgenen etter dro vi med oppsatt buss ned til startområdet. Her var det masse mennesker, flotte kostymer, folkeliv og god stemning. Det ble riktignok en stund å vente til det var vår tur til å legge ut, men vi kom oss til slutt vel av gårde. Noen av oss synes vel det ble litt for mye køgåing, men rammen rundt med minnerik opplevelse. Etter en uforglemmelig busstransport med sangglade Hadelands-damer, ventet en ny hyggelig kveld med kylling og mer vin, stev (bare spør Ranveig!) og trivelig lag.

Vi gjentar gjerne denne turen neste år, med eller uten skirenn...

Lise Faafeng

◀ To hyggelige kvelder med god mat og godt drikke. Her sitter, fra venstre: Wenche, Ranveig, Grete, Kari, Ellen, Tone, Ingunn og Lise.

Marianne (primus motor) har kjøkken-tjeneste mens Lise og Ranveig (over til høyre) lager pappåreblader som vi hadde på stavene for å lage litt reklame for oss selv. Vi fikk mange morsomme kommentarer gjennom hele løypa.

◀ Fra venstre: Marianne Lundh, Anne Mari Pedersen, Lise Faafeng, Ranveig Arnøy, Kari Sverre, Wenche Kristiansen, Hilde Storm-Nielsen, Grete Bolstad, Vivi Christensen, Ingunn Risa, Ellen Marie Hansen, Kjersti Storm og Tone Grønnes.

Flott reklame for OKR i skiløypa.

*Friske roere på ski,
fra venstre Christine
Pramm, Randi
Jacobsen, Anne-Line
Aaslund og Hege
Liven.*

Skihelg på Frøshaug

Anne-Line Aaslund

Lørdag morgen 1. mars 2003 stod fire friske roere i fullt skiutstyr på Universitetsplassen med appelsiner i sekken og nyinnkjøpte stillongs. Vi ventet på bussen med vintergrå kinn som lengtet etter de friske rosene som har en tendens til å komme etter den første oppoverbakken på ski. Endelig skulle vi på skitur til Frøshaug som vi hadde planlagt og gledet oss til lenge! Marianne og Jens har snakket varmt om hytta på åsen.

Etter en busstur som kjørte innom alle krinker og kroker i Bærum, gikk turen videre på ski fra By i Lommedalen. De friske skigåerne var Randi, Hege, Christine og meg, Anne-Line.

Med innlagt sjokolade og appelsinstopp gikk turen på vel en mil så skravla sto opp bakkene. Ingen kunne beskyldte oss for å gå fort, men turen var veldig hyggelig.

Vel fremme på Frøshaug ble vi tatt imot av Marianne og Jens som hadde kommet opp fredag og fyrt opp i hytta. Luksus! Vi ble servert varme pølser i lompe utendørs i åtte kuldegrader! Kjempestas!

Grethe og Tove hadde tjuvstartet fra By så de satt allerede i badestampen ute på tunet da vi kom.

Etter et godt måltid begynte tennene å «klapre av seg selv», så da var det på tide med et bad for resten av gjengen også. Stampen stod midt ute på tunet med vedovn midt oppi. Ikke rart vi holdt varmen og måtte gå oss noen turen i snøhaugen for å avkjøle oss. Christine var ivrig snøhenter når det ble for «hott»! Jens underholdt damene med historier fra Frøshaug. Det ble ikke kjedelig! Etter et par timer i stampen var huden iferd med å gå i oppløsning, så da var det godt å tørke seg i badstuen.

Marianne, Grethe og Tove hadde allerede laget en nydelig middag, og aldri smaker vel maten bedre enn på hyttetur med dertil inntak av frisk luft og rødvin.

Rundt midnatt var det flere av oss som begynte å vrenge øynene, så soveposen var deilig å finne... Hege, Randi, Jens og

Vannet er behagelige 37 grader, men blir det for varmt er det greit å ha sne for hånden.

Hyttesjefen Jens tar seg en velfortjent hvil.

Her sitter vi, pakket inn som pølser i lomper!

Christine derimot var klare for nok et utendørs Frøshaugbad. Søndag gikk turen ned igjen til By etter en nydelig frokost, og med friske roser i begge kinn. Takk for en flott hyttetur!

Anne-Line Aaslund

**Din lokale
elektriker
i 77 år!**

Slemdalsveien 70
tlf. 22 14 20 00
www.stormelektro.no

«Måneskinnstur»

– med hodelykt som eneste lyskilde

Vinterens måneskinnstur til Kikut (2001) var en opplevelse. Flotte løyper, duskregn, klister under skiene og lykt på hodet. *Månen?* Den glimret med sitt fravær.

Måneskinnstur, sa du? Kanskje heller tåkelurtur...? Fredag 9. mars la seks spreke OKR-damer ut på tur fra Frognerseteren i tåkedis og småregn. Lise hadde gått opp løypa søndagen før, slik at det bare var for Anne Mari, Ellen, Guri, Kjersti og undertegnede å henge seg på.

Lett småregn ga etter hvert glasserte løyper med derav gnistrende føre. Hu, hei! – for en forrykende fart i unnabakkene, ikke helt enkelt å holde seg på beina, nei! Undertegnede tok trolig kaka med tre fall (øverst) i samme bakke – da er det fint å ha god polstring der det rammer hardest...

Klokka nærmet seg 18.30 da vi var framme ved Østre Fyllingen. Det begynte å bli tussmørkt, og tåka la en utrolig trolsk stemning over skog og vann. Fint å få suge til seg slike inntrykk – det er jo helst godvær når vi ellers er ute på ski.

Arnild Hansen

Tåke og duskregn var utgangspunktet for skismøringen. Det ble smurt med klister i alle varianter.

*Her står seks spreke
jenter klar for
hjemtur søndag
morgen. Fra
venstre: Arnhild
Hansen, Kjersti
Storm, Lise Faafeng,
Anne Mari
Pedersen, Guri
Bjørklund og Ellen
Marie Hansen.*

Middagen skulle serveres kl. 19.00 presis, så vi tok ekstra hardt i de siste få kilometrene. Vel framme var det en rask dusj og på med varmt og tørt tøy – middagen ventet!

Men så ble det omvendt – pga. været var middagen blitt utsatt en time. Pytt, pytt – en god vin kortet ventetiden!

Nydelig middag, vel verdt å vente på: Lasagne med ypperlig komponert salat pluss hjemmebakt brød. Is til dessert – kan man ønske seg noe mer langt inne i marka?!

Litt trøtte og svært mette satt vi foran peisen utover fredagskvelden, mer rødvin vanket det, og etter hvert kaffe. Ute snødde det ganske tett. Det kom folk og bikkjer innom som var ute på «måneskinnstur» – alle i strålende humør, selv om de ikke hadde sett snurten av månen, de heller.

Vi gikk til køys ved midnatt, slik det passer seg litt aldersstegne damer.

Lørdag morgen vanket det solid frokost, igjen med det herlige hjemmebakte brødet. Vi ga oss god tid og nøt å komme til dekket bord.

Så var det tid for oppbrudd. Ellen dro nordover til Mylla, Guri ville ta seg en runde i marka, og vi andre fire satte kursen hjemover. Skiforeningen hadde kjørt opp løypene på nytt – det var klisterføre, ingen tvil om det. Tåka hang enda tettere enn dagen før – det var jo dagen før årets Holmenkollsøndag ...

Arnild Hansen

Ut på tur – aldri sur

Sykkelturen fra Mylla til Oslo gjennom Nordmarka (som i år (1999) ble arrangert for andre gang og dermed må kunne kalles for tradisjon?), ble en ubetinget suksess. At NSB gjorde turen oppover ekstra spennende ved å bidra til at sykler og syklistene gikk av på hver sin stasjon var vi storsinnet nok til å se på som krydder i tilværelsen – ihvertfall etter at en viss reddende engel ved navn Ragnhild dukket opp...

Uten mat og drikke, duger helten ikke. Dette har også sykkelentusiastene i OKR forstått. Allerede på toget kunne Kjersti by på små flasker med OKRs kjedeolje. Og siden været heller ikke kunne vært bedre, var stemningen riktig god.

Da toget passerte Stryken, ble vi enige om at de var heldige de som skulle av der, med tanke på det gode utvalget tohjulinger i sykkelvognen. Verre var det med oss som skulle av på Grua, ville det bare være noen vrak igjen til oss? Sånt skal man visst ikke spøke med. Det viste seg å gå troll i ord, nesten.

På Grua stasjon stod Ragnhild og ventet på oss med *bil* – som en åpenbaring får man vel si. For da konduktøren børstet sine hender og sa: «*nå er det ikke flere*», var vi fire, deriblant to fra OKR, som så ut som noen levende spørsmålsteget. Undertegnede stakk hodet inn i godsvognen og trodde ikke sine egne øyne. Den var *helt tom*, ikke så mye som et vrak av en sykkel en gang. Forvirringen var total, men det var én som holdt hodet kaldt. Dette gikk ikke Wenche hus forbi: «*Nå får Ragnhild organiseringsblikket sitt igjen!*»

Mens Kjersti, Lise og Wenche startet sykkelturen mot gården Puthaug etter en aldri så liten retnings-korrigerende av Ragnhild, ble

Line Kampe

Den glade sykkelgjengen forevige før start. Fra venstre: Wenche Kristiansen, Kjersti Storm, Lise Faafeng, Vivi Christensen, Hilde Storm-Nielsen, Line Kampe, Irene Berg og Ellen Hansen. Grete Kjær sto bak kameraet sammen med Ragnhild Wahlund.

*Her har Hilde
råsykket av gårde
bare for å kunne
stoppe og knipse oss
andre i farta.*

Hilde, ukjent mann og jeg fraktet i retning Stryken av den samme Ragnhild. Og lykken stod oss bi, for på Stryken ventet syklene i strålende solskinn! Vi belaget oss på asfaltsykling fra Stryken til Grua, men så var det noen som kom på at vi ville gå glipp av lunsjen... Et trist uttrykk spredte seg over roinstruktørens og undertegnedes ansikt. På mirakuløst vis ordnet Ragnhild også dette! I en bil som var full fra før, fikk hun stappet inn to sykler og tre personer fordelt på to framseter.

Det ble biltur til Puthaug og tidspunktet kunne ikke vært bedre. Vi ankom samtidig med syklistene til en deilig lunsj. Ellen og Vivi hadde tatt turen opp på fredagen for å forberede denne.

Etter lunsj gikk vi på tur selv om alle var både mette og trette. Nede ved Viggeren tok Kjersti og Vivi seg et nakenbad. Den iherdige snekringen og sagingen på nabotomta opphørte, merkelig nok, under denne seansen...

I deilig ettermiddagssol og sommervarme gikk spaserturen videre til Myllavannet gjennom skog og eng. Litt tyttebær ble plukket, men det var dårlig med sopp.

Tilbake på Puthaug ble det leskende drikke i den varme kvelden, og da Grete kom ruslende opp bakken var vi fulltallige. En deilig viltmiddag og velduftende bakverk ble fortært, krydret med OKR-historier (som helst ikke skal være mer enn tre år gamle hvis Hilde får bestemme, ifølge veteranene).

Og så ble det sang. Etter at «husmorvisa» ble sunget, ble det sånn trengsel ved oppvaskbenken at undertegnede måtte kapitulere. Jeg får ta det igjen en annen gang. Så tok vi en tidlig kveld, for å lade opp til syklingen.

For en gnistrende flott morgen! Det var helt vindstille på Puthaug, skyfritt og varmt. Vi kunne ha tatt frokosten ute, men for å komme fortest mulig avgårde, gjorde vi ikke det. «Følgebilene» med Ragnhild og Grete skilte lag med oss her - vi tok sjansen på det, ettersom vi ikke skulle ha noe mer med NSB

å gjøre på denne turen. Syklene holdt mål, ingen punkteringer eller andre uhell. Og det gikk fort, med Vivi og Kjersti i tet. Men med fjorårets feilmanøvreringer i friskt minne ble det ikke tatt noen sjanser denne gangen. Vi fulgte kartet til punkt og prikke. Fra Mylla bar det mot Gjerdingen og en liten trillesti, før vi tok hjulene fatt igjen sørøstover mot Daltjuven og Store Sandungen.

Ved Sandungen ble det lunsj – endelig! For nå var det noen som syklet og spiste bananer samtidig. Det var fint nede ved vannet, med kringlen til Ragnhild og varmt på termos. Lise syntes det var så varmt at hun tok en dukkert før maten, anstendig kledd selvfølgelig. For det var mange folk på tur denne søndagen. Man fikk nesten inntrykk av at halve Oslo var ute med tohjulingene sine. Været tatt i betraktning var dette helt forståelig!

Etter matrasten fortsatte vi sørover langs Hakkloa mot Kikut og Bjørnsjøen. Der delte gruppen seg i to; flesteparten tok veien mot Sognsvann og Maridalen, mens Kjersti, Lise og undertegnede tok veien om Fyllingen og Sørkedalen. Kjersti meddelte at hun kom til å ta det med ro i motbakkene. Lise sa hun ville ta det rolig utfor, siden hun ikke hadde hjelm. Jeg sa ingen ting, men hadde min fulle hyre med å holde følge med de to både oppover og nedover. «Ta det med ro»!

Men én ting kan vi vel alle enes om: Kjerstis «kjedeolje» virket som den skulle. Det gikk som smurt!

Line Kampe

Drømmer du om en treningsbåt på hytta?
Prøv en Virus båt av robust plast
tilnærmet vedlikeholdsfri

Blå Bølger

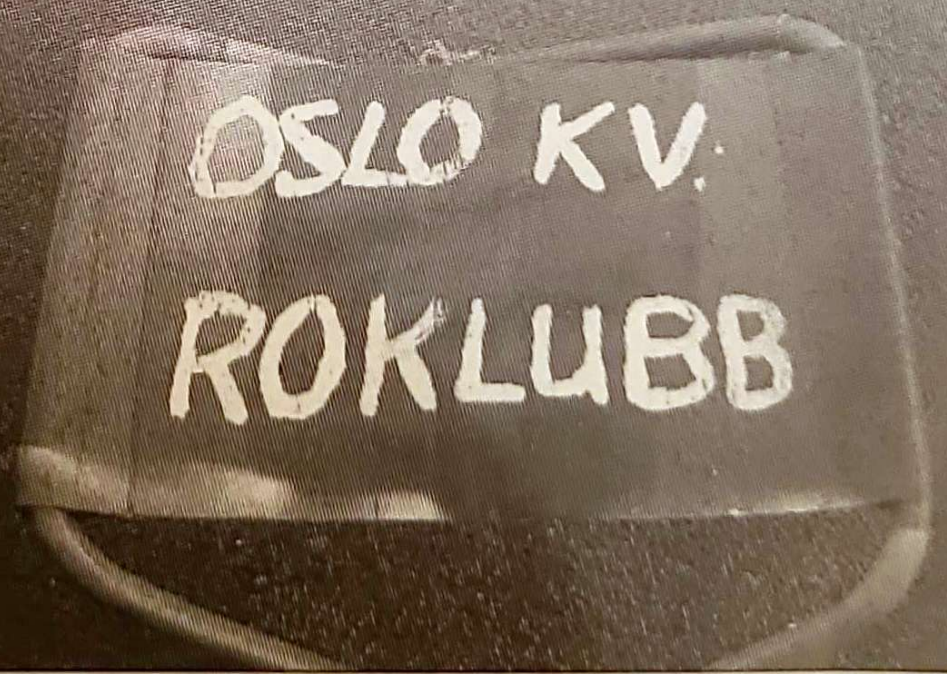
Ved Marianne Lundh
Olav Kyrresgate 1
0273 Oslo
Tel 900 36 137
Fax 22 44 71 39
E-mail: m-lundh@online.no

Vi gratulerer Oslo Kvinnelige Roklubb med 75-års jubileet!

VEKTFORDELING:
*Dessverre jenter, enten vi liker det eller ikke –
det er bare sånn det er...?*

Bli roer!

Fortell oss hva du drømmer om, så lager vi et kjøkken som ingen andre har

- 1** Finn frem kjøkkendrømmene dine
- 2** Forklar dem til en av våre konsulenter
- 3** Se hvor nær vi kommer

Ditt personlige preg er du alene om. Du har gjort deg noen tanker, og trenger en leverandør som kan forvandle dem til ditt eget drømmekjøkken. Hos Det Norske Kjøkkensenter i Oslo, Bergen og Stavanger finner du et sjeldent stort utvalg av utstilte kjøkken. Men først og fremst er vi opptatt av å lytte til hvordan du egentlig vil ha det. Ta med deg ideene dine og kom!

Vi gir deg 20 års garanti.
Så sikker er vi på kvaliteten vi leverer.

bollett HANKO

bollett REILD

bollett OKSO

**DET NORSKE
KJØKKENSENTER**

www.dnkas.no

Oslo: Drammensveien 200 • 0277 Oslo

Telefon 22 13 27 00 • Telefax 22 13 27 01

Åpningstider: Man-tir 10-18

Ons-tors 10-20 • Fre 10-16 • Lø 9-15